DISPĂRUT LA SINGAPORE

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gérard de Villiers

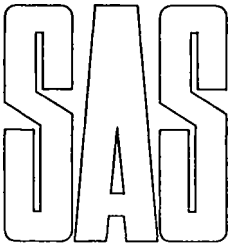

Dispărut la Singapore

V.2.0

ISBN:
973-9138-14-4

Gerard de Villiers,
Le disparu de Singapour
© Gerard de Villiers.
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA 1993.

Gérard de Villiers

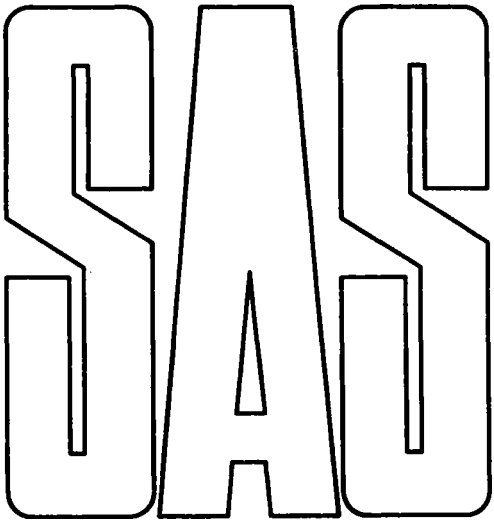

Dispărut la Singapore

În româneşte de
MARIA-DENISE THEODORU.

1993

Capitolul I.

Ferestrele birourilor redacţiei *Far Eastern Economical Review* scârţâiră lovite de o pală de vânt. Tan Ubin ridică privirea de pe claviatura maşinii de scris. Dinspre sud se năpusteau norii grei ai unei furtuni de sfârşit de muson. Coasta indoneziană devenise invizibilă. În mai puţin de o oră, perdele de ploaie călduţă aveau să se prăvălească asupra oraşului Singapore. Un telefon începu să sune la celălalt capăt al biroului. O secretară solidă, înfăşurată într-un sari, răspunse imediat.

— Tan, vino, e pentru tine, strigă ea.

— Imediat, răspunse ziaristul.

Cu ochelarii lui cu ramă de baga, cu freza tot timpul strălucind de briantină şi cu mustaţa lui subţire, făcea ravagii printre secretarele din *Hanson Building*. Aspectul general de individ prea la locul lui, era contrazis de acuitatea privirii şi de expresivitatea trăsăturilor. Tan Ubin era unul dintre puţinii ziarişti care încercau să-şi facă meseria corect, sub rigorile regimului autoritar al premierului Lee Kuan Vew.

Aşteptă ca secretara să închidă telefonul şi apoi răspunse.

Biroul era dotat cu un singur post telefonic şi se afla la etajul al doisprezecelea al companiei *Hanson House*, un imobil nou, situat pe o arteră în prelungirea bulevardului Shenton Way, un fel de Wall Street singaporez.

Pe o lungime de cinci sute de metri se vedeau numai zgârie-nori noi-nouţi, unii neterminaţi încă, în care se aflau practic sucursalele tuturor băncilor din lume. Un fel de cartier al orgoliilor şi un simbol al bogăţiei micuţului stat, creat doar de vreo zece ani.

Cu cinci ani în urmă, Shenton Way era un teren viran, chiar lângă Telok Ayer Basin. Până şi ultima deschidere spre orizont urma să fie acoperită în curând de o clădire galbenă,

cu treizeci şi cinci de etaje, aflată în finisaje pe Maxwell Road.

— Alo, sunt Tan, răspunse ziaristul într-o engleză cu un accent uşor cântat.

Cel de la capătul firului vorbea şi el englezeşte, dar cu accentul aspru al chinezilor.

— Am o informaţie interesantă în legătură cu Tong Lim, rosti interlocutorul său.

Tan Ubin strânse receptorul mai tare în mână. Nu ştia nici numele, nici înfăţişarea celui cu care vorbea. Informatorul acesta, care prefera să-şi păstreze anonimatul, îi oferea în mod obişnuit lui Tan Ubin informaţii ce se dovedeau exacte. Uneori îl căuta la birou, alteori acasă. Tan nu prea avea încredere în acest fel de sursă de „documentare”. Dar nu vorbise cu nimeni despre el, în afara soţiei lui, Sakra. Cel mai înţelept este ca astfel de lucruri să fie păstrate sub tăcere. Oricum, misteriosul său corespondent era extrem de bine informat.

Articolul pe care îl scria la maşină Tan Ubin se referea chiar la Tong Lim şi îi fusese cerut de revista britanică *The Economist*.

— Despre ce este vorba? întrebă el pe un ton aparent indiferent.

— Ar fi bine să-l urmăriţi pe domnul Lim diseară, răspunse informatorul. Trebuie să se întâlnească cu o persoană care, în mod sigur, vă interesează foarte mult. Domnul Lim va pleca de la birou pe la şase, direct la această întâlnire. *Good bye*, domnule Ubin.

Şi în urechea ziaristului indian pocni sec receptorul închis la celălalt capăt al firului. Ubin se lăsă pe spătarul scaunului, îşi scoase ochelarii şi privi spre mare. Sute de nave se aflau în permanenţă ancorate în rada portului. Vântul se înteţise şi linia orizontului dispăruse într-o perdea de nori cenuşii. Se putea observa cu claritate coloana întunecată a unei tornade ce se apropia de port, venind dinspre Indonezia. De cealaltă parte a ecuatorului, la Djakarta, situată doar la 400 km, ploua deja. Musonul era în plină desfăşurare în zona aceea.

Tan Ubin se uită la ceas. Era patru şi jumătate. Birourile se închideau la cinci şi jumătate. Cel în care se afla Tong Lim era situat la vreo trei sute de metri, pe Shenton Way, la penultimul etaj al unui imobil ultramodern.

Tong Lim ajunsese doar în cinci ani dintr-un umil funcţionar la poştă, un om de afaceri foarte căutat în sud-estul Asiei.

Era implicat în câteva zeci de societăţi răspândite în Singapore, Kuala Lumpur, Djakarta şi Hong Kong. Deţinea şi controlul a două bănci din Hong Kong şi Brunei. Averea sa era evaluată la aproximativ două sute milioane de dolari singaporezi. Numai că, nici cei mai bine informaţi oameni nu depistaseră mecanismul reuşitei lui. Tong Lim era un tip foarte discret.

Tan Ubin avusese mult de furcă în timpul anchetei pentru redactarea articolului comandat de *The Economist*. Dar tot ce îl privea pe Tong Lim era înconjurat cu o plasă deasă de mister, iar zvonurile ce pretindeau că prosperitatea lui era mai puţin solidă decât părea, nu puteau fi demonstrate.

Nu reuşise să facă un interviu cu omul de afaceri chinez şi nu se ştia mare lucru despre el. Doar că era un baba, adică un chinez născut la Singapore şi care îşi începuse cariera în administraţia Poştei. Acum însă, era posesorul unui Rolls de cincizeci de mii de dolari şi-i oferise fiicei unice, Margaret, un Mercedes de treizeci de mii de dolari, când împlinise 21 de ani.

Unii îi povestiseră lui Tan Ubin că Tong Lim ajunsese, datorită fulgerătorului său succes în afaceri, unul dintre demnitarii *Triadei*, cea mai veche societate secretă chineză, mai puternică la Singapore decât la Hong Kong.

Dar erau numai zvonuri.

Restul anchetei se dovedise la fel de dificilă. La *Singapore Monitary Authority* nu se ştia nimic despre afacerile lui Tong Lim. Sau se păstra discreţia. Ziaristul ajunsese la Ministerul Economiei în biroul unui înalt funcţionar, care îi dăduse de înţeles că nu se cuvine să investigheze activitatea unui personaj ce întruchipează politica primului ministru, rezumată doar în două cuvinte:

cultul profitului. Nu reuşise nici măcar să obţină lista societăţilor controlate de Tong Lim.

De altfel, guvernul condus de domnul Lee Kuan Yew era îndrăgostit la culme de teoria secretului. În timpul vizitei preşedintelui filipinez, cenzura se depăşise pe sine. Ea interzisese publicarea numelor celor cu care distinsul oaspete jucase golf…

Tan Ubin a înţeles foarte repede că dacă insista, risca să aibă greutăţi… Guvernul agrea doar ziarişti ascultători…

Biroul de investigaţii speciale, însărcinat cu problemele politice, nu se cobora la torturi şi asasinate, dar era de o eficacitate totală. Reprimarea relei voinţe îmbrăca forme legale sau cvasi-legale, pe cât de feroce, pe atât de voalate.

Tan Ubin cunoştea un avocat, indian ca şi el, care făcuse imprudenţa să se constituie în apărătorul adversarilor partidului condus de premierul Lee Kuan Yew. Şi, brusc, în câteva zile, a început să piardă toate procesele… Un prieten binevoitor îl informase că baroul primise instrucţiuni de foarte sus. Drept care, în pragul falimentului, omul a fost obligat să se exileze în Indonezia.

Dar, cea mai spectaculoasă demonstraţie a acestui control absolut se putea vedea în fiecare an, cu prilejul aniversării Independenţei, când defila şi un contingent al „pocăiţilor politici”, îmbrăcaţi în cămăşi roşii, cu pantaloni albaştri şi strigând în gura mare lozinci în favoarea primului ministru.

Gândurile lui Tan Ubin fură întrerupte de ţipătul unei sirene din port. Nu ştia ce să facă. Instinctiv, simţea că succesul lui Tong Lim nu era curat ca lacrima. Dar, chiar şi dacă reuşea să afle ceva, nu-i folosea deloc la Singapore. Chiar publicarea unui articol în The Economist era periculoasă. Numai că, avea mare nevoie de bani.

De dragul soţiei lui, Sakra, cumpărase un automobil Morris destul de vechi, tocmai când guvernul mărise taxele pe circulaţia automobilelor, pentru a-i descuraja pe cei ce voiau să le cumpere.

Sakra ar fi fost teribil de dezamăgită dacă ar fi vândut maşina. Era o malaieziană bine făcută şi senzuală, plinuţă şi

cu un ideal de viaţă foarte bine precizat. Adora mâncărurile picante şi îi plăcea la nebunie să facă dragoste.

Tan ar fi putut primi de la *The Economist* pentru articolul despre Lim, vreo cinci sute de dolari singaporezi, adică sub două sute de dolari americani. Dar dacă descoperea ceva senzaţional, situaţia se modifica radical. În acest caz, Tan Ubin avea un alt client.

Smulse foaia de hârtie din maşina de scris. Nu mai avea nici un chef de redactat ceva.

Maşina lui se afla în parcarea de la *Robina House*, pe Shenton Way, la circa treizeci de metri de biroul lui Tong Lim.

— Joe, vezi că plec pe la cinci, să încui biroul!

Joe era ucenicul lui în ale jurnalisticii, un tânăr chinez plin de coşuri, care se distra sorbind toată ziua sticlă după sticlă de coca-cola.

Tipul scoase un mormăit neclar. Asemeni tuturor chinezilor din Singapore, se străduia să fie cât mai discret, camuflându-şi reuşitele, într-un singur secol, numărul lor crescuse de la trei mii la două milioane pentru o populaţie de două milioane şi jumătate, restul fiind malaiezieni şi indieni. Limba oficială era însă malaieziana.

Minoritarii fuseseră nevoiţi să se resemneze la un fel de sclavie civilizată, iar când un malaiezian izbutea să ocupe un post de contabil, faptul rămânea în analele malaezienilor ca o excepţie. Singapore era un oraş la fel de chinezesc ca Pekinul, dar se străduia să mascheze acest aspect cu o pudoare tipic orientală.

Bineînţeles că şeful Poliţiei politice, acel *Department of Intelligence Service*, era un indian. Nu neapărat din dorinţa de a împărţi puterea politică, ci mai degrabă, din prudenţă. Ajuns în acel post, un chinez ar fi putut fi foarte lesne cumpărat de unul dintre multiplele clanuri chineze care îşi disputau puterea în Singapore.

Telefonul sună din nou. Tan Ubin ridică receptorul. Era Sakra, soţia lui.

— Termin şi eu pe la şase, spuse ea. Nu vrei să trec pe la tine şi să mergem împreună la piaţă?

Prin ferestrele fotocromice, Tan Ubin privi spre clădirea gălbuie de pe Shenton Way.

— Nu pot, răspunse el, trebuie să merg la cineva.

— Dar nu mi-ai spus de dimineaţă…

Vocea femeii devenise tensionată. Decepţionată. Simţea că soţul ei munceşte prea mult. Îl vedea venind adeseori cu teancuri de dosare în micul lor apartament modern de pe Havelok Road, foarte aproape de malul lui Singapore River, într-un cartier reconstruit în întregime din beton.

— N-am ştiut, spuse Tan Ubin. Şi adăugă foarte repede: m-a sunat Hong-Wu.

— Ei…

Sakra nu mai comentă. Ştia prea bine importanţa lui Hong-Wu.

— Mă întorc pe la opt, sau poate, chiar mai devreme, spuse Tan Ubin.

— Chiar cu Hong-Wu te întâlneşti? întrebă deodată Sakra.

Tan surâse, amuzat.

— Dar, ce-ţi închipui?

Sakra era de o gelozie înfiorătoare. Departe de a fi un temperament generos, nu admitea să-şi împartă bărbatul cu nimeni. Şi, ca să o liniştească, Tan Ubin adăugă:

— E vorba de o poveste care ne-ar putea băga în buzunare în jur de o mie de dolari…

La auzul sumei, femeia se mai domoli.

— Dar să vii devreme, mai spuse ea înainte de a închide telefonul.

*

* *

Prin portiera întredeschisă a Rolls-Royce-ului lui Tong Lim, se vedea unul dintre picioarele goale ale şoferului. Omul moţăia cu capul sprijinit de volan, aşteptându-şi stăpânul, fără să se sinchisească de valul neîntrerupt de maşini ce se scurgea pe Shenton Way, sau de hârbul oprit chiar pe banda rezervată autobuzelor.

Trecuse de şase. Începea să se întunece şi Tan Ubin se enerva aşteptând la volanul automobilului său Morris.

Un autobuz claxonă furios chiar în spatele lui şi îl orbi cu

farurile.

Pe Shenton Way nu era permisă staţionarea decât pe o parte a drumului. Tan Ubin se şi gândea la cei treizeci de dolari amendă pe care i-ai fi pierdut, dacă apărea un poliţist. Iar perspectiva îl descuraja teribil.

Se simţea ridicol. Dacă Tong Lim îl surprindea spionându-l, era suficient ca să-i declanşeze furia, iar chinezul era destul de influent ca să-i desfiinţeze cariera. Era suficient un telefon şi conducerea de la *Far Eastern Economical Review* avea să afle că Tan Ubin nu-i făcea deloc cinste… La gândul acesta, indianul simţi că îngheaţă. În definitiv, nu însemna că Sakra trebuia să-l părăsească dacă şi-ar fi vândut maşina!

În momentul în care răsucea cheia în contact, şoferul Rolls-ului ţâşni din maşină şi deschise uşa clădirii. Un sikh, cu capul înfăşurat într-un turban şi cu o armă respectabilă în mână, ieşi primul aruncând priviri iscoditoare în jur. Era urmat de un chinez mărunţel, care se îndreptă spre Rolls. Tan Ubin îi înregistră automat detaliile: craniul ras şi lucios, ochelarii ca nişte lupe, o mustaţă deasă şi neagră şi nişte saboţi ciudaţi de lemn.

Tong Lim detesta pantofii. Aşa că arăta aidoma unui mongol în miniatură…

Urcă în Rolls-ul vişiniu care se angajă imediat în circulaţia de pe bulevard.

Instinctiv, Tan Ubin demară şi el, tăind circulaţia în diagonală. Noroc că Shenton Way era cu sens unic… Îşi auzea parcă bătăile inimii, ca şi când, dintre pernele de piele ale Rolls-ului, Tong Lim i-ar fi putut ghici gândurile.

La capătul lui Shenton Way, Rolls-ul o luă pe Maxwell Road, apoi pe Bridge Road, îndreptându-se spre Singapore River prin Chinatown, mai precis printre rămăşiţele acestui cartier.

Din cincizeci în cincizeci de metri apărea câte un teren viran.

Chinatown se lupta cu buldozerele. Parcă apucat de o furie a demolării, guvernul lui Lee Kuan Yew rădea sistematic clădirile vechi, cu faţade vopsite multicolor şi

brăzdate de crăpături, pentru a-i înghesui pe locuitorii lor în cutii de beton cu treizeci de etaje, la ferestrele cărora apăreau imediat prăjini de uscat rufele, fără de care chinezul nu se simte la el acasă.

Toate acestea se făceau în numele salubrităţii şi al progresului. Cu spiritul lor filosofic, chinezii se adaptau cum puteau, fără să crâcnească. Cel mai slab murmur protestatar era bănuit de comunism galopant şi era tratat în consecinţă.

Tan Ubin se ţinea după Rolls. Cele două maşini urcară cu viteză mică pe podul ce traversa râul înţesat de jonci[1] plate. Din apa neagră ca păcura urcau miasme oribile.

„Noua Ordine” a guvernului nu ajunsese până acolo.

După ce ieşi de pe pod, Rolls-ul o luă la stânga, pe River Valley Road, urcând spre nord, spre cartierul rezidenţial.

Circulaţia era mai aerisită aici, imobilele mai rare. Pe Grange Road, Tan Ubin fu nevoit să treacă pe roşu ca să nu piardă Rolls-ul. Acesta făcu sensul giratoriu de la Tanglin Road, o luă la stânga, intrând în inima celui mai bogat cartier din Singapore.

Tan Ubin observă decepţionat că Tong Lim se întorcea la el acasă. Maşina o luă la dreapta, pe aleea Ridley Park, unul dintre locurile cele mai frumoase din Singapore. Se aflau acolo vreo douăzeci de locuinţe în stil colonial britanic, întreţinute cu mare grijă şi adăpostite de vegetaţia luxuriantă a unui parc tropical. Perplex, Tan Ubin opri la intrarea lui Tanglin Road.

Din câte se părea, de astă dată, Hong Wu se înşelase. Dacă era vorba de o întâlnire secretă, în nici un caz Tong Lim n-ar fi avut-o la el acasă.

Îi era necaz că a pierdut timpul degeaba.

*

* *

Tan Ubin se uită pentru a zecea oară la ceas în ultimele cinci minute. Era 8,30. Aştepta de două ore. Se oprise şi ploaia. Simţea că i se face rău de foame, dar pe Tanglin Road nu era nici măcar o bodegă. Ar fi trebuit de mult să

[1] Mici ambarcaţiuni cu pânze.

coboare până la Orchard Road, dar îi părea rău că încă nu aflase nimic. Sakra ar fi avut dreptate să-l dojenească.

La un moment dat, aleea fu luminată de farurile unei maşini. Tan Ubin se aplecă să vadă, dar înjură decepţionat. Nu era Rolis-ul. Se săturase. Răsuci cheia în contact şi aprinse farurile. În clipa aceea văzu clar maşina care ieşise din Ridley Park. Era un Mercedes. Preţ de o secundă zări mustăţile negre şi craniul ras. Era Tong Lim!

Indianul se însufleţi brusc. Se ştia că Tong Lim, spre a-şi păstra rangul, nu conducea singur niciodată. Mercedes-ul era al fiicei lui. Se ţinu după el şi îl ajunse la Tanglin Road. Maşina neagră se îndrepta spre centru. Cu stomacul chiorăind, Tan observă în trecere lămpile cu acetilenă ale restaurantelor, care se instalau seara în parcări, la îndemâna tuturor. Mercedes-ul o luă pe Serangoon Road, una dintre arterele importante, care pătrundea în cartierele chinezesc şi musulman, dinspre est.

Trecură podul peste Kallang River şi ieşiră din oraş, pe drumul spre aeroport.

Dar la intersecţia dintre Serangoon şi Me Pherson, Mercedes-ul făcu la stânga, pe Upper-Serangoon Road şi se îndreptă spre satul Ponggol.

Între case se vedeau crâmpeie de junglă. Partea aceasta a insulei nu fusese încă invadată de beton.

Circulaţia era din ce în ce mai rară. Ponggol Road, unde se aflau acum, se termina la braţul de mare ce separă Singapore de Malaiezia, şerpuind printre perdele de junglă întrerupte de mici orezării.

Stopurile Mercedes-ului se aprinseră şi Tan Ubin fu obligat să frâneze brusc. Maşina se opri şi intră apoi pe un drumeag în plină junglă.

Tan Ubin îl lăsă să se distanţeze, apoi se luă după el. La vreo trei sute de metri zări Mercedes-ul oprit, cu farurile stinse, lângă zidul ce delimita o proprietate.

Se opri şi el şi privi în jur. Ai fi crezut că te afli la sute de kilometri de Singapore.

Trunchiurile uriaşe şi netede ale cocotierilor apăreau din zonele întunecate, pe lângă luminişuri. Spre dreapta se afla

o mlaştină sau o orezărie. Întunericul era întrerupt de ţipătul sec al broaştelor.

Tan Ubin mai aşteptă câteva minute, apoi se îndreptă pe jos spre Mercedes.

*

* *

În spatele Mercedes-ului se afla o altă maşină, o Toyota albastră. Observă o portiţă în zidul supraînălţat cu sârmă ghimpată. Părea să fie o proprietate destul de mare, întinsă până la drumul spre Ponggol. Tan Ubin încercă portiţa. Era încuiată. Merse până la colţul zidului şi se opri.

Liniştea nopţii era străpunsă doar de ţipătul broaştelor şi al păsărilor de pradă, iar dinspre cocotieri se auzea foşnetul mătăsos al frunzelor.

Ce căuta oare, importantul Tong Lim în locul acela izolat?

Tan Ubin nu ştia ce să facă. Era obosit, îi era şi foame, dar curiozitatea nu-i dădea pace. Toyota albastră nu-i era total necunoscută. Iar informatorul său, Hong Wu, nu-l indusese niciodată în eroare.

Se gândi şi la Sakra, care era neliniştită deja, la ora aceea.

Făcându-şi un calcul mintal, realiză că ar avea timp să-i dea un telefon, deoarece Tong Lim abia sosise acolo.

Alergă la maşină şi porni spre Ponggol. La capătul drumului observase o cabină telefonică.

*

* *

Nemişcat în întuneric, Tan Ubin fixa zidul ca hipnotizat.

Asemeni tuturor indienilor, era mai mult un intelectual decât un om de acţiune. Se întorsese de vreo zece minute. Sakra era furioasă şi îi explicase totul.

Iar zidul acela îl atrăgea ca un magnet. Dacă şi-ar fi luat inima în dinţi şi s-ar fi dus să vadă ce se petrecea dincolo de zid, n-ar mai fi fost obligat să înţepenească acolo cine ştie câte ore şi să o găsească pe Sakra adormită. Se dădu câţiva paşi înapoi şi se urcă cu greutate într-un cocotier care domina zidul.

Îi trebui cam un sfert de oră să ajungă într-un loc de unde

putea să vadă peste zid. Observă un hangar întunecat şi o clădire cu două ferestre luminate. Îşi spuse că, dacă reuşea să sară peste zid, se putea strecura până în dreptul clădirii şi, fără să-l simtă nimeni, ar fi putut vedea cine era misteriosul personaj cu care se întâlnise Tong Lim. De la înălţimea cocotierului i se părea o joacă de copil.

Se lăsă în jos pe trunchiul aspru al cocotierului şi sări îmbătat de propriul curaj. Dacă l-ar fi văzut Sakra!

Toropeala nopţii fu întreruptă de strigătul sugrumat al unei fiare. Te-ai fi crezut în plină junglă şi erai, de fapt, la numai o milă de oraşul cu două milioane de locuitori.

Tan Ubin îşi făcu vânt şi se căţără pe zid. Găsi un sprijin sigur într-unul din stâlpii ce susţineau sârma ghimpată şi reuşi să se ridice, cu inima bătându-i nebuneşte şi transpirat leoarcă. Rămase nemişcat, într-o poziţie incomodă, chiar deasupra portiţei, scrutând întunericul.

Nu putea să mai dea înapoi. Încălecă precaut sârma ghimpată, îşi încordă musculatura şi se lăsă să cadă de cealaltă parte a zidului, în obscuritate. Şocul căderii îi cutremură toţi muşchii şi abia putu să se ridice în patru labe. Reuşise să nu-şi piardă ochelarii. Se înălţă în picioare, cu pulsul accelerat şi privirea fixată asupra ferestrelor luminate.

*

* *

Din întuneric apărură două umbre, făcându-l pe Tan Ubin să scoată un ţipăt de surpriză. Era doar la un metru de ferestrele luminate. Unul dintre atacatori îl apucă de mijloc şi îl ridică de la pământ. Celălalt îl apucă de picioare. Se zbătu simţind că este târât spre ieşire şi îşi spuse că îl vor arunca afară. Unul dintre indivizi spuse ceva în chinezeşte, limbă ce-i era cu desăvârşire necunoscută. Auzi nişte zgomote din casă şi ţipă.

— Lăsaţi-mă, daţi-mi drumul!

Dar, exact când se aştepta mai puţin, omul care îl ţinea de mijloc îi dădu drumul şi îl împinse cu brutalitate spre zidul de beton, a cărui muchie i se înfipse în pântece. I se tăie respiraţia. Al doilea adversar se aplecă brusc, îl apucă

de glezne şi îl împinse în sus. Dezechilibrat, Tan Ubin basculă dincolo de zid, cu braţele înainte, ţipând îngrozit.

Mâna dreaptă îi alunecă pe ceva ce semăna cu o stâncă, în timp ce mâna stângă se agăţase de o suprafaţă aspră, pe care nu reuşea să o identifice. Năucit, în patru labe, încercă să-şi tragă sufletul. Atacul acela brutal îi cam spulberase iluziile în privinţa reuşitei.

La un moment dat, suprafaţa plină de asperităţi pe care se sprijinea, începu să se mişte!

În aceeaşi clipă, auzi un zgomot sec, foarte aproape de el, ca două lame de oţel izbite una de alta. Nici nu avu timp să se întrebe despre ce era vorba. Sub el solul se mişca ameninţător. Tan Ubin se ridică îngheţat de spaimă în faţa acestei prezenţe necunoscute. În clipa în care se agăţa de zid ca să se ridice din groapa aceea, o durere atroce îi străbătu piciorul, ca şi când i se aplica un fier înroşit chiar la mijlocul pulpei. Urletul lui străpunse liniştea nopţii şi se termină într-un geamăt cumplit.

Dezechilibrat, căzu pe spate. Mâna sa întâlni ceva rece, care se mişcă imediat. Un alt fier înroşit îi arse încheietura mâinii stângi. Nişte dinţi ascuţiţi i se înfipseră în carne, trăgând, sfâşiind cu o forţă colosală. Simţi o senzaţie de sfârşeală, bizară, nedefinită. După puţin timp mâna nu îl mai durea, dar slăbiciunea şi ameţeala îl ţineau lipit de sol.

La un moment dat se aprinse o lumină puternică, care îl orbi. Cineva aprinsese o lanternă puternică deasupra gropii. La început nu distinse nimic. Apoi văzu că în prelungirea încheieturii mâinii stângi nu mai are nimic. Mâna nu mai exista!

Din braţul amputat ţâşnea un jet puternic de sânge. Se uită în jos şi scoase un urlet involuntar. Sub el, pământul era pur şi simplu înţesat cu crocodili, unii peste alţii, în mai multe straturi, ca un covor de coşmar... Unul dintre ei îi prinsese piciorul între maxilare şi aştepta, imobil, zvâcnind furios din coadă.

Jur împrejur, era o viermuire de trupuri reci, alunecoase, o permanentă clănţăneală metalică de maxilare.

Instinctiv, Tan Ubin încercă să-şi tragă piciorul zdrobit

dintre fălcile fiarei, urlând de groază.

Chiar în momentul acela apăru deasupra zidului gropii de cinci pe cinci, un chip rotund. Un chinez cu o mutră batjocoritoare şi plină de cruzime.

Crocodilii, îngrămădiţi unul peste altul, nu erau decât vreo treizeci... Treziţi din toropeala lor, începuseră să se mişte ca să-şi dezmorţească fălcile.

Tan Ubin văzu că piciorul îi dispare. Crocodilul care îl apucase reuşise să i-l smulgă.

Indianul căzu pe spate, cu un ultim horcăit de oroare, într-o baltă de sânge. Se prăbuşi peste hidosul covor viu. Auzi vag nişte cuvinte chinezeşti.

Trântit pe spate, încerca să se depărteze şi să se ridice ca să scape de atingerile acelea infernale. Dar sângele care se scurgea cu mare viteză din cele două membre amputate, îi micşorau forţele văzând cu ochii. Trei dintre crocodili se repeziră clănţănind din fălci în jurul lui. Îl cuprinse o ameţeală şi o greaţă oribilă. Tresări din toate fibrele când unul dintre crocodili i se urcă pe piept, zdrobindu-l sub masa lui. O duhoare dezgustătoare îi pătrunse în nas. Ca într-un coşmar, văzu nişte colţi ascuţiţi şi neregulaţi, un cer al gurii gălbui şi fără limbă. Botul crocodilului se închise peste faţa lui zdrobindu-i oasele.

Capitolul II.

John Canon nu se putea abţine să nu privească la harta insulelor Borneo, aflată chiar în spatele fotoliului pe care se afla Malko. Statul malaiezian Sarawak fusese încercuit cu roşu şi presărat cu numeroase steguleţe negre. Deşi fusese primit cu amabilitate, Malko simţea că şeful filialei *Central Intelligence Agency* nu se concentra în totalitate asupra conversaţiei. Ceea ce îl cam enerva... Malko însuşi fusese convocat dintr-o vacanţă superbă pe care şi-o pregătise la Pattaya, în Thailanda şi nu avea acum nici un chef să afle ce se întâmpla la Singapore.

— Aveţi ceva probleme speciale în Borneo? întrebă el. Americanul îşi trecu repede mâna prin părul aspru, asemănător unei peruci.

— Da, la Sarawak.

Se ridică şi se apropie de harta presărată cu steguleţe negre. Avea alura unui uriaş elefant gri, cu bărbie moale şi un surâs copilăresc.

— Uite aici, aici şi aici se află grupuri înarmate care se antrenează în mijlocul junglei. Nici nu ştim despre cine este vorba. Am încercat să infiltrăm câteva persoane, dar nu s-au mai întors. Şi mi-e teamă că, într-o zi, ne trezim cu cine ştie ce lovitură. Suspină. N-am de gând să te plictisesc acum cu povestea asta...

Aruncă o privire spre chipul bronzat al lui Malko şi spre ochii şi mai aurii din pricina contrastului. Potrivit obiceiului său, acesta se îmbrăcase cu un costum de alpaca gri închis, deşi căldura era toridă şi umezeala insuportabilă. John Canon nu suporta decât o cămaşă cu mâneci scurte şi cravata de rigoare.

— Aţi fost la post la Saigon? întrebă Malko.

— Cam aşa ceva, murmură acesta.

Doar la auzul cuvântului Saigon, i se făcea lehamite. Îşi abandonase maşina, iubita vietnameză şi informatorii în mijlocul panicii aceleia monstruoase şi se trezise pe puntea

lui *Coral Sea* fără să aibă măcar o singură valiză. Îşi revenise foarte greu din încercarea aceea. Fusese apoi numit şeful filialei CIA de la Singapore, pentru a i se ridica moralul. Iar Singapore era un teritoriu civilizat, unde puteai să bei apa de la robinet fără să te îmbolnăveşti, unde telefonul încă funcţiona, iar cuvântul „comunist” era o gravă injurie. Dar toate acestea nu putuseră şterge umilinţa resimţită în Vietnam.

— Cred că n-a fost o plăcere, remarcă Malko.

— A fost cumplit, spuse sumbru John Canon, copleşit de amintiri. Nu cred că o să pot uita vreodată. Pe vasul *Coral Sea* trebuia să aterizeze un DC 3 din direcţia Saigon, cu şaptezeci de persoane la bord, între care cincizeci de copii. A cerut permisiunea să aterizeze pentru că nu mai avea benzină decât pentru un sfert de oră. Comandantul a refuzat. Toată puntea era plină de avioane şi elicoptere. Rămăsese o singură pistă pentru Phantom. I-a spus să aterizeze pe apă că vor fi trimise elicoptere care să recupereze pasagerii.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Noi mergeam cu treizeci şi cinci de noduri pe oră. DC 3 a ajuns în spatele portavionului şi a fost prins de valuri.

Aripile i-au fost retezate brusc şi s-a scufundat în treizeci de secunde. N-a scăpat nimeni.

În biroul confortabil din centrul oraşului Singapore, se lăsă o tăcere apăsătoare. Apoi Malko întrebă:

— Şi aici, cum este?

— Oh, n-am de ce mă plânge. E o formă de dictatură foarte curăţică. Lee Kuan Yew e foarte pro-american. I-a obligat pe poliţai să poarte uniforme albastre ca la noi, în locul celor englezeşti…

În rest, a lichidat partidul comunist singaporez cu mare discreţie. Avem relaţii destul de amicale, deşi tipii sunt foarte susceptibili.

— Şi ce-a fost povestea asta cu Tong Lim?

John Canon se scărpină din nou în cap.

— Venirea dumitale mi-a fost anunţată printr-un telex. Ne-am fi putut descurca şi noi dacă aveam personal. Dar

Mac Carthy e bolnav, iar John Birch a plecat în concediu. Am trimis şi eu un proiect de desfăşurare a operaţiunii la Langley. Ei au hotărât că este o distracţie care ţi se cuvine dumitale. Ar trebui să fie un control de rutină... În urmă cu două săptămâni, mi s-a adus un raport complet asupra activităţilor lui Tong Lim şi, pentru că mi s-a cerut un preţ rezonabil, l-am luat... Apoi, ziaristul care făcuse raportul a dispărut într-un accident bizar, halit de un crocodil... După o săptămână, într-o seară am primit acasă un telefon. Era o fată care vorbea cu un pronunţat accent chinezesc. Mi-a spus că este Margaret Lim, fiica lui Tong. M-a întrebat dacă nu aş vrea să mă întâlnesc cu tatăl ei... Era destul de speriată. Bineînţeles că nu aveam nici un chef. Am aşteptat, dar nu s-a mai întâmplat nimic. Am trimis pe cineva să afle ce se întâmplase. Omul a descoperit că Tong Lim nu e de găsit şi că în oraş se spune că ar fi dispărut în urma unei tentative de răpire, legată, poate, de afacerile personale. N-a putut să afle nimic nici despre fată...

Malko suspină, exasperat la gândul că plecase din Pattaya pentru o poveste atât de tenebroasă...

— E cam puţin ceea ce mi-aţi spus... Şi nu aveţi nici o idee despre motivul întâlnirii pe care o ceruse Tong Lim?

— Nici una, mărturisi americanul. Am doar nişte date despre el.

Şi deschise un dosar.

Tong Lim controlează una dintre cele mai importante afaceri din Singapore: *Tong Lim Holding Limited* şi vreo treizeci de societăţi comerciale. Anul trecut a mărit capitalul uneia dintre ele, *South Asia Land Development*, aducând pe piaţă douăzeci de milioane de acţiuni de câte opt dolari singaporezi. Totul s-a aranjat într-o săptămână, prin intermediul unui cabinet de afaceri singaporez, care este în termeni foarte buni cu guvernul...

— Nu se poate spune că duce lipsă de bani individul, remarcă ironic Malko.

— Îl dau banii afară din casă, replică John Canon. E ultra-bogat tipul! A început să construiască un fel de Disney-Land pe insula Sentosa, în apropriere de Singapore. Ba chiar a

cumpărat şi nişte bănci americane.

Îi întinse lui Malko un document cu multe cifre. Era un raport de la *California State Banking*, în care erau rezumate modalităţile prin care *South Asia Land Development* a cumpărat trei bănci americane. *Tustin National Bank* fusese cumpărată cu treizeci şi două de milioane de dolari singaporezi, *West Peninsula* cu cincisprezece milioane şi *Santa Barbara Investment Bank* cu douăzeci şi patru de milioane... Iar sursa fondurilor era indicată drept *Investitori Particulari din Singapore*.

Malko aşează documentul pe biroul din faţa lui.

— Se întâmplă des ca un chinez să cumpere bănci în California?

— Eh, spuse John Canon, pe aici sunt o groază de miliardari care au şters-o din Hong Kong şi se simt foarte liniştiţi aici, dacă banii lor sunt de partea cealaltă a Pacificului. Coasta de vest e plină de asiatici.

— Dacă-l găsesc pe şmecherul ăsta de Tong Lim, o să-i propun să cumpere tot New York-ul pe câţiva dolari...

— Nu-l interesează nici măcar pentru câţiva cenţi, mârâi John Canon. Oricum, încearcă să pui mâna pe el. I-am întrebat şi pe colegii noştri de la Serviciile secrete singaporeze, dar se fac că nu ştiu mare lucru. Ori e o greşeală, ori o provocare, naiba ştie!

Chinezii ăştia sunt în stare de orice... Aici în dosar aveţi toate datele. Şi, îmi pare rău, dar trebuie să plec. Am o întâlnire peste zece minute în problema „Sarawak”. Să treceţi pe la mine într-o seară, când se va simţi mai bine soţia mea, care a fost foarte marcată de Vietnam... Acum este într-o criză depresivă foarte neplăcută...

Era vizibil faptul că John Canon făcea un efort considerabil pentru a se concentra asupra problemelor profesionale. Malko se întreba de ce îl trimisese Compania să investigheze o poveste atât de ciudată. Oare John Canon nu se mai bucura de deplină încredere la Langley?

— Care este misiunea principală a biroului dumneavoastră? întrebă Malko.

John Canon zâmbi cu tristeţe.

— În Vietnam am lăsat ce trebuie pentru a fi înarmaţi vreo trei sute de mii de oameni. Tancuri M16, armament uşor, fel de fel de jucării sofisticate. Şi n-o să treacă prea mult timp până când ne vom trezi cu ele la tâmplă… Totul este să aflăm unde se va întâmpla…

În perspectivă deci, încă un Vietnam…

— Despre jurnalistul care a murit, pot să aflu mai multe? întrebă Malko.

Americanul se şi ridicase să plece.

— E destul de simplu, spuse el. Trebuie doar să traversezi strada până la amicul meu Jurong Suntory. E un indian care lucrează la *Reader's Digest*, fost informator la MI 6.

— E un om sigur? întrebă Malko.

— Absolut sigur, afirmă foarte convins John Canon.

Malko se amuză teribil în faţa acestei certitudini de neclintit, ca şi când ai putea fi vreodată sigur de cel care a trădat o singură dată. Chiar de dragul tău…

— Şi îl plătiţi pentru asta?

— Nici vorbă, l-am ajutat doar să-şi păstreze toţi cei cinci copii.

Şi John Canon surâse ironic.

— N-ai văzut afişe peste tot: „Doi sunt de-ajuns". E o întreagă campanie de limitare a numărului copiilor, la doi pentru fiecare familie… Aici, la Singapore, suntem în plin futurism… totul se planifică. Dacă faci trei copii, pierzi alocaţia pentru ei. La al patrulea, pierzi şi dreptul la învăţământul gratuit.

— Şi la al cincilea, o împuşcă pe mamă, nu-i aşa? întrebă sentenţios Malko.

— Ei, nici chiar aşa, răspunse John Canon, dar n-ar fi exclus să se întâmple şi asta în viitor. Lee Kuan Yew e îngrozit de spectrul şomajului. Cincizeci la sută din populaţie este sub douăzeci de ani. Aşa că îşi ia măsuri de precauţie. Bietul Juron adoră copiii ca toţi indienii, de altfel şi nici nu este singaporez. Aşa că i-au refuzat dreptul la un permis de sejur. Înainte locuia la Johore Bahru, în Malaiezia. Făcea patru ore de drum pe zi, dus-întors. Atunci mai

mergea, dar acum poliţia face exces de zel la frontiere. În fiecare zi îl puneau să completeze formulare întregi. Am aflat chestia asta şi am intervenit unde trebuie. Imediat i-au dat permisul de sejur, iar acum ar fi în stare de orice pentru mine.

— Şi cum m-ar putea ajuta?

— Păi, ştie o mulţime de lucruri şi cunoaşte foarte multă lume. Gata, acum chiar trebuie să plec…

Aşteptă ca Malko să urce în ascensor şi îi spuse:

— Mai vorbim şi mâine.

— S-a făcut!

Singapore era un oraş foarte comod pentru un agent al CIA. Nu trebuia să-şi facă probleme cu modul în care putea să ia legătura cu biroul local. Evident, Compania îi furnizase o acoperire, era agent al companiei de asigurări *Compania Mony*, dar numai de formă. Nu se temea de nici un fel de reacţie ostilă din partea agenţilor singaporezi. Ceea ce era de-a dreptul confortabil…

După atmosfera glacială din incinta ambasadei, Malko se simţi aproape încântat în căldura umedă de afară. Lăsă maşina Datsun în parcare şi traversă Hill Street.

*

* *

Dragonii din ceramică multicoloră de la intrarea în clădirea care adăpostea Camera de comerţ chineză, contrastau în mod ciudat cu blocul din beton îmbrăcat în armături strălucitoare al Ambasadei Statelor Unite, împânzit cu antene şi profilându-se de cealaltă parte a bulevardului Hill Street.

Malko intră în clădirea ce semăna cu o pagodă, aşteptându-se să găsească aici un cadru neobişnuit. Din păcate interiorul era de un modernism banal, destul de prăfuit. După calmul de la Pattaya îi venea foarte greu să se obişnuiască cu animaţia marelui oraş torid şi copleşitor.

Nici nu mai recunoştea oraşul pe care îl ştia demult. Insula se umpluse de clădiri noi, crescute ca nişte ciuperci ciudate din mijlocul junglei. O veritabilă frenezie a betonului. Peste tot, chiar şi în Chinatown, care timp de

două secole rămăsese neschimbat.

Chinezii pe care îi vedea erau ciudaţi. Păreau amorfi, resemnaţi, cu privirile goale, de roboţi. De-a lungul bulevardului Hill Street buldozerele atacau clădirile bătrâne, pictate pestriţ, sub privirile ciudate ale bătrânilor. Încă din aeroport, atmosfera i se păruse greu de digerat. Imense panouri cu desene rudimentare prezentau profiluri cu plete. Evident, bărbaţi. Morala – pe teritoriul singaporez era interzisă coafura masculină cu părul lung. Cei ce refuzau să se tundă, nu aveau ce căuta pe teritoriu. Scurt! Desenul preciza cu scrupulozitate lungimea podoabei capilare la nivelul frunţii, al urechilor şi pe ceafă, ca o expresie autentică de totalitarism şi potrivindu-se de minune cu restricţiile legate de numărul copiilor…

Toate acestea nu-l împiedicară pe şoferul taximetrului cu care Malko ajunse la hotelul Shangri să-i propună o fată. Era limpede că puritanismul care plutea în aer nu influenţase în rău spiritul comercial al chinezilor. La nici o jumătate de oră după ce îşi luase în primire camera, Malko auzi ţârâitul telefonului. O voce feminină, dulce, cu un accent plăcut, îl întrebă cum se simte şi dacă nu-şi doreşte o companie plăcută pentru a vizita oraşul Singapore. Fireşte, o persoană agreabilă, cu o engleză perfectă, fără probleme… Doar pentru cincizeci de dolari pe zi, plus un cadou pentru domnişoara…

În cele din urmă liftul se opri la etajul al şaselea, iar Malko se trezi pe un culoar întunecos. O dolofană îi luă cartea de vizită şi îl instală într-un birou minuscul, mirosind a mucegai. Aruncând o privire spre corsajul apetisant al fetei, îşi spuse că domnişoarele chinezoaice din Singapore erau foarte diferite de fetele din Hong Kong, sau din Taiwan. Mai plinuţe, cu şolduri, sâni şi un posterior ademenitor. O altă rasă.

Rasa creată de Lee Kuan Yew…

*

* *

Jurong Suntory semăna cu o bucată de rahat „*Lokum*” uşor topită şi asta poate din pricina aspectului epidermei

sale.

Capul i se bâţâia întruna, aidoma jucăriilor montate pe arc şi concepute spre a orna geamul din spate al maşinilor. Îşi propusese din toată fiinţa să-l privească cu interes. Dar el era prea admirativ, prea amical, prea zâmbitor. Un craniu chel deasupra unei figuri tuciurii, cu nasul coroiat, o veritabilă pasăre de pradă scoasă la pensie…

— Vă asigur că o să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să vă ajut – afirmă el – dar nu ştiu mare lucru din păcate. Se ridică, merse la uşă şi verifică dacă era închisă bine, apoi îşi aprinse o ţigară. Tan Ubin îmi furniza câteodată informaţii de ordin economic. Era un jurnalist foarte exigent, dar de multe ori nu-şi putea publica articolele din cauza cenzurii. Aşa că, încerca să le vândă.

— Aşa s-a întâmplat şi în cazul lui Tong Lim?

— Exact. Tan afirmase că se afla în posesia unor informaţii interesante, pentru mine desigur legate de anumite persoane. Ar fi urmat să i le plătim. Din păcate, a intervenit accidentul acela nenorocit, de care au vorbit şi ziarele, de altfel. Tan se oprise pe malul unei mlaştini, ca omul, pentru o anumită nevoie şi a fost apucat de un crocodil, i-au găsit trupul a doua zi…

— E cumplit, recunoscu Malko. Dar nu ştia şi altcineva de cercetările lui?

— Absolut nimeni, suspină Jurong Suntory cu un surâs îndurerat.

— Nici măcar soţia lui?

Indianul păru surprins.

— Oh, nu cred… dar vă pot da adresa ei dacă doriţi. O puteţi găsi, de altfel şi la *Chinese Emporium*, unde lucrează ea, deasupra restaurantului *Peking*, de pe Orchard Road. Mă cunoaşte foarte bine. A fost foarte afectată de moartea groaznică a soţului ei…

Luă un caiet negru, îl deschise, notă ceva pe o hârtiuţă şi o întinse lui Malko. Părea foarte grăbit să-şi expedieze musafirul, ca şi când prezenţa lui Malko îl înspăimânta…

— Dar Lim? întrebă acesta.

Jurong Sutory se intimida brusc.

— Ei, este unul dintre cei mai bogaţi oameni din Singapore. Are relaţii peste tot.

— Se pare însă că a dispărut.

Căpăţâna cheală se bâţâi şi mai tare, iar vocea linguşitoare păru străbătută de nuanţe contrariate.

— N-am idee, nu a apărut nimic prin ziare… Ar trebui să întrebaţi la el la birou. Nici nu este prea departe. Pe Shenton Way. Dar s-ar putea să fie plecat într-o călătorie. Are o sumedenie de afaceri în străinătate…

Era clar că nu avea nici un chef să se amestece în treburile acelui chinez preaputernic. Malko se ridică. Era inutil să insiste.

— Speram în ceva mai mult ajutor din partea dumneavoastră, spuse el cu o uşoară ameninţare în glas…

Pentru Jurong Suntory plană o clipă ideea izgonirii cu cei cinci copii ai săi din paradisul singaporez.

— Staţi o clipă, spuse el, cred că ştiu pe cineva care v-ar putea ajuta. Este un australian, un aventurier de fapt, Phil Scott. Are o groază de relaţii.

— Şi unde pot să-l găsesc?

Din nou indianul păru neliniştit.

— Din câte ştiu şi-a schimbat adresa. Dar vine aproape în fiecare seară la barul hotelului *Goodwood*. E foarte uşor de găsit.

Ieşiră. Pe culoar indianul se apropie mai mult de Malko parcă pradă unor remuşcări subite.

— Dacă vă întâlniţi cu domnul Scott, să fiţi foarte prudent. Cred că este amestecat în multe afaceri necurate.

— Mulţumesc, răspunse Malko.

Şi o porni pe culoarul întunecat, întrebându-se de ce anume se temea Jurong Suntory. Nici nu avea vreun indiciu pentru a demara ancheta. Rămânea să înceapă cu biroul lui Tong Lim şi văduva jurnalistului-spion. Moartea unui ins care se interesa de Tong Lim nu putea fi ignorată în întregime, chiar dacă fusese un accident.

Capitolul III.

Trei chinezoaice tinerele coborâră din liftul din care coborâse şi Malko şi pătrunseră pe culoarul cenuşiu, cu pereţii nevopsiţi. Clădirea de pe Havelock Road era o culme a ascetismului. Un fel de turn pătrat de beton, în care se aflau vreo două sute de apartamente. Mirosea a supă chinezească şi a mucegai. Mult prea rudimentar ca înfăţişare, blocul era aidoma altor zeci de blocuri din noile cartiere, servind drept locuinţe oamenilor scoşi cu forţa din casele demolate de guvern. Din spirit de economie, lifturile se opreau doar din patru în patru etaje. Malko începu să urce scara din beton aproape brut. Văduva lui Tan Ubin locuia la etajul al treisprezecelea.

Vizita la biroul lui Tong Lim se soldase cu o ceaşcă de ceai şi cu o doză abundentă de zâmbete politicoase, dar dezolate.

Domnul Lim nu se afla la faţa locului, dar nu va întârzia să-l contacteze pe domnul Malko imediat ce se va întoarce din călătorie. O minunată tiradă servită de o încântătoare secretară, căreia Malko nu reuşi să-i vadă ochii nici măcar o singură dată...

Din urmă îl depăşiră în viteză două chinezoaice, care urcau parcă fugărite de cineva, fără să-i arunce măcar o privire. Deşi locuit, blocul părea bântuit doar de fantome...

Pe palierul de la etajul treisprezece se afla un chinez, aşezat pe un scăunel pliant, în faţa unei ferestre, cu un binoclu atârnat la gât. Se uita ţintă la blocul din faţă. Nici el nu-i dădu nici o atenţie.

Apartamentul 18 se afla la capătul culoarului. Sună deprimat. Din câte îi spusese Jurong Suntory, Sakra Ubin vorbea engleza binişor. Altminteri, conversaţia urma să fie extrem de scurtă, noţiunile lui de limbă locală fiind rudimentare.

Impresia fu mai mult decât agreabilă când zări în uşa întredeschisă o femeie tânără, cu tenul măsliniu, cu un

sarong ce se mula perfect pe nişte forme apetisante. Buzele cărnoase erau aproape violete, nasul cârn şi plat, ochii migdalaţi, cu pupile imense, întunecate. Se uita la Malko cu o curiozitate şi nelinişte deloc prietenoasă.

— Cine sunteţi? întrebă femeia în engleză.

— Un prieten al lui Jurong Suntory, răspunse Malko. Sunteţi Sakra Ubin? El mi-a dat adresa dumneavoastră.

— Mă rog…

Nu părea să aibă chef să-l invite înăuntru. Chinezul de pe palier trecu prin spatele lui, cu scăunelul în mână şi binoclul atârnat la gât.

— La ce se uită atât de atent? întrebă Malko. La păsări?

Umbra unui surâs trecu pe chipul Sakrei Ubin.

— Nu, îi supraveghează pe locatari. Pe toţi cei ce aruncă gunoaiele aiurea sau nu gătesc în locurile special amenajate. Oamenii nu s-au obişnuit să trăiască în acest fel de case. În Chinatown trăiau pe străzi! Iar aici sunt amendaţi cu cinci sute de dolari dacă aruncă o hârtie pe jos. E mult prea mult!

Era limpede că Lee Kuan Yew avea metode foarte eficiente pentru a crea noile deprinderi ale cetăţenilor. Sakra Ubin se uita la Malko fără să mai scoată o vorbă. El încercă un zâmbet seducător.

— Pot să intru o clipă? Sunt jurnalist şi aş vrea să vorbim despre soţul dumitale.

— Despre soţul meu? …

Păru şi mai nedumerită, dar se îndepărtă de uşă, făcându-i loc să intre.

— Nu am prea mult timp la dispoziţie. Tocmai voiam să ies la cumpărături.

El îi atinse în trecere şoldul bombat, iar ea se dădu la o parte ca arsă. Era în picioarele goale. Micul apartament era mobilat sumar, cu rogojini pe jos, un bufet chinezesc şi mobilier din nuiele. Malko se aşează pe o canapea ce scârţâia din greu sub el. Văduva lui Tan Ubin apăru cu inevitabilul ceainic şi se aşeză în faţa lui, cu mâinile în jurul genunchilor. Ochii îi erau înconjuraţi de cearcăne profunde, iar mâinile păreau neîngrijite de mult timp. Automat, îşi

trase sarongul mai jos, cu un gest de pudoare.

— Nu înţeleg ce doriţi, spuse ea.

Prezenţa lui Malko o neliniştea. El bău o înghiţitură de ceai înainte de a începe atacul.

— V-am spus că sunt jurnalist şi pregătesc un articol despre Tong Lim. Din câte ştiu, soţul dumitale ancheta exact acelaşi caz, când…

Sakra Ubin se îndreptă dintr-o dată ca înţepată. Îl întrerupse cu bruscheţe:

— Eu nu ştiu nimic despre toate astea. Ar trebui să întrebaţi la redacţie.

— Am fost acolo, dar nu ştiau nici ei ce s-a întâmplat. M-am gândit că poate soţul dumneavoastră vă împărtăşea câte ceva despre ceea ce făcea.

Imenşii ei ochi negri păreau stinşi, lipsiţi de viaţă.

— Nu, niciodată nu-mi spunea ce face.

Ar fi fost foarte fericită să-l poată da pe uşă afară imediat. Aştepta doar un pretext.

— Oricum, nu înţeleg de ce veniţi tocmai acum, adăugă ea. Soţul meu a murit în urmă cu mai multe săptămâni, iar eu nu ştiu absolut nimic despre acest Tong Lim.

— Dar soţul dumneavoastră îl cunoştea.

Ea clătină din cap.

— Nu cred. Nu ştiu ce să vă spun.

Trase din nou de sarong şi adoptă un aer arogant, care nu se potrivea deloc cu chipul ei dolofan. Mai apărură şi doi genunchi rotunzi de sub sarong, pe care ea se grăbi să-i acopere, ca şi când Malko îi dădea foarte multe de bănuit. Goli apoi ceaşca de ceai dintr-o înghiţitură.

— Nici nu înţeleg ce vreţi de la mine, reluă apoi cu nervozitate. Aş vrea să fiu lăsată în pace. Am… a fost cumplit pentru mine…

Malko aprobă compătimitor.

— Sunt convins. Dar studiind circumstanţele morţii sale, m-am întrebat dacă nu cumva a fost legată de ancheta pe care o începuse…

Sakra Ubin se închise şi mai mult în sine.

— Vă repet că nu înţeleg ce vreţi să insinuaţi.

— Este drept că e doar o ipoteză, mărturisi Malko. Măcar dacă mi-aţi povesti exact cum s-a petrecut accidentul soţului dumneavoastră.

Sakra Ubin clătină din cap.

— Dar nu ştiu… şi nu vreau să mai vorbesc despre asta!

Îşi muşcă buza inferioară, descoperind nişte dinţi de un alb sclipitor.

— Cu cine era?

— Nu mi-a spus. N-a spus nici la redacţie.

— Şi apoi? …

Ea tăcu, stăpânindu-se cu mare greutate.

— Trupul lui a fost găsit a doua zi, într-o mlaştină din apropierea satului Ponggol… Fusese atacat şi sfâşiat de un crocodil.

Şi amuţi. Era foarte greu să insiste. Malko simţea că nu ar fi vorbit decât constrânsă şi forţată. De altfel, povestirea ei se suprapunea perfect peste cea a lui Jurong Suntory, dar şi peste cea pe care o citise în raportul de la CIA. Încercă să mai lungească discuţia.

— Şi chiar există crocodili în Singapore?

Ea clătină din cap.

— Oh, sunt extrem de rari din câte ştiu eu. Vocea se frânse brusc. Ah, vă rog din suflet nu mă mai faceţi să-mi aduc aminte…

Dar Malko continuă să-i pună întrebări.

— Oare ce căuta la mlaştina aceea? întrebă el. Mi se pare foarte ciudat…

— Nu ştiu, nu înţelegeţi că nu ştiu, ţipă Sakra, întrebaţi poliţia…

Şi izbucni în hohote. Malko încetă cu întrebările. Sakra se ridică atât de brusc, încât sarongul fu pe punctul de a se desface.

— Vă rog să plecaţi, plecaţi imediat, nu suport să mai vorbesc despre toate astea!

Aproape îl împinse până la uşă, reţinându-şi cu greu hohotele de plâns. Auzi uşa trântindu-se în spatele lui şi se trezi pe culoarul umed.

Ceva îi spunea că durerea Sakrei Ubin nu era în întregime

naturală. Coborî la etajul inferior pentru a lua liftul. Îi mai rămânea un singur drum de făcut, înainte de a se transforma în turistul conştiincios, care a venit fără vreo treabă la Singapore. Un drum la hotelul *Goodwood*, care se afla foarte aproape. Pe stradă, îl izbi mirosul urât al râului Singapore. Apele acestuia erau atât de poluate, încât păreau o masă solidă.

*

* *

Din felul în care Phil Scott se privea în oglinda barului, Malko îşi spuse că se afla într-o stare profundă de autocontemplare şi autoadmiraţie. Aşezat pe un taburet, cu spatele spre local, australianul îşi aranjă grijuliu o meşă de păr blond pe frunte şi îşi concentră din nou atenţia asupra paharului din faţa sa. Malko îl urmărea cu atenţie. Cu siguranţă fusese un bărbat foarte frumos. Silueta era încă cea a unui atlet, dar chipul îi era brăzdat de cuperoză. Profilul era impecabil, maxilarul exprima personalitate. Un bărbat superb. Cămaşa din pânză albastră se mula pe nişte umeri laţi şi pe o talie suplă.

Malko se apropie. În bar mai erau doar câţiva chinezi.

— Phil Scott?

Australianul se întoarse rapid. Malko observă ochii de un albastru spălăcit şi o cicatrice ciudată în vârful nasului, ca şi când i s-ar fi ars un neg. Avea o brăţară din aramă la mâna stângă şi un aer nervos. Se uită ţintă la Malko, pe jumătate răsucit.

— Da, eu sunt.

Malko se aşeză pe taburetul de lângă el, zâmbind încurajator. Contactul nu părea deloc uşor de stabilit cu un interlocutor ca Phil Scott.

După expresia ochilor decoloraţi, Malko îşi spuse că era genul de om care se baza pe propriul instinct şi se afla tot timpul la pândă.

— Sunt prietenul lui Jurong Suntory, spuse el.

Australianul îl privi destul de rece.

— E prima dată când vă văd pe aici, răspunse el. Şi nu sunt chiar în relaţii amicale cu Jurong Suntory…

Răspunsul nu părea deloc încurajator. Malko se străduí să zâmbească.

— Nici eu nu-l cunosc prea bine, mărturisi el. L-am văzut o singură dată în viaţa mea. John Canon, unul dintre prietenii mei de la Ambasada Americană, m-a trimis la el.

Phil Scott se destinse uşor şi îl privi pe Malko dintr-o parte, ca o aluzie vagă la serviciile secrete americane... Dacă Phil Scott nu avea habar de veritabilul job al lui Canon, nu era nici o problemă. Dar, instinctiv, Malko simţi că a atins locul sensibil.

— Ah, John, nu l-am văzut de o groază de timp! La Saigon am făcut împreună o mulţime de nebunii... Ce doriţi? Un coniac?

Barmanul se apropie cu o sticlă de coniac *Gaston de Lagrange*. În aceeaşi clipă apăru un băiat care şopti ceva la urechea lui Phil Scott. Acesta se ridică scuzându-se şi se îndreptă spre capătul localului. Exact peste treizeci de secunde oglinda din faţa lui Malko reflectă chipul unei creaturi superbe. Se întoarse pentru a o vedea în carne şi oase. Era o fată înaltă, cu tenul creol, cu o figură aproape infantilă, rotundă, cu nişte imenşi ochi căprui şi cu o tunsoare foarte scurtă, formată dintr-un fel de cască blondă aproape lipită de cap. Ea se opri privind în jur, căutând parcă pe cineva. Purta o fustă ultramini, care descoperea nişte picioare perfecte. Sub bluza colantă i se ghicea un bust sfidător. Era o metisă. Şi, în orice caz, o fiinţă foarte reuşită, înainta timidă spre bar, cu mersul dansant al unui manechin. Malko o privea încântat. Nu i se întâmplase prea des să vadă o femeie atât de frumoasă. Unul dintre chelneri îi spuse ceva. Atunci ea se apropie de Malko cu mersul ei şerpuit şi îl întrebă în engleză, cu o voce foarte dulce:

— Phil este cu dumneavoastră?

— A fost chemat la telefon, răspunse Malko.

Ea se urcă cu graţie pe un taburet, iar el fu nevoit să facă apel la tot bunul lui simţ pentru a-şi desprinde privirile de pe coapsele rotunde, de culoarea caramelei, descoperite cu îndrăzneală printr-o mişcare a fustei mini. Necunoscuta nu părea să-şi dea seama de efectul pe care îl producea.

— Numele meu este Sani şi sunt prietena lui Phil.

Dar Malko nu avu răgazul necesar pentru a începe o conversaţie. Australianul reveni, cu fruntea încruntată. Văzându-l, Sani se lăsă să alunece de pe taburet şi veni către el, cu o figură iradiind de fericire şi de iubire.

În toată atitudinea ei era ceva din supunerea unui animal îmblânzit. Australianul nici nu observă. Se urcă pe propriul taburet şi începu să mârâie:

— Cine dracu te-a pus să-ţi tai părul?! Şi ce naiba ţi-ai pus mizeria asta pe cap?

— Mi-am dat cu mult fixativ, răspunse ea umilă. Credeam că o să-ţi placă…

— Doamne cât eşti de proastă, mormăi Phil Scot. Şi sorbi o gură de coniac, în timp ce ea fixa podeaua. Malko era jenat de atâta grosolănie. Telefonul primit părea să-i fi stricat tot cheful. Se întoarse spre Malko.

— Sani este instructor de înot la hotel *Mandarin*. Câştigă fantastic făcându-se că dă lecţii de înot unor tipi, care au oroare de apă, dar nu se dau înapoi să-şi ofere o cataplasmă de epidermă tânără.

— Oh, Phil, te rog…

Bărbia fetei începuse să tremure. Era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Australianul începu să caşte total dezinteresat.

— Mi-e cam foame, spuse el.

Malko profită de ocazie. Deşi personajul îi devenise antipatic, nu putea să-l scape imediat. Iar atrăgătoarea Sani transforma corvoada într-o plăcere.

— Aş dori să luăm cina împreună, propuse el. Dacă nu aveţi alte planuri…

Phil Scott nu se grăbi să răspundă. Sani se uită cu coada ochiului la domnul şi stăpânul ei. Acesta încerca să-l ghicească pe Malko, pentru că nu prea ştia de unde să-l ia. În sfârşit, răspunse:

— Am putea merge la *Raffles*. Dacă nu plouă, e chiar plăcut. Am auzit că au bucătar nou.

Plăti consumaţia, coborî de pe taburet şi, în trecere, mângâie fără nici o rezervă bustul Sanei, ciupind-o destul

de brutal, fără ca ea să protesteze. Această dovadă de exhibiţionism, dublată de o undă de grosolănie, părea că îi face plăcere doar lui. Drept care, îi făcu cu ochiul lui Malko.

— E o fiară, muierea asta! Dacă ai vedea-o nud... Are nişte sâni ca două obuze.

Era imposibil ca Sani să nu fi auzit, dar ea nici nu crâcni. Între ea şi Phil Scott se stabiliseră nişte raporturi foarte ciudate, ca de la stăpân la sclav. Ieşiră în faţa hotelului *Goodwood*. Afară domnea aceeaşi căldură. În faţa lor, la încrucişarea dintre Orchard Road şi Scotts Road se afla o clădire nouă, cu patruzeci de etaje. Un nou „S'how Center". Îl vedeau foarte clar din locul unde se aflau.

— Mai bine luăm un taxi, propuse Phil. La *Raffles* nu se găsesc niciodată locuri la parcare.

Malko îşi abandonă micuţa Datsun, iar indianul cu mustăţi enorme le chemă un taxi. Se aşezară în spate, cu fata la mijloc. Imediat, australianul îşi strecură mâna între pulpele ei de culoarea caramelei. Sani tresări puternic.

— Phil!

El nu se grăbi să-şi retragă mâna. Fata îşi muşcă buzele, dar nu îndrăzni să îndepărteze mâna care o cerceta. Ochii ei cafenii căpătaseră o expresie ambiguă, jenantă şi încântată, în egală măsură. Phil Scott uită de propria-i mână. Malko simţea o încordare cam nesănătoasă în atmosferă. Se întreba pentru care motive era Sani atât de resemnată. Apoi se aplecă peste pulpele ei descoperite şi-l întrebă pe australian:

— Cunoşti cumva un oarecare Tong Lim?

Avu impresia că metisei îi dispăru culoarea din obraji. Phil Scott zâmbi discret, dar insinuant.

— Eu, nu prea. Dar Sani îl cunoaşte. Aşa e, Sani?

Fata nu răspunse. Phil Scott se aplecă spre Malko.

— Lim a dezvirginat-o acum vreo patru-cinci ani, comentă el cu un cinism perfect.

Sani se uită în jos, mută. Bărbia îi tremura din nou. Lui Malko îi venea să sară din taxi. Încercă să vină în ajutorul fetei.

— Dacă este adevărat ceea ce spuneţi, înseamnă că

respectivul domn a violat-o pe când era în leagăn, spuse el pe un ton glacial.

Phil Scott nu gustă gluma.

— Nici vorbă, avea vreo treisprezece ani, adică exact vârsta la care fetele tamileze[2] sunt bune pentru treaba asta. Apoi, devin prea bătrâne. Nu ştiu dacă ai remarcat că la chinezoaice nu se întâmplă aşa. Ele mai sunt virgine, unele fireşte şi la 28 de ani.

Sani înţepenise cu privirea înceţoşată, străduindu-se să nu plângă. Ca şi când ar fi simţit că a mers totuşi cam departe, Phil Scott îşi extrase mâna dintre coapsele fetei şi o sărută pe obraz.

— Ei, hai, fii fată de treabă şi nu plânge că s-ar duce dracului tot machiajul tău savant!

Taxiul dădu colţul străzii Bras Basah şi o luă pe Beach Road. Între ei şi mare se afla un simplu teren viran, pe care se lucra. Restaurantul *Raffles* se afla cu faţa spre mare, în locul unde pe vremuri era inima oraşului Singapore. Taxiul opri în faţa peronului şi un indian cu o cască colonială se repezi să le deschidă portierele.

Legenda pretindea că în timpurile bune de demult, barmanul de la *Raffles* ucisese cu un glonte de puşcă bine ţintit, un tigru care se aventurase până în interiorul barului placat cu lambriuri de acaju şi rezervat prin tradiţie doar gentlemenilor.

Raffles Hotel fusese odinioară mândria singaporezilor. Astăzi însă, arhitectura sa în stil colonial pare anacronică, deşi reprezentase mai bine de un secol simbolul puterii britanice.

Cele mai faimoase petreceri de pe insulă se desfăşurau în grădina tropicală, înconjurată de camere, puse la adăpost de lumina nemiloasă a soarelui de penajul fabulos al unor bananieri, tăiaţi în formă de evantai.

Acum, toate acestea deveniseră amintiri.

Phil Scott lovi cu putere masa acoperită cu olandă albă

[2] Tamil – populaţie din sud-estul Indiei precum şi din nordul, estul şi centrul Ceylon-ului (denumirea oficială actuală Sri Lanka). Tamilezii vorbesc o limbă dravidiană arhaică (n. ed.).

pe care mergea o gânganie negricioasă aflată pe punctul de a-şi lua zborul.

— Ce porcărie! Toate camerele colcăie de mizeriile astea, iar servitorii nici nu se mai ostenesc să le alunge!

Gândacul zburător îşi dăduse obştescul sfârşit pe faţa de masă. Chelnerul se făcu că nu observă. Evident, cadrul rămânea superb, dacă nu aveai curiozitatea să-l priveşti prea de aproape, căci tencuiala începuse să se scorojească. Cele mai multe mese erau goale şi singurii oaspeţi mai speciali erau nişte japonezi, care se fotografiau în faţa bananierilor. Malko încercă să bea o specialitate locală, dar nu se simţi în stare şi renunţă. Singura băutură sănătoasă şi curată de prin partea locului rămânea sticla cu apă de Vichy, pe care chelnerul o deschise în faţa lui.

Îşi aminti cu nostalgie de perioada în care la Singapore se mai trăia în stil britanic. Pe vremea aceea, dacă unui bucătar nu-i reuşea un fel de mâncare, primea neîntârziat o sută de lovituri de nuia la tălpi.

Japonezii îşi adunară jucăriile strălucitoare şi li se aduseră nişte fripturi, ce păreau decupate din carton cenuşiu.

Phil Scott suspină.

— Mă dezgustă mizeria asta!

Îşi strecură apoi mâna sub masă şi ridică fustiţa lui Sani, care tresări atât de puternic încât toată masa se clătină periculos.

— Mai bine ne-am duce undeva să ne distrăm, mormăi el.

Malko se abţinu să nu apuce fata de mână. Mitocanul îl călca pe nervi. Se gândi că totuşi cina trebuia să-i servească la ceva.

— Ai auzit vorbindu-se despre moartea unui jurnalist, un oarecare Tan Ubin? Întrebă el.

Australianul îl privi fără vreo reacţie specială.

— Cine mai era şi ăsta?

— Un tip care lucra pentru o revistă şi a fost păpat de un crocodil, în mod accidental din câte se pare, acum câteva săptămâni.

Phil Scott aşeză furculiţa pe farfurie.

— De un crocodil? Aici, la Singapore?

Malko înclină capul afirmativ. Australianul izbucni într-un râs turbat. Aproape se sufoca! Timidă, Sani îl aprobă şi ea pe domnul şi stăpânul ei.

— E cea mai caraghioasă poveste pe care am auzit-o vreodată! hohoti el. Ca şi cea cu tigrul, care cică ar fi intrat în barul ăsta! Cred că bietului animal i-a fost frică să nu se otrăvească cu băuturile de aici!

Malko nu-l lăsă să se liniştească.

— Chiar nu mai sunt crocodili la Singapore?

— Doar împăiaţi, hohoti din nou Phil Scott. Îi întâlneşti în toate prăvăliile de pe Orchard Road şi în fermele de crocodili, fireşte. În altă parte nici n-ar avea ce să halească, poate doar ciment! Dar cine dracu ţi-a povestit tâmpenia asta?

Capitolul IV.

Malko aşteptă să fie ridicate de pe masă castroanele cu cremă caramel, de care nici nu se atinseră Era chiar mai infectă decât restul mâncării. Fantoma lui sir Bernard Raffles, descoperitorul Insulei Singapore, se răsuceşte probabil în mormânt…

— Cel puţin aşa sună versiunea oficială a morţii lui, spuse Malko. Phil Scott îl privi cu atenţie o clipă, apoi îşi reluă tonul serios.

— N-am fost în Singapore în ultima vreme. Dar dacă tipul de care vorbeşti a fost halit de un crocodil, chestia asta nu s-a întâmplat aici, pe insulă. Poate în Malaiezia, deşi nu-mi vine să cred, pentru că nici acolo nu e zonă prea sălbatică. Iar crocodilii sunt nişte animale timide. Toată Insula Singapore este populată până la refuz, aşa că, mi-e teamă să nu fie vorba de un alt animal în toată povestea asta…

Încântat de isteţimea lui, izbucni din nou în râs, masând cu o mână coapsa lui Sani. Cina şi vinul reuşiseră să-l bine dispună. Malko începea să-şi pună întrebări foarte serioase. Nu avea nici un motiv să nu ia de bune lucrurile povestite de văduva jurnalistului, în timp ce plătea consumaţia spuse:

— Bine, hai să nu mai vorbim despre crocodil. Dar Jurong Suntory mi-a spus că m-ai putea ajuta în ancheta pe care o fac.

— Ce fel de anchetă? întrebă Phil Scott.

— Pentru o revistă americană, spuse Malko. Nenorocitul de jurnalist trebuia să furnizeze informaţii despre Tong Lim, dar…

Ieşiră în holul imens, ornat cu lambriuri din lemn de acaju şi presărat cu fotolii de nuiele. Dinspre bar veneau frânturi de muzică malaieziană. Pe plafon se roteau nişte ventilatoare uriaşe. Sani se lipi de Phil Scott. Australianul îşi aprinse o ţigară şi se întoarse spre Malko.

— Nu ştiu nimic despre Tong Lim.

Se opriră pe peronul din faţa intrării. Malko se enervase.

Îşi irosise o seară în zadar! Iar devotamentul lui Sani pentru Phil Scott îl scotea din răbdări. Spuse:

— Bine, vă conduc şi apoi îmi recuperez maşina.

Phil Scott îl privi dintr-o parte, jucându-se cu brăţara sa de aramă.

— Haideţi să bem ceva la mine acasă, propuse el, iar maşina o poţi lua şi mai târziu. Stau foarte aproape. Doar dacă nu ţi-e teamă să nu te întâlneşti cu vreun crocodil…

Era clar că în capul lui se schimbase ceva…

Malko îşi spuse că un tip care tot timpul nu face decât să se apere, nu acţionează niciodată nejustificat. Aşa că acceptă. Se înghesuiră din nou într-un taxi. Sani se cuibări imediat lângă australian şi începu să-i desfacă nasturii cămăşii unul câte unul. Apoi începu să-l sărute pe piept. Ca şi când Malko nici n-ar fi existat. Phil Scott închisese ochii şi se lăsă pradă buzelor fetei, ca o fiară sălbatică după ce a mâncat pe săturate. Mâinile fetei coborâră cu îndrăzneală mai jos, spre pantalon. Nimeni nu îndrăznea să scoată o vorbă. Pentru a scăpa de atmosfera aceea încărcată de electricitate, Malko privi pe geamul maşinii.

Taxiul urca spre nord, evitând astfel Orchard Road, care era cu sens unic şi apoi reveni prin strada Patterson, pe lângă hotelul *Goodwood* şi întoarse pe o mică alee ce urca perpendicular pe lângă Hilton. Malko reţinu numele în trecere: Anguilla Road. Pe ambele părţi se aflau căsuţe din lemn, foarte dichisite. Phil Scott îi conduse de-a lungul unei cărări până la o casă mititică, aflată în fundul unei grădini sălbatice.

— Fiţi atenţi, spuse el, e drept că n-am crocodili prin partea locului, dar m-am pricopsit cu trei cobre, între care una regală…

Abia terminase ce avea de spus, că sub un cocotier foşni ceva. Malko făcu un salt înapoi. Îşi dădu seama apoi, că era vorba de o siluetă umană. Un chinez tânăr care aştepta, stând pe vine, sub cocotier. Se ridică imediat, schimbă câteva cuvinte cu Phil Scott, îi dădu un pachet şi dispăru în întuneric.

Uşa casei nu era încuiată.

— Nu încui când pleci de acasă? se miră Malko.

Phil Scott râse satisfăcut.

— Aici se fură doar de la fraieri. E suficient să intri sub protecţia unei bande ca lumea. Chestia asta te costă numai zece dolari pe lună şi poţi lăsa totul vraişte.

Interiorul era mobilat sumar, cu scaune din răchită, cu veşnicul ventilator în plafon, cu perne şi rogojini pe jos. În nici un caz nu arăta a fi casa cuiva bogat. După ce intrarăm, Phil Scott îşi scoase cămaşa. Se întinse şi-i spuse lui Sani:

— Adu sarongurile.

Docilă, tânăra fată din Tamil dispăru după o draperie.

— Când vin acasă îmi pun imediat un sarong, explică Phil Scott. E mult mai comod. Cred că la un moment dat o să mă instalez în Tahiti, într-o căsuţă de pe plajă... Sani o să-mi gătească... Apoi se opri brusc în faţa lui Malko.

— Nu-i aşa că e drăguţă? Are doar 18 ani.

— Pare extrem de docilă, remarcă Malko.

Australianul surâse tăcut.

— Speră să o iau de nevastă. Dar nu trebuie să ai prea mare încredere în malaiezienele astea. Într-o bună zi e în stare să-mi bage un cuţit în burtă, fără să înceteze să mă adore... Doar este o fată din Tamil, de joasă provenienţă, plină de complexe. Când avea 12 ani, părinţii au vândut-o ca sclavă unui chinez. Pentru o mie de dolari. E un obicei pe aici. Sunt foarte bine puse la punct reţelele de comerţ cu carne vie...

— Atunci l-a cunoscut pe Tong Lim?

— Exact.

Malko nu reuşi să prelungească discuţia. Sani se întoarse cu sarongurile de bumbac pe mână. Phil Scott întinse unul şi lui Malko.

— Simte-te ca acasă!

Australianul continuă să se dezbrace. Sani îşi înfăşură sarongul în jurul trupului ei superb şi se dezbrăcă cu multă pudoare, evitând să-l privească pe Malko. Îşi scoase şi el hainele şi se înfăşură în sarong, întrebându-se ce va urma. Din grădină se auzea ţârâitul greierilor. Ventilatorul se învârtea încet, amestecând aerul cald şi umed.

Phil Scott se aşeză pe o rogojină, sprijinit pe perne şi întrebă:

— Îţi place să fumezi?

— Nu cine ştie ce, spuse Malko. Nu prea am chef..

Deci, chinezul tinerel îi aduse în pachet opium, iată de ce Phil Scott fusese atât de nervos la începutul serii. Era dependent... Malko nu-şi făcea probleme cu fumatul. Drogurile nu-l atrăseseră niciodată.

Simţindu-i reticenţele, australianul îi spuse insinuant:

— Dacă vrei să faci afaceri cu mine, trebuie mai întâi să fim prieteni...

Sani aştepta. Australianul o mângâie pe coapsă.

— Adu ce trebuie.

Fata ieşi. Imediat, ochii de un albastru spălăcit ai australianului se fixară asupra lui Malko.

— De fapt, ce urmăreşti cu povestea asta despre Lim?

Malko se hotărî să nu mintă.

— Mai întâi să-l găsesc. Pentru că a dispărut.

Phil Scott pocni din limbă.

— Uite ce e, spuse el, cred că ţi se întâmplă să întâlneşti la tot pasul indivizi care spun vrute şi nevrute, că-l cunosc până şi pe Dumnezeu, că sunt băieţi de treabă, numai gogomănii... sunt tipi care nu cunosc pe nimeni în afara pantalonilor lor. Numai că eu chiar ştiu pe toată lumea din Singapore şi toată lumea mă ştie ca pe un cal breaz. Aşa că, pot să te ajut.

Malko îşi spuse că Phil Scott era unul dintre acei mitomani tropicali care forfoteau prin Asia, trăind din trafic de tot felul şi schimbând ţară după ţară, de-ndată ce s-au plictisit de toate barurile. O viitoare epavă.

— Numai că o să te coste scump, avertiză australianul. Pentru că trebuie să plătesc o groază de intermediari...

— Asta nu e o problemă, afirmă Malko.

Se întreba dacă australianul avea habar de apartenenţa lui la CIA.

Probabil că o bănuia. Sani reapăru în cameră, cu un platou într-o mână şi în cealaltă cu un obiect care semăna cu un baston din argint, cu capătul răsucit în sus.

— Ia te uită, spuse Malko, asta e o pipă mea.

Era mult mai lungă decât pipele clasice, iar opiumul se punea la un capăt şi anume la cel curbat, în locul căuşului de la pipele obişnuite. Intarsiile cu fildeş erau splendide.

Phil Scott îşi arătă toată dantura într-un zâmbet luminos.

— Ah, spuse el, domnul doar face pe prostul…

Îşi sprijini capul pe perne şi suspină.

— Tot ce e mai bun pe lumea asta e o pipă de opium şi apoi o fată ca Sani.

Tânăra din Tamil îngenunchease să aprindă lămpiţa cu ulei pentru a încălzi opiumul într-un mic vas. Malko se întreba ce naiba căuta acolo. Dar instinctul îi spunea că Phil Scott era omul de care avea nevoie. Doar n-o să moară dintr-o pipă de opium! O privi pe Sani, al cărui sarong se mula pe sâni. Pe coapsele goale, îi privi pielea mată, chipul atent, sub casca sa blondă. Prin ce minune o fată ca ea trăia lângă o epavă ca Phil Scott?

Bobiţa maronie începu să sfârâie la capătul andrelei cu care era ţinută. Prima pipă era gata.

Sani o întinse cu drăgălăşenie lui Phil Scott.

— Încuie uşa, spuse acesta sec. Doar nu vrei să ne bagi în belea! Şi adăugă pentru Malko: ăştia nu glumesc cu astfel de lucruri. Un tip a fost prins cu o pipă, care nu fusese folosită de douăzeci de ani. L-au amendat cu cinci sute de dolari…

După ce fata încuie uşa, apucă pipa şi inspiră cu nesaţ, cu ochii închişi. Sani îl contempla fermecată. Picioarele i se desfăcuseră puţin şi Malko putea să zărească umbrele întunecate ale feminităţii ei, care contrastau cu părul blond…

Malko tuşi, înecându-se. Mirosul fad, acru al opiumului îi iritase bronhiile. Fumau de aproape trei ore. Borcănelul era aproape gol, iar lumina pâlpâitoare a lămpii transforma cele trei siluete culcate pe rogojini în forme fantastice. Malko fumase trei pipe. Sani abia se atinsese de opium, dar Phil Scott ajunsese la a treisprezecea pipă. Întins pe spate, cu ochii închişi, el respira regulat, plimbându-şi mâna prin părul blond al fetei îngenuncheate lângă el. Inexpresivă, cu

privirea pierdută în gol, aceasta îl mângâia pe piept cu mişcări circulare.

La un moment dat, mâna australianului abandonă creştetul fetei, alunecă spre spate şi căută nodul sarongului. Malko îi urmărea fiecare gest. Cordonul fu desfăcut cu o mişcare bruscă. Sarongul alunecă pe pielea brună, descoperind bustul şi căzând pe şolduri. Sânii fetei păreau sculptaţi în ambră, îmbiind mâna să-i mângâie. Distrat Phil Scott îi atinse uşor cu podul palmei.

Sani închise ochii şi pe faţa ei se citea un total abandon, dublat de o încântare fără seamăn. Mâna lui Phil Scott urmări o vreme conturul sânilor, apoi i se aşeză pe ceafă.

Cu cealaltă mână îşi desfăcu propriul sarong, dezvelind un pântece plat, brăzdat de o cicatrice palidă. Nici nu trebui să insiste, fata înţelegând ce voia.

Sfârâitul lămpii cu ulei i se păru lui Malko insuportabil. Nu-şi putea lua ochii de la spectacolul ce i se oferea fără pudoare, în totală contradicţie cu atitudinea dinainte a fetei.

Phil Scott era imobil, lăsându-se în voia fetei, total absent. Aceasta îşi demonstra întreaga abilitate, părul ei blond, lăcuit, oferind scenei un aer suprarealist, invitându-l pe Malko, fără gesturi sau vorbe, să se lase pradă jocului aceluia, de un erotism sfidător.

După un timp, australianul se plictisi şi îi aruncă câteva vorbe pline de răutate fetei:

— Parcă îţi plăcea mai tare cu chinezii tăi, aşa-i?

O umbră de tristeţe i se citi în ochi, dar fără să spună un cuvânt, Sani îşi reluă gesturile mângâietoare.

Malko se ridică, hotărât să plece. Phil Scott întoarse spre el o privire de gheaţă.

— Rămâi, spuse el, o să trecem şi la afaceri imediat…

*

* *

Malko îşi simţea nervii încordaţi ca un cablu de înaltă tensiune. Lampa cu ulei se stinsese şi doar lumina slabă a unui felinar de pe Anguilla Road îi permitea să distingă scena. Sani părea neobosită şi răbdătoare, continuându-şi mângâierile fără rezultat. Treptat, Phil Scott începu să se

anime, trupul îi tresări puternic, mâinile i se mişcau spasmodic mângâind-o pe fată şi înjurând-o cu cuvinte grele, în acelaşi timp.

Din câte se părea, trupul superb al lui Sani nu reuşea să producă nici un efect asupra lui Phil Scott. Acesta se enervă şi o împinse la o parte, făcând-o să cadă cu faţa în sus.

— Hai, spuse apoi spre Malko, nu vezi ce vrea?

Acesta observă scena, plin de dezgust, dar şi de o dorinţă pe care nu o mai putea controla.

Australianul îi privi tot timpul, cu ochii ieşiţi din orbite.

La sfârşit, plină de tandreţe pentru Phil Scott, fata spuse:

— Nu trebuie să-l condamni! E cumplit de nefericit pentru că nu mai reuşeşte să mai facă dragoste ca toată lumea. Are nevoie de chestii mult mai complicate, trebuie să-l înţelegi…

Apoi zâmbi cu tristeţe şi inocenţă.

Între timp, Phil Scott adormise, epuizat.

— Dar ce anume l-a adus în starea asta? întrebă Malko.

— Mai întâi opiumul… Dar şi băutura…

Malko începu să se îmbrace, perplex.

— Şi pentru ce eşti dispusă să suporţi asemenea tratament la cei 18 ani ai tăi?

Sani clătină încet din cap.

— Pentru că îl iubesc. Iar când ne vom căsători, sunt sigură că lucrurile se vor aranja…

Lui Malko îi era ruşine că făcuse dragoste cu fata aceasta. Sani însă părea că a şi uitat ceea ce s-a întâmplat.

Ea îl însoţi până la uşă şi îi spuse încet:

— Sunt convinsă că vă poate ajuta să aflaţi ce doriţi.

— Dar de unde ştii?

— El mi-a spus-o. A aflat deja că Tong Lim se află la Singapore.

Malko îşi simţi inima bătând foarte repede. Dar Sani închisese deja uşa, fără să mai adauge ceva.

În grădină era cald, iar stelele străluceau parcă înfipte în catifeaua cerului.

Ajunse pe Orchard Road cu capul greu, chinuit de gânduri contradictorii.

Dacă, din întâmplare, noaptea aceea neobişnuită avea să-l ajute la rezolvarea misterului?

Clădirea înaltă a hotelului *Mandarin* se detaşa pe cerul luminos. În cinci minute ajunse la *Goodwood*. Strecurându-se la volanul maşinii sale, Malko îşi spuse că frumoasa aparenţă a marelui oraş începea să se destrame pentru el. Fără îndoială că mai erau şi alte defecte pe care urma să le descopere.

Până la Shangri nu întâlni nici o altă maşină pe drum. La orele trei dimineaţa, Singapore era un oraş mort. Portarul, plin de fireturi, îl privi cu multă curiozitate.

Malko nu reuşea să uite istoria crocodililor, dar mai avea nevoie şi de alte păreri, în afara celei emise de Phil Scott.

*

* *

Sediul *Departamentului pentru Investigaţii Criminalistice* era aidoma tuturor secţiilor de poliţie din lume. O clădire destul de veche, cu trei etaje, cu ziduri gălbui şi ferestre zăbrelite, care se afla la intersecţia dintre Robinson Road şi Hill Street. Funcţionara chinezoaică, de la intrare, examină cartea de vizită a lui Malko cu o totală indiferenţă.

— Aveţi stabilită o întâlnire cu inspectorul principal, domnul Yun Cheng Tai?

— Exact, spuse Malko.

Cel care aranjase întâlnirea era consilierul cultural de la Ambasada Statelor Unite, care l-a prezentat pe Malko drept trimisul special al *Companiei Mony*. La momentul acela, spionii din Singapore nu-şi dăduseră încă seama că aveau de-a face cu un om al CIA. Deci, trebuiau să profite de situaţie.

Malko privi în jur la plafoanele scorojite, la ventilatoarele tradiţionale, dar ineficiente. Tristeţe absolută. Un poliţist în uniformă veni şi îl conduse într-o încăpere mică, ocupată de trei chinezi îmbrăcaţi cu cămăşi cu mâneci scurte, din care se vedeau braţele acoperite cu tatuaje. Unul dintre ei, un grăsan afabil, cu părul scurt, se ridică şi veni cu mâna întinsă spre Malko.

— M-aş bucura foarte mult să vă pot fi de folos, rosti el cu

accentul cântat al chinezilor. Am înţeles că aveţi nevoie de detalii asupra morţii lui Tan Ubin, nu-i aşa?

— Da, domnule, spuse Malko. Tan Ubin avea o poliţă de asigurare la compania noastră şi moartea sa ni se pare destul de stranie. Întrucât efectuez un turneu în această parte a Asiei, şefii mei m-au rugat să mă informez asupra cazului. Este adevărat că domnul Tan Ubin a fost devorat de un crocodil aici, pe teritoriul singaporez?

Poliţistul chinez răsfoia cu febrilitate un dosar. Ridică o privire impasibilă.

— Este absolut exact, domnule. A fost un accident regretabil şi cu totul neobişnuit.

— Dar cum s-a întâmplat?

Poliţistul se sprijini de spătarul fotoliului.

— Nu am reuşit să reconstituim exact circumstanţele accidentului. Se pare că victima se oprise pe marginea unei mlaştini, aflate pe teritoriul comunei Ponggol, pentru a-şi satisface nevoile. Fiind întuneric, nu observase că un crocodil se afla în ierburile acelea sălbatice. A fost apucat de un picior şi târât în mlaştină, unde a fost apoi sfârtecat.

— Dar trebuie să fi ţipat! obiectă Malko.

Poliţistul clătină din cap.

— Numai că prin preajmă nu se afla nimeni care să audă! Şi probabil că s-a întâmplat foarte repede. Din cauza pierderii masive de sânge, cred că a leşinat imediat... Nu există nici o îndoială, priviţi...

Şi întinse spre Malko o fotografie care îi zbârli părul. Ea reprezenta un rest de picior sfârtecat. Restul trupului nu se vedea. Malko înapoie fotografia şi întrebă:

— Crocodilul a fost găsit?

— Nu, domnule, mărturisi dezolat chinezul, deşi mlaştina a fost cercetată mai multe zile. Am prevenit şi populaţia, pentru a evita producerea altor accidente...

Malko tăcu o clipă.

— Se cunoaşte scopul trecerii domnului Ubin prin locurile acelea? Mai ales că nu era vorba de zona citadină...

Poliţistul chinez începu să râdă.

— Doar nu vă imaginaţi că-i supraveghem pe toţi

oamenii! exclamă el. Poate avea vreo întâlnire. La Ponggol trăiesc o mulţime de indieni şi o grămadă de fete frumoase...

Malko îşi dădu seama că nu mai era nimic de aflat. Le mulţumi şi plecă.

Soarele încingea cumplit atmosfera. Dădu drumul instalaţiei de aer condiţionat din maşină, deşi făcea un zgomot teribil. Era din ce în ce mai stupefiat.

Nu-şi dădea seama dacă moartea lui Tan Ubin era sau nu naturală. Poliţia părea să nu aibă îndoieli. Şi, oricum, un crocodil nu reprezenta o armă uşor de manevrat.

Aşteptând ca Phil Scott să-şi revină din aburii opiumului, se gândi că cel mai bun lucru ar fi să treacă pe la cea care luase legătura cu CIA referitor la misterul Tong Lim.

Era vorba chiar de fiica acestuia, Margaret.

Capitolul V.

— *Miss Lim is coming*, anunţă bătrâna dădacă, dezvelindu-şi gingiile goale. Apoi se îndepărtă spre verandă, lăsându-l pe Malko singur în holul mobilat cu comode chinezeşti.

Casa lui Tong Lim semăna cu o pagină de publicitate din epoca colonială britanică. Podeaua, din lemn de teck, strălucea de curăţenie, vopseaua albă de pe jaluzele era impecabilă, iar bananierii din grădină fuseseră tăiaţi la milimetru. Locuinţa se afla la capătul unei alei sinuoase, ce dădea în Tanglin Road, într-o zonă aproape pustie, unde nu se auzea decât cântecul păsărilor.

Un foşnet aproape imperceptibil se auzi pe parchet. Malko se întoarse. O chinezoaică tânără, îmbrăcată cu o bluză albă şi fustă plisată, apăruse din spatele unei tapiserii. Pe chipul ei presărat cu coşuri, ochii extrem de migdalaţi exprimau o surprindere politicoasă. Ţinea în mână cartea de vizită a lui Malko.

— *Mister Linge? I am Margaret Lim.*

El evitase să telefoneze, contând pe elementul surpriză. Îi surâse seducător.

— Mă bucur foarte mult să vă cunosc, spuse el. Sunt jurnalist şi pregătesc un articol despre tatăl dumneavoastră…

Auzind cuvântul jurnalist, chipul ei mic şi rotund îşi pierdu zâmbetul şi se aspri. Margaret Lim făcu câţiva paşi în direcţia verandei, care înconjura casa şi unde se aflau suspendate mai multe colivii cu păsări. Râse, jenată.

— Dar nu trebuia să veniţi la mine, ci la tatăl meu. Cred că ar fi fost încântat să vă primească.

Era atât de naturală, încât Malko se lăsă indus în eroare şi întrebă plin de speranţă:

— Se află la birou?

Margaret Lim surâse politicoasă, dar decepţionată.

— De fapt, nu prea ştiu. Tata are foarte multe afaceri şi

nu prea stă într-un loc. Dar veţi afla acolo…

Insinuant, fata se îndepărtă pe hol, forţându-l pe Malko să iasă. Acesta se făcu că nu observă.

— Domnişoară Lim, îl caut pe tatăl dumneavoastră de o săptămână, dar în zadar. Spuneţi-mi măcar unde este!

Se lăsă o tăcere interminabilă. Apoi Margaret Lim clipi repede, şocată de o întrebare atât de directă şi se bâlbâi.

— Dar, nu ştiu, eu nu stau acolo mereu, am de lucru, cred că…

— De cât timp nu l-aţi mai văzut? continuă Malko. De o oră, de o săptămână, de o lună?

Margaret Lim râse, cu râsul jenat al asiaticului.

— N-aş putea să vă spun. Cam de câteva zile. Dar nu e nimic surprinzător. La birou veţi afla…

Minţea atât de evident, încât devenise supărătoare.

— Domnişoară Lim, spuse Malko, am venit din Statele Unite special pentru a-l cunoaşte pe tatăl dumitale. Vă rog să mă ajutaţi.

Tânăra chinezoaică îşi schimbă brusc atitudinea.

— Oh, sunt dezolată! O să încerc să vă ajut. N-am ştiut că aţi venit tocmai din SUA. Nu doriţi să luaţi dejunul cu mine? V-aş putea vorbi despre tatăl meu…

— Cu multă plăcere, spuse Malko, surprins de schimbarea de atitudine.

În sfârşit un „break”. Dar, în momentele următoare, fu sufocat de o mare de cuvinte. Margaret se aşezase în faţa lui, într-un fotoliu de răchită şi îşi debita cu o viteză neobişnuită o grămadă de informaţii turistice… Un veritabil mesaj publicitar…

Se întrerupse pentru a da nişte ordine bătrânei servitoare care apăruse. Peste treizeci de secunde, un Mercedes gri se opri în faţa verandei. Margaret Lim sări în picioare.

— Mergem cu maşina mea, iar şoferul o să vă aducă maşina unde trebuie.

Se instalaseră pe bancheta din spate a Mercedes-ului care porni spre Ridley Park.

Margaret Lim continua neobosită să debiteze informaţiile turistice, cu un ton lejer, deşi în ochi i se putea citi o

expresie de panică. Deasupra buzei superioare apăruseră picături de sudoare, ca şi când s-ar fi luptat cu o spaimă lăuntrică.

Profitând de o mică pauză, Malko întrebă:

— Spuneţi-mi, oare există crocodili la Singapore?

Margaret Lim încercă să-şi dovedească cunoştinţele.

— Desigur, există chiar mai multe „ferme de crocodili”, unde sunt crescuţi pentru piele şi pentru carne.

— Pentru carne? întrebă Malko uimit.

Margaret Lim râse complice.

— Ei, doar n-o să li se spună oamenilor că mănâncă crocodili! Dar se vinde foarte bine în Indonezia…

Malko îşi continuă ideea.

— Dar există crocodili la Singapore şi în alte locuri, decât în ferme? Adică în libertate?

Margaret Lim îşi confecţionă un aer jignit.

— Să ştiţi că nu suntem o ţară sălbatică! La Singapore nu mai există astfel de animale. Nici n-ar avea cu ce să se hrănească şi unde să circule. E prea puţin spaţiu.

Malko nu mai insistă. Misterul devenea tot mai profund.

Mercedes-ul încetini şi se opri în faţa unei clădiri noi. Un indian cu turban se repezi să le deschidă uşa, într-o demonstraţie de servilism de-a dreptul indecentă, aproape atingând pământul cu barba. Margaret îşi îndreptă ţinuta şi anunţă cu mândrie:

— Acesta este hotelul meu. Are două sute cincizeci de camere, o piscină şi patru restaurante. Şi nu pare să aibă mai mult de douăzeci şi trei de ani!

Malko surâse, amuzat de orgoliul acela infantil.

— Chiar este al dumitale?

— Tata mi l-a făcut cadou când am împlinit douăzeci şi unu de ani.

Era clar că domnişoara nu era ameninţată de şomaj. Malko începea să înţeleagă de ce domnul Lim era protejat de atâţia oameni. Cineva care este în stare să ofere drept cadou un hotel cu două sute cincizeci de camere impune respect… Într-o ploaie de temenele fură conduşi la restaurant, o încăpere destul de mare, decorată cu dragoni

auriţi.

— Aici vom servi masa, anunţă Margaret Lim. S-ar putea să vină şi tata.

*

* *

Malko nu reuşea să mestece suficient de repede. Prânzul era de o abundenţă neobişnuită, o veritabilă îndopare. În jurul mesei evolua un întreg balet de chelneriţe, fiecare aducând câte un platou cu o anumită specialitate. În restaurantele chinezeşti nu se obişnuia un meniu fix. Fiecare fel de mâncare era prezentat într-o farfurie de formă şi mărime diferită faţă de celelalte, ceea ce simplifica totalizarea notei de plată.

Margaret Lim se adresa chelneriţelor în formule scurte şi seci.

Când farfuria lui Malko nu era prea plină, ea făcea transferul din propria-i farfurie cu ajutorul beţişoarelor, fiind satisfăcută că Malko avea tot timpul gura plină, ceea ce îl împiedica să pună vreo întrebare. Sau se amuza teribil muind câte o bucăţică într-unul dintre nenumăratele castronele cu sosuri, aşteptând ca Malko să înghită şi apoi să-i dea în gură ca unui copil.

Acesta reuşi să respire adânc.

— Aşa îţi hrăneşti toţi prietenii?

— Aşa e obiceiul la noi, trebuie să-l convingi pe oaspete să mănânce.

Malko ar fi preferat însă, mai puţină mâncare şi mai multe informaţii. Ceva îl frapase, totuşi.

— Am observat că vorbeşti englezeşte cu chelneriţele, deşi sunt chinezoaice.

Margaret izbucni în râs.

— Dar nici nu prea ştiu bine chinezeşte! Nu ştiu nici măcar să-mi scriu numele. Eu mă simt singaporeză, nu chinezoaică. Şi ele la fel.

El se uită cu atenţie la falsa chinezoaică. Cu ceva mai puţine coşuri, ar fi putut să fie chiar apetisantă.

Felurile de mâncare încetară să mai vină la fel de prompt ca la început, fiind înlocuite cu prosoape fierbinţi. Dejunul

luase sfârşit. Nu durase nici douăzeci de minute. Chinezilor le place să mănânce puţin, repede, dar foarte des.

Malko înghiţi cu noduri supa pe care se pregăteau să i-o ia din faţă. Margaret Lim se uită pe furiş la ceas.

— Am o întâlnire cu nişte japonezi, de la o agenţie de turism din Tokyo, spuse ea.

Malko realiză deodată că în mai mult de o oră, Margaret Lim reuşise să nu-i spună nimic despre tatăl ei…

— Am crezut că ne vom întâlni şi cu domnul Lim, spuse Malko. Din nou, ochii chinezoaicei se umplură de spaimă.

— Mai trece uneori să mă vadă, spuse ea. Dar acum nu mai este timp. Cât mai rămâneţi la Singapore?

— Până când voi reuşi să stau de vorbă cu tatăl dumitale, răspunse Malko.

Fata încercă să râdă, cu falsul ei râs asiatic.

— Să-mi lăsaţi numărul camerei de la hotel. O să vă caut de îndată ce dau de el. Dar nu mi-aţi spus pentru ce ziar lucraţi.

Malko evită întrebarea şi îi întinse cartea de vizită.

— Ah, era să uit, aed că l-ai cunoscut pe unul dintre prietenii mei, John Canon, care lucrează la Ambasada Statelor Unite. Şi tatăl dumitale dorea să-l întâlnească nu de mult…

Margaret Lim începu să clipească repede-repede, disperată. De astă dată nu reuşea să-şi mascheze tulburarea. Cuvintele îi veneau la întâmplare, de-a valma.

— Nu, nu, spuse ea, nu-l cunosc pe acest domn. E o eroare, fără îndoială că este o eroare. La revedere, o să vă caut. Mercedes-ul meu vă va conduce înapoi.

Şi se îndepărtă repede, pe hol. Nici urmă de Lim. Turbat de necaz, Malko se urcă în Mercedes. Avea impresia că este manevrat ca o minge de ping-pong.

Iar misteriosul Tong Lim era mai inexistent ca niciodată. Îi mai rămânea Phil Scott. Dacă se refăcuse după trista lui orgie şi dacă îşi mai amintea ce-i promisese.

După ultima tentativă, lui Malko nu-i rămânea decât să se întoarcă la Pattaya să se bronzeze.

*

* *

— În 1945, japonezii au semnat documentul de capitulare în biroul ăsta, anunţă triumfător Phil Scott. Ei, ce-ai mai aflat?

Australianul îşi regăsise întregul aplomb. Pieptănat cu grijă, cu privirea vigilentă, cu burta suptă, cu brăţara de aramă lustruită proaspăt, se aşează într-un fotoliu şi îşi aprinse o ţigară.

— Deci, ce ai mai aflat?

— Absolut nimic, mărturisi Malko.

Phil Scott suflă fumul fără să spună nimic, privind ploaia torenţială ce începuse să cadă. „O rămăşiţă de muson”, gândi el.

Cathy Building se afla la capătul lui Orchard Road, sufocând cu masa sa cenuşie un vechi cinematograf, specializat în filme de prost gust, gen Dracula. Era proprietatea omniprezenţilor S’how Brothers. Aici avea Phil Scott închiriate două birouri.

În primul trona o secretară malaieziană, cu un bust enorm şi cu un păr des, ce-i ajungea până la talie. După felul în care o privise Phil Scott, era limpede că nu se ocupa doar cu bătutul la maşină. Acest birou avea un aer ciudat, ca şi când în el nu s-ar discuta despre afaceri adevărate. Peste tot domnea praful. Doar câteva dosare erau împrăştiate. Şi nu se auzea nici un telefon sunând.

Secretara aduse ceaiul.

Din nou, Phil Scott părea nervos, neliniştit şi se juca fără încetare cu brăţara.

— Ai încercat să-l găseşti pe şmecherul de Lim? întrebă el.

Malko îi povesti întâlnirea cu Margaret Lim. Australianul râse scurt.

— Margaret ştie al dracului de bine să facă bani! Doar la asta îi stă capul. Şi e păcat, fiindcă are şi un fund mişto, adăuga el galant. Dar a bătut câmpii, conchise el. Tong Lim este în Singapore.

Malko privi spre rada imensă a portului. În larg se zăreau sute de cargouri, clădirea impunătoare de pe Shenton Way

şi furnicarul din Chinatown.

Singapore era un oraş în care te puteai ascunde cu uşurinţă şi din care puteai pleca fără să se bage de seamă.

În fiecare zi, zeci de jonci coborau pe Singapore River pentru a ajunge în radă, fără să fie controlate. La prima vedere, Singapore părea un oraş fără mistere, o mică dictatură nevinovată, în care se putea bea apa de la robinet şi unde funcţionarii erau de o integritate înspăimântătoare. Unde moartea era accidentală şi nu rezultatul unei crime. O oază de puritate şi de puritanism, în mijlocul corupţiei ce domnea în Extremul Orient. Un fel de maoism fără Mao…

Doar existenţa unui Phil Scott crea o breşă în această faţadă frumoasă. Lee Kuang Vew reuşise doar o aparenţă de puritanism pe această insulă pe care o domina.

În schimb, Tong Lim părea să facă parte din zona aceea obscură, subterană, pe care începea să o bănuie că există.

— De unde ştii că Tong Lim se află la Singapore? întrebă el.

Phil Scott zâmbi doar cu buzele.

— Mă poţi crede pe cuvânt.

— Şi unde este?

Ochii albaştri ai lui Phil Scott se umplură de o bucurie cam nesănătoasă.

— Nu fi naiv! Astea nu sunt lucruri care se spun. Dar se poate afla. Cu bani…

Phil Scott strivi ţigara în scrumieră.

— Pentru cine lucrezi? Chestia asta, că eşti jurnalist nu ţine. Nu prea ai aerul unui asasin, dar n-aş vrea să fac greşeala să mă las tăiat în bucăţele. Nu ştiu dacă ştii, dar chinezii au un foarte dezvoltat simţ al familiei.

— Dar nu vreau să-i fac nimic lui Lim, afirmă Malko. Vreau doar să vorbesc cu el. De curând a contactat nişte tipi pe care îi cunosc.

— Pe Canon?

— Dacă vrei, spuse Malko. Să zicem că pe John Canon.

— Nu-mi prea place istoria asta, spuse australianul. Cu singaporezii trebuie să sufli şi în iaurt. Acum doi ani, amicii dumitale au încercat să-i bage la apă pe cei din „Special

Branch”. Or, chestia asta nu le-a căzut bine deloc, i-au încolţit pe băieţi şi i-au băgat la pârnaie. Au trebuit să plătească trei milioane de dolari ca să iasă de acolo. Pe pielea mea cât crezi că ar cere?

— Nu fi atât de pesimist, spuse Malko.

Deşi nici unul dintre ei nu pronunţase numele CIA, ştiau foarte bine despre ce era vorba. Malko încerca să-l evalueze pe Phil Scott. Australianul putea să nu ştie absolut nimic, să fie doar un mitoman tropical, în căutare de câţiva dolari pentru a-şi satisface micile vicii, care îl ajutau să supravieţuiască.

Secretara bătu şi îşi strecură bustul impozant prin uşa deschisă.

— Domnule, domnul Lhoo doreşte să vă vadă.

Phil Scott se uită la ceasul său Seiko, plin de cadrane şi de minutare de parcă ar fi trebuit să indice şi nivelul mareelor şi spuse:

— Am nişte treburi cu tipul ăsta şi s-ar putea să dureze. După aceea, trebuie să plec la Djakarta. Dar o să mă ocup de problemă. Am însă nevoie de o garanţie. Să zicem vreo cincizeci de mii de dolari.

— Asta înseamnă foarte mulţi bani, remarcă Malko.

— Am vrut să spun dolari singaporezi, se grăbi să precizeze Phil Scott. Îmi dai jumătate înainte. Oricum, nimeni nu va fi de acord să te ajute în problema lui Lim, în afară de mine. Indienii ar vrea să o facă, dar nu ştiu absolut nimic, iar chinezii ştiu, dar nici nu se gândesc să spună ceva. Eu însă am legături peste tot.

— O să mai văd, spuse Malko. În orice caz, nu-ţi dau acum decât zece mii de dolari.

Australianul păru că ezită, apoi spuse zâmbind.

— Eşti cam zgârcit! OK! Dacă vrei să încep să mă mişc, du-i banii lui Sani. În hârtii de o sută. O găseşti în fiecare zi la piscina hotelului *Mandarin*, până la cinci după amiaza.

Şi se ridică. Malko observă în timp ce traversa celălalt birou, un chinez subţiratic, destul de sărăcăcios îmbrăcat, stând pe un scaun.

Era o lume bizară, nesănătoasă şi clandestină. Prin asta

recunoştea Asia, pe care o ştia prea bine.

Trebui să aştepte în holul uriaş, ornamentat cu o sculptură gigantică din bronz. Din cer se prăvăleau torente de ploaie întunecând ziua, fără a reuşi să răcorească atmosfera. Încercă să găsească pe harta oraşului locul unde se afla comuna Ponggol. Ţinea neapărat să verifice o problemă care îl tracasa. Peste zece minute parcurgea Serangoon Road la volanul maşinii Datsun.

Aici, Singapore se întrecea pe sine. Un şir de prăvălii minuscule, de tarabe aşezate chiar pe trotuar, de biciclete, pe care circulau chinezi scheletici şi restaurante în aer liber.

Malko se întreba dacă moartea lui Tan Ubin era legată de dispariţia lui Tong Lim şi în ce măsură.

*

* *

Maxilarul enorm clămpăni cu un sunet sinistru. Pasărea dispăruse în gâtlejul animalului. Malko îşi reţinu un frison de groază. Abia avusese timp să vadă botul crocodilului deschizându-se şi închizându-se. Crocodilul, care înghiţise pasărea aproape fără să-şi mişte gâtul, rămăsese în continuare imobil.

Cel de lângă el se apropie mai mult, botul i se deschise şi rămase astfel, descoperind limba şi cerul gurii, dinţii neregulaţi şi ascuţiţi ca o lamă. Cu ochii întredeschişi, fiara aştepta. Lângă Malko, tânărul chinez, care aruncase pasărea în groapa cu crocodili, izbucni într-un râs feroce.

— Le mai dăm una, *sir*? Halesc ăştia, nu glumă!

— Nu, mulţumesc, răspunse Malko.

Îi dădu chinezului două bancnote şi acesta se îndepărtă. Un autocar cu japonezi, care vizitaseră ferma de crocodili, tocmai plecase. Malko rămase singur, fascinat de viermuiala pe care o vedea la picioarele lui.

Soarele bătea din plin într-o groapă de aproximativ patru pe patru, umplută pe jumătate cu apă, în care mişunau zeci de crocodili, înghesuiţi unii peste alţii ca sardelele, cei mai mulţi cu boturile căscate, dar părând adormiţi cu toţii.

Unul dintre ei avea jumătate de maxilar smulsă. Niciunul nu depăşea un metru şi jumătate.

„Ferma” din Ponggol avea şase gropi asemănătoare şi un atelier unde se tăbăceau pieile.

Era cea mai apropiată fermă de oraş şi aici fusese descoperit trupul sfârtecat al lui Tan Ubin. Era foarte simplu să cazi în groapă, întrucât zidul înconjurător nu depăşea un metru înălţime. Acum, când crocodilii redeveniseră imobili, nu păreau să mai prezinte vreun pericol. Ceea ce înspăimânta şi mai tare. Ca şi când pasărea pe care o înghiţise unul dintre ei n-ar fi existat niciodată. Chinezul îl privea încântat pe Malko, păstrând banii în mână.

Cu o lipsă totală de sensibilitate, Malko îşi spuse că, probabil, la fel ar fi procedat şi cu un om. Dacă aveai bafta să aluneci în groapa aia, dispăreai în câteva secunde, ca într-o tocătoare uriaşă. Se întoarse spre chinez, stăpânindu-şi dezgustul.

— Nu s-au întâmplat niciodată accidente?

Omul clătină din cap.

— Niciodată, *sir*.

Văzând că nu mai poate spera la nici un dolar, se îndreptă spre tăbăcărie.

Malko ieşi din fermă şi se urcă în maşină. Acolo începea zona în care fusese găsit cadavrul jurnalistului.

Drumul era mărginit de o junglă nu prea deasă, întreruptă de un fel de mlaştină, care ajungea la orezărie, ceva mai departe.

Malko se apropie de mlaştină, merse cam o sută de metri şi coborî din maşină. Malul era abrupt, fără urmă de iarbă.

Niciun crocodil nu ar fi putut aştepta la suprafaţa apei, pentru că apa era foarte mică; Dacă ar fi încercat să se caţere pe mal, Tan Ubin l-ar fi auzit... În momentul în care se pregătea să plece, îl văzu pe chinezul de la fermă, care ieşise după el şi îl urmărea. Merse până la orezărie, unde un ţăran rărea firele crescute.

— Sunt crocodili pe aici?

Chinezul îl privi cu ochii mari. Apoi întinse mâna, arătând.

— *Crocodiles, thi’s way...*

Arătă în direcţia fermei.

Malko insistă.

— Here, no crocodiles? No accident?

Omul râse şi se aplecă deasupra apei. Nu avea chef de vorbă. Gânditor, Malko se întoarse la maşină.

Moartea lui Tan Ubin i se părea din ce în ce mai stranie.

Dar, de ce oare, poliţia din Singapore lăsa să se creadă că a fost un accident?

Porni spre oraş, hotărât să limpezească misterul.

Şi într-un elan irezistibil, se îndreptă spre Ridley Park.

*

* *

Malko se opri în spatele celor două maşini parcate lângă peronul alb şi ascultă. Erau două Mercedes-uri. Îşi lăsase propria maşină pe Tanglin Road şi venise pe jos, pe aleile pustii din Ridley Park. Dar Rolls-ul lui Tong Lim nu se afla acolo.

Casa era luminată doar la primul etaj, parterul fiind în întuneric. Înaintă de-a lungul peronului, pentru a înconjura casa. În spate nu zări nimic şi se întoarse furios.

În momentul în care revenise în dreptul celor două maşini, auzi un zgomot în spatele lui. Se întoarse şi înţepeni.

Cu ochii scoşi din orbite, cu picioarele depărtate, aplecată înainte, Margaret Lim îndrepta spre el un pistol Parabellum, pe care îl ţinea cu ambele mâini, cu dinţii strânşi, gata să tragă.

Capitolul VI.

Pentru o fracţiune de secundă Malko nu văzu decât ţeava neagră a Parabellum-ului îndreptată spre el, simţindu-şi stomacul contractat şi creierul gol.

Degetul Margaretei Lim stătea crispat pe trăgaci.

Impunându-şi o totală imobilitate, se strădui să vorbească pe un ton calm.

— Vă rog să mă scuzaţi, vă căutam...

Margaretei Lim îi trebuiră câteva secunde pentru a coborî arma. Cu chipul desfigurat, albă de spaimă, afişa o frică ce lui Malko i se păru combinată cu un fel de uşurare. Înaintă spre lumină şi spuse cu o voce dură:

— Ce făceai în spatele casei? Te-am văzut...

Malko îşi spuse că era inutil să mintă. Eticheta lui de „jurnalist” îi permitea unele excentricităţi.

— Am vrut să văd dacă Rolls-ul tatălui dumitale este acolo.

Ochii fetei se făcură parcă mai negri. Îndreptă din nou arma spre Malko.

— Tata nu este aici... ţipă ea cu o voce ascuţită! Lăsaţi-l în pace şi plecaţi de aici!

Era pradă unei asemenea stări de nervi, încât era capabilă să tragă. Malko bătu în retragere.

— Chiar sunteţi sigură că nu ştiţi unde se află tatăl dumneavoastră? repetă el.

— Plecaţi odată, spuse Margaret cu o voce ascuţită.

Şi rămase pe loc până ce el se îndepărtă. Mergând pe aleea întunecată, Malko îşi spuse că Margaret Lim era terorizată de ceva. Altfel nu s-ar fi plimbat în mijlocul nopţii prin grădină cu o armă în mână.

Dar de cine se temea oare?

*

* *

— Phil Scott ăsta e un închipuit... vrea să te zăpăcească, asta e tot.

John Canon se juca cu stiloul de vreo cinci minute, fără să se hotărască să semneze cecul de zece mii de dolari la purtător. Cu un gest obişnuit, îşi trecu mâna prin părul grizonat, atât de des şi de ţepos, încât părea fals.

— Dar nu avem de ales, spuse Malko. Oricum, o să ne coste mai puţin decât Vietnamul...

— Ăsta e un aventurier. Este de familie bună, dar n-are nici un Dumnezeu. La Kuala-Lumpur a fost amestecat într-o poveste mizerabilă cu coruperea unor minori. A scăpat numai după ce au plătit ai lui. E periculos să-l băgăm în treaba asta. Ar putea să ne şi şantajeze...

— Uite ce e, spuse Malko, dacă ştii pe altcineva capabil să-l găsească pe Tong Lim, ar fi cazul să mi-o spui. Oricum nu am intenţia să mă instalez la Singapore. Doar căutăm un informator, nu un model de virtute!

Americanul nu răspunse. Apoi, cu regret, semnă cecul şi i-l întinse lui Malko.

— Poftim, este un cont special la Banca Americană. Nu te vor întreba nimic. Să sperăm că banii ăştia nu se vor duce pe opiumul şi pe dansatoarele individului ăsta. El e pe drojdie, am aflat de la banca în care îşi ţine banii. Nu mai are nici cu ce să-şi plătească casa.

— În jurul lui Lim se întâmplă o chestie pe care nici măcar nu o bănuim, spuse Malko. Altfel nu s-ar teme pentru viaţa lui. Şi sunt convins că felul în care a murit Tan Ubin este absolut necurat...

Luă cecul. Înainte de a ieşi din birou, se întoarse spre John Canon şi spuse în doi peri:

— Dacă ţi se aduc rămăşiţele mele pământeşti sfâşiate de vreun crocodil, să nu crezi că e adevărat, sau că a fost un accident...

Americanul zâmbi fără chef.

Malko nu reuşea să uite zgomotul pe care îl făcuseră maxilarele crocodilului de la ferma pe care o vizitase.

*

* *

Costumul de baie galben strălucitor se decupa pe pielea ei brună de parcă ar fi fost fosforescent. Coapsele-i

impecabile erau parcă mai suple, iar sânii în formă de pară erau aproape descoperiţi de ţesătura subţire, colantă. Sâni avea aceeaşi coafură ciudată, ca o cască aurie, lăcuită.

Aşezată pe marginea piscinei, cu un picior sub ea şi celălalt atârnând, citea o revistă, sub privirile admirative ale unor americani în bermude multicolore. Era singurul punct de atracţie al enclavei de beton, plantată cu iarbă artificială, care înconjura piscina de la hotel *Mandarin*.

Auzind paşii lui Malko pe ciment, fata ridică capul. Sări în picioare cu un gest graţios şi veni spre Malko surâzând. Părea atât de pură şi inocentă...

— *Good morning*! spuse ea.

Privirea lui Malko alunecă fără voia lui spre triunghiul acoperit cu ţesătura galbenă, sub care se afla pubisul. Apoi urcă spre ochii fetei.

— Eşti superbă, spuse el.

— Phil nu este în oraş, răspunse ea. A plecat la Djakarta.

Malko extrase din buzunarul interior al hainei sale din alpaca un plic maron, sigilat.

— Ăsta este pentru el.

Sani privi plicul. Deasupra buzei superioare îi apăruseră picături mici de sudoare.

— Nu mi-l puteţi aduce diseară acasă? Mi-e teamă să nu mi se fure aici.

Ea stătea în faţa lui, dornică şi senzuală, ca şi când ar fi aşteptat ceva, iar tonul ei era cât se poate de natural.

— Desigur, răspunse Malko.

— Ajung acasă pe la şase, mai spuse Sani. Dacă doriţi să cinăm împreună, va trebui să trec pe la piaţă mai întâi.

— Te pricepi să şi găteşti?

Ea zâmbi copilăroasă.

— Îmi place tare mult să mănânc şi sunt pofticioasă.

În spatele lui Malko trepida un american burtos, care dorea în mod foarte vizibil să fie iniţiat prin metoda audio-senzuală. De îndată ce Malko se îndepărtă, acesta se şi repezi la Sani, dar ea o luă înainte spre piscină cu o graţie olimpiană, distantă. Malko se întoarse să o admire. Picioarele acelea interminabile, şoldurile arcuite şi sânii plini

formau un ansamblu miraculos.

Malko plecă cu părere de rău de la piscina hotelului *Mandarin*. Se afla doar la o sută de metri de *Chinese Emporium*, unde lucra văduva lui Tan Ubin. După plimbarea pe care o făcuse la Ponggol, avea chef să stea puţin de vorbă cu ea.

*

* *

Pe spaţiul a patru etaje, erau expuşi, crocodilii împăiaţi, alături de magnetofoane japoneze şi mătăsuri chinezeşti. Prin vitrina magazinului *Sony*, Malko observă silueta plinuţă a tinerei văduve, îmbrăcată cu o fustă albă. Tocmai explica unui client modul de funcţionare al unui dictafon. Aşteptă ca respectivul să iasă şi apoi intră.

Sakra Ubin nu-l recunoscu imediat. În clipa în care realiză cine era, întrebă pe un ton sec:

— Cum aţi aflat unde lucrez?

Era furioasă. Prin deschizătura bluzei se puteau zări nişte sâni competitivi cu cei ai lui Sani.

Malko îi căută privirea.

— Doamnă Ubin, spuse el, am descoperit elemente noi, referitoare la moartea soţului dumneavoastră.

Femeia înţepeni.

— V-am spus că nu mai vreau să mă gândesc la asta, îi replică.

— Cred că soţul dumneavoastră n-a murit de moarte naturală… insistă Malko. Am fost în locul unde se presupune că ar fi avut loc accidentul. În nici un caz nu s-a putut întâmpla aşa cum a povestit poliţia.

Sakra Ubin se dădu înapoi până la un raft cu magnetofoane, cu o privire înnebunită de spaimă.

— Dumneata nu eşti zdravăn! Am văzut şi fotografiile, a fost ucis de un crocodil…

— A fost într-adevăr ucis de un crocodil, completă şi Malko, dar nu accidental.

Ea respiră profund.

— Dar cine eşti dumneata şi de ce te interesează toate astea? Oricum a murit…

La un moment dat, el avu impresia că femeia ar fi vrut să-i spună ceva, dar buzele groase şi violete se strânseră într-un rictus şi ea se dezlipi de raft.

— Lăsaţi-mă, vă rog, am de lucru.

— Chiar nu ştiţi nimic? spuse el. De ce se dusese la Ponggol? Cu cine trebuia să se întâlnească?

Fără să răspundă, ea îl scoase afară şi fugi în spatele prăvăliei. Decepţionat, Malko merse pe Orchard Road, în mijlocul mulţimii de turişti ce se revărsa de la *Hlilton* şi de la *Intercontinental*.

Nu avea nimic de făcut până la întâlnirea cu Sani. Se urcă în maşina sa şi plecă la hotelul *Shangri*, unde se instală pe balcon, gânditor. Din locul acela, Singapore părea un imens parc, presărat cu gropi de beton.

Oraşul acesta atât de paşnic şi cuminte în aparenţă, ascundea un mister. Moartea lui Tan Ubin era bizară. Avea impresia că poliţia minţise, că Margaret Lim minţea şi ea, că Sakra Ubin ascundea adevărul şi că Tong Lim se afla undeva pe aproape. Era sigur că la un moment dat, omul de afaceri chinez dorise să contacteze CIA. Dar, de ce? Şi de ce se ascundea?

Malko se întoarse în cameră şi se cufundă pentru câteva clipe în contemplarea fotografiei panoramice a castelului său, gândindu-se cum îl va înfrumuseţa în viitor. Îşi propusese să cumpere mai multe covoare persane originale, care ar încălzi mai mult atmosfera recepţiilor. Şi, având în vedere că preţurile creşteau văzând cu ochii, avea tot interesul să le cumpere mai repede.

Din păcate, făcuse o groază de datorii pentru a termina restaurarea acoperişului şi mai avea atâtea de făcut... În plus, mai era şi vreme de iarnă, iar centrala proprie a castelului dădea semne de oboseală. Aşa că, decât să o repare, îl costa mai ieftin să-şi petreacă iarna la Pattaya. I se părea că este aidoma negrilor nefericiţi, care îşi vând sângele ca să aibă din ce trăi.

El îşi vindea însă propria-i viaţă celor de la CIA....

Telefonul îl smulse din gândurile sale amare.

— Domnule Linge, spuse telefonista, sunteţi chemat de la

Djakarta de domnul Phil Scott, cu taxă inversă.

„Australianul nu-şi pierdea timpul degeaba”, gândi Malko.

— Accept, spuse el amuzat şi agasat în egală măsură.

Vocea ironică a australianului îi parveni pe fondul unor zgomote îngrozitoare.

— Aici plouă cu găleata, anunţă el. Musonul îşi face încă de cap. Dacă ieşi din hotel, rişti să te îneci…

— Să ştii că dacă mă interesează buletinul meteo, pot să-mi cumpăr *Straits Time*.

Australianul mârâi înfundat.

— Nici să nu te gândeşti! Lee Kuan Yew interzice să se vorbească de rău despre timpul probabil la Singapore. A suprimat musonul prin decret guvernamental şi toţi ţânţarii se ascund de când au aflat că sunt interzişi! Bine, hai să terminăm cu prostiile. Sani mi-a spus că ai adus cadoul pe care mi l-ai promis. În ce mă priveşte, habar n-am unde se află persoana pe care o cauţi. Dar am pe cineva care poate să o găsească.

— Cine este?

Râsul reuşi să domine paraziţii.

— Nu te grăbi atât de tare! O să-ţi spună Sani diseară, după ce va deschide plicul.

— Şi nu te întorci?

— Nu imediat. OK! Nu vreau să te ruinez. Pe curând. Şi fii foarte atent…

Malko simţi că nu erau vorbe spuse de formă…

— Vrei să spui că ar fi mai bine să umblu înarmat? sugeră el.

Australianul se amuza copios într-o mare de paraziţi.

— În locul tău, nici nu m-aş gândi la aşa ceva. Aici te căptuşeşti cu cincisprezece ani de pârnaie dacă te prinde cu o armă, iar dacă mai şi tragi cu ea, ţi se face cadou ştreangul. Chiar dacă zici că ai tras în aer…

După ce închise telefonul, Malko rămase gânditor. După cele aflate, atitudinea Margaretei Lim părea şi mai ciudată.

Înainte de a ieşi din cameră, îşi contemplă pistolul extraplat din geanta diplomat. Tare ar fi avut chef să-l ia cu el.

*

* *

Sani purta un pantalon care îi ascundea picioarele minunate şi o bluză din mătase mov, care se mula perfect pe bust.

Pregătise deja masa, chiar pe rogojina pe care făcuseră dragoste.

Luă plicul, îl deschise şi numără cu grijă banii, aşezată cu picioarele încrucişate, ca o şcolăriţă silitoare. Apoi se uită la Malko cu privirea ei inexpresivă, arătându-şi dinţii într-un surâs mecanic.

— E foarte bine, spuse ea. Am pregătit o mâncare malaieziană. Sper să-ţi placă…

Se ridică, dispăru cu banii şi reveni cu o farfurie din care ieşeau aburi. În încăpere plutea un miros ciudat. Malko o observa pe tânăra tamileză, ale cărei gesturi graţioase sporeau senzualitatea animalică. Adusese orez cu „curry” amestecat cu carne de pasăre şi de vacă şi o salată multicoloră.

Lui Malko îi era foame şi mâncară în tăcere. Sani mânca lacom, savurând fiecare îmbucătură. Strânse apoi masa şi se aşeză în faţa lui Malko.

— Vrei să fumezi? Am puţin opium…

Tonul ei era la fel de normal, ca şi când i-ar fi oferit un ceai.

— Nu, mulţumesc, spuse Malko.

— Îmi pare rău că Phil nu este aici.

Acum părea foarte distantă, aşa cum stătea în poziţie de lotus în faţa lui.

— Mi-ar fi plăcut să fiu dansatoare, spuse ea la un moment dat. Dar ar fi trebuit să fiu bogată ca să pot face aşa ceva!

— Dar câştigi foarte bine, remarcă Malko.

Ea ridică din umeri.

— Da, slavă domnului, dar Phil are nevoie de mulţi bani.

O spunea ca pe un fapt absolut natural. El simţi că se îneacă.

— Dar de ce îl întreţii? E destul de mare ca să

muncească…

— Dar nu câştigă suficient, spuse ea. Şi nici nu are noroc. Are malarie şi uneori se simte foarte rău, încât zace câteva săptămâni. Atunci are nevoie de mine.

Pe chipul ei inexpresiv se citi o umbră de încântare. Ca să mai schimbe conversaţia, Malko întrebă:

— De ce ţi-ai lăcuit părul?

Sani îşi mângâie şuviţele ţepene.

— Nu-i aşa că e frumos? Am avut părul foarte lung, până la talie, dar aici toate fetele au părul lung şi negru… Mi-ar fi plăcut să fiu blondă…

— Sani, spuse Malko sincer, chiar brunetă tu eşti superbă.

— Mulţumesc, spuse ea.

Dar el simţi că respectivul compliment nu o impresionă. Se uită la ceas. Era unsprezece fără un sfert.

— Phil mi-a spus că ai un mesaj pentru mine.

— Ah, da, e adevărat! surâse şi recită ca pe o poezie.

— Trebuie să mergi între unsprezece şi jumătate şi douăsprezece noaptea pe Burgos Street. Să te îmbraci cu haina verde, pe care ai avut-o zilele trecute la *Raffles*. Cineva din partea Lindei te va aborda. Să-l urmezi.

— Dar cine este Linda?

— Nu ştiu, o chinezoaică.

Şi căscă. El se ridică. Avea exact atâta timp cât să ajungă la întâlnire. Sani îmbrăcă un sarong şi-l conduse prin grădină, în picioarele goale. În momentul în care trebuia să iasă, Malko o trase spre el. Ea nu se opuse.

— *Good right*, spuse ea.

Şi plecă în fugă, probabil pentru a se putea gândi în linişte la Phil Scott, care nu o iubea şi care o exploata, dar care reprezenta pentru ea o mare speranţă.

Malko privi stelele şi se întrebă cu cine urma să se întâlnească pe Burgos Street.

*

* *

Pe partea stângă a Orchard Road apăruse într-o singură zi un teren viran. Mai multe căsuţe vechi fuseseră rase de

pe faţa pământului de un buldozer. Malko trecu prin dreptul locului acela, orbit de lămpile cu acetilenă ale unei parcări, transformate în restaurant în aer liber, cu zeci de mese. Pentru trei sau patru dolari, se putea mânca acolo delicioasa mâncare chinezească.

Continuă să coboare aproape până la mare, luând-o apoi la stângă pe Victoria Street, care traversa Chinatown. Peste tot era întuneric, iar obloanele erau coborâte. După un timp, zări în sfârşit o mică oază vie. Noaptea era desfiinţată de sute de lămpi cu acetilenă, aprinse deasupra unei mulţimi de tarabe, ce ocupa aproape o stradă întreagă: Burgos Street.

Malko îşi parcă maşina pe Victoria Street, în spatele unui rând de biciclete şi o porni pe jos, amestecându-se printre zecile de turişti, care colindau în căutare de senzaţii tari.

Burgos Street era locul de întâlnire al travestirilor, una dintre tradiţiile singaporeze.

De îndată ce se înseră, toate restaurantele îşi instalau mesele în mijlocul drumului, lăsând doar un loc strâmt de circulaţie pentru trecători. Erau acolo străini, fete şi tineri chinezi şi tot ceea ce mai supravieţuia din fauna fostului Chinatown.

Malko încercă să-şi facă loc, acroşat în treacăt de chelnerii nenumăratelor restaurante.

La un moment dat, realiză că lipsea ceva din atmosfera aceea de pe Burgos Street. Singurul zgomot era şuieratul lămpilor cu acetilenă, care iluminau tarabele. Conducătorii de biciclete-trăsurici, în loc să urle ca la Hong Kong, Bangkok sau Djakarta, claxonau cu timiditate. Chelnerii din restaurante gesticulau murmurând, vânzătorii îşi aşteptau în linişte clienţii.

Malko încerca o curioasă senzaţie de ireal, ca şi când peste întreg oraşul Singapore a sunat un clopot de cuminţire. Fusese desfiinţat musonul, omorâţi ţânţarii, suprimat zgomotul…

Se opri la intersecţia dintre Burgos Street şi Liang Seah.

Mesele restaurantelor se întindeau până în mijlocul străzii, ocupate de o puzderie de turişti. Câţiva chinezi

sorbeau cu discreţie supa tradiţională, în faţa caselor vechi, întunecate. Malko simţi că îl atinge cineva.

Întoarse capul şi văzu chipul alb al unui Pierrot, cu ochii puternic machiaţi, cu buzele roşii zâmbind comercial. Rochia chinezească era despicată până sus, dezvelindu-i pulpele, pantofii cu tocuri înalte şi nişte ciorapi negri, deşi era foarte cald. Creatura rămase sprijinită de el o clipă, apoi, cu o privire semnificativă spre Malko, dispăru legănându-se pe o străduţă întunecată din vecinătate.

Aşa arăta un travestit.

În fiecare seară, ei bântuiau în căutarea unor prăzi docile, scandinave sau anglo-saxone, spre amuzamentul celor din restaurante, care îşi înmulţeau profitul.

Odinioară, prostituatele şi proxeneţii, forfoteau pe străzile din Chinatown. Dar cu mâna lui de fier, Lee Kuan Yew reuşise să împingă şi să comprime toată această debandadă în mica insulă, unde era tolerată de departamentul pentru moravuri al poliţiei, care între altele, interzisese revista *Playboy* în Singapore.

Malko îşi reluă plimbarea.

Cine era oare misterioasa Linia şi de ce i se dăduse întâlnire în locul acela ciudat?

Un alt tip în travesti, cu turban şi o costumaţie de culoare albă îl atinse, se agăţă un moment de braţul lui, oferindu-i voluptăţi nebănuite pentru un preţ convenabil.

În faţa lui, sună clopoţelul unei trăsurici. Malko ridică privirea, în aşteptare. Nici nu ştia cu cine urma să se întâlnească.

Deodată citi o frică teribilă în ochii bătrânului din trăsurică. Omul fixa un punct din spatele lui Malko. El se întoarse brusc, înfiorat.

În faţa lui se afla un chinez tânăr, în costum de sport, cu un chip ascuţit şi dur, ţinând în mâna dreaptă o bilă maronie de mărimea unui măr. În momentul în care Malko se întoarse, o aruncă în direcţia lui. Malko plonjă spre o tarabă ce se afla în dreptul lui.

Bila maronie trecu pe lângă el şi explodă pe faţa unei turiste tinere, care se găsea la un metru în spatele lui. Se

auzi un zgomot ascuţit de sticlă spartă şi un urlet înfiorător. Cu coada ochiului, Malko văzu că femeia îşi crispează degetele pe faţa-i care părea că fumegă, se îndoi de mijloc înnebunită de durere şi urlă de groază. Într-o fracţiune de secundă îşi dădu seama că în bila maronie fusese un acid.

Se ridică cu toţi muşchii încordaţi. Scena nu durase mai mult de zece secunde. Mulţimea compactă din jurul lui îl împiedica să fugă. Nu se vedea nici un poliţist şi nu avea nici o armă la el.

Chinezul care aruncase bila cu acid, băgă mâna într-un fel de chimir. Femeia urla în continuare, în mijlocul unui cerc de curioşi îngroziţi.

Malko văzu şi alţi doi chinezi care înaintau din stânga, fiecare cu câte o bilă maronie, încordaţi ca nişte fiare la atac.

Făcându-şi vânt, aruncară amândoi odată proiectilele.

El avusese timp să apuce o masă şi să o ţină în faţă ca pe un scut. Ambele bile se sfărâmară de scutul lui improvizat, stropindu-l pe vânzătorul de casete, care începu să ţipe.

Mai apărură încă doi chinezi dintre mesele restaurantului, ţinând şi ei aceleaşi bile cu acid. Unul dintre ei zbieră ceva şi se produse imediat o debandadă fără seamăn. Vânzătorii se împrăştiară în toate părţile. Unul dintre chelneri aruncă platoul pe care îl ţinea cu multă graţie şi o luă la fugă.

Cinci bile cu acid fură lansate în acelaşi moment. Malko nici nu-şi mai aminteşte cum a reuşit să le evite.

Aşezat la o masă, un bărbat alb, între două vârste, îşi acoperi faţa cu amândouă mâinile. Atins din plin, începu să urle cu o voce inumană. Malko prinse un scaun în fugă şi reuşi să mai evite încă un proiectil. Mirosul acru al acidului sulfuric îi înţepa nările. În jurul lui nu rămăseseră decât răniţii şi câţiva turişti încremeniţi de spaimă.

Acum, cei cinci chinezi înaintau spre el în semicerc. Dacă o singură bilă îl atingea, putea să rămână orb pe viaţă, sau complet desfigurat, sau şi una şi alta...

Cu un salt disperat, sări pe o masă, dădu un brânci unui chinez care i se aşezase în cale şi fugi spre cel mai apropiat restaurant de pe străduţa pe care dispăruse individul în

travesti.

O bilă cu acid trecu pe lângă el şi explodă pe genunchiul gras al unei bătrâne americane, care îşi privi uluită piciorul fumegând şi apoi leşină.

Malko reuşise să obţină un avans de câţiva metri faţă de cei cinci chinezi.

Alunecă pe pavajul străzii şi se agăţă de o trăsurică, al cărei conducător adormit se ridică în picioare cu un ţipăt de groază. Peste exact zece secunde, o bilă cu acid destinată lui Malko îi explodă în piept. Ţipătul lui răsună până la capătul străzii, omul încercând disperat să-şi smulgă carnea care sfârâia. Malko continuă să alerge, dar se opri brusc, străduţa fiind blocată cu un morman de moloz din fostele case. Se întoarse.

Cei cinci chinezi veneau spre el. Se opriră la circa zece metri şi înaintară în linişte, siguri de prada lor.

Cu reflexul disperatului, Malko îşi scoase haina de mătase şi o întinse înaintea lui, neavând altceva pentru a opri acidul distrugător. Aştepta încordat.

La celălalt capăt al străduţei auzi zgomotul produs de mulţimea neputincioasă şi de răniţii care urlau din răsputeri. Conducătorul trăsuricii gemea ghemuit, cu genunchii la gură.

Primul chinez ţinti cu grijă şi prima bilă cu acid porni spre el. Instinctiv, el bară cu haina, dar bila se sparse şi fu nevoit să o arunce. Acum nu mai avea nimic pentru a se apăra.

Se uită spre cele cinci chipuri care se apropiau. La picioarele sale, haina atacată de acid fumega.

Unul dintre chinezi îl ochi, încercând să-l atingă la cap.

Capitolul VII.

Dar chinezul care tocmai îşi lua elan ca să arunce bila, nu-şi termină gestul. În spatele lui se auzi un ţipăt ciudat, ca un lătrat, scos de o arătare umană ce parcă apăruse din zid şi se repezi în direcţia lui.

Malko îl văzu pe chinez retrăgându-se şi aruncând bila de acid, care căzu pe pământ.

Se întoarse şi în clipa aceea cei de faţă văzură o excrescenţă negricioasă, care îi ieşea din spate.

Era un pumnal.

Ceilalţi patru chinezi rămăseseră imobili. Alte două siluete ţâşniră din întuneric. Malko distinse o deschizătură îngustă în partea de jos a peretelui. Stupefiat, văzu că cei trei noi veniţi erau femei!

Erau nişte chinezoaice ce nu depăşeau un metru cincizeci înălţime, încălţate cu tenişi şi îmbrăcate cu fustiţe scurte. Una dintre ele ţinea în mâna stângă un capac de la o pubelă în loc de scut. Alta învârtea în mână un lanţ de bicicletă. Cei patru chinezi păreau la fel de uimiţi ca şi Malko. Nu avură timp să-şi revină.

Cel înjunghiat abia căzuse pe jos, când fetele se şi repeziră la atac cu o ferocitate neobişnuită.

Totul se petrecu în câteva secunde, într-o învălmăşeală de ţipete ascuţite. Una dintre fete ridică piciorul drept şi, cu o lovitură precisă, atinse gâtul unuia dintre derbedei, care scăpă bila cu acid.

Cu un urlet sălbatic, o altă fată se repezi spre ceilalţi trei, atacând cu un cuţit foarte lung. Chinezii nici nu se mai gândeau la Malko, ci încercau să stăvilească atacul acela neaşteptat. Trei bile cu acid se zdrobiră de scutul improvizat al uneia dintre fete, care ajunse în dreptul primului chinez, se aplecă şi, cu o sforţare teribilă, îi înfipse cuţitul în partea de jos a pântecelui. Dar nu avu însă timp să evite pumnalul unui alt chinez şi acesta îi pătrunse în coapsă. Ea scoase un ţipăt surd şi se retrase şchiopătând,

apărându-se cum putea. Cei doi chinezi, care mai erau în picioare, se sprijineau de zid, protejându-l pe cel căzut. O bilă cu acid se sparse de marginea pubelei şi o stropi pe una dintre fete, care începu să ţipe. O fată aleargă spre Malko, îl prinse de braţ şi îl împinse cu o forţă teribilă spre deschizătura din care ieşise. Cea rănită ajunsese şi ea acolo, în timp ce fata cu scutul îi ţinea la respect pe chinezi.

— *Quick*! ţipă chinezoaica, strecurându-se prin deschizătura aceea.

Malko mai avu timp să o vadă pe fata cu scutul lovind cu lanţul de bicicletă în capul unuia dintre chinezi.

Bâjbâi prin întuneric, pe un culoar îngust, până ce în faţa lui se aprinse o lumină. Cele trei chinezoaice schimbau scurte propoziţii, susţinând-o pe cea rănită. Lumina se apropie. Era o lanternă ţinută de o chinezoaică asemănătoare celorlalte trei. În cealaltă mână, fata ţinea un pumnal malaiezian cu lama ruginită, un aşa-numit „parang”.

— *Quick*! repetă şi ea.

Malko alergă pe urmele ei, urmat de cele trei fete, împiedicându-se, lovindu-se de zidurile culoarului urât mirositor. Ieşiră apoi într-o curte interioară, apoi intrară pe un alt culoar, săriră peste o grămadă de moloz şi ajunseră în faţa unei scări, care ducea la subsol.

Coborî în fugă treptele din lemn şi se opri. Una dintre chinezoaice trecu în faţa lui şi deschise o uşă. Dinăuntru veni un miros de haşiş, de supă chinezească şi de sudoare. Pătrunse într-o pivniţă luminată puternic, în care descoperi un spectacol surprinzător.

Aşezaţi pe rogojini, de-a dreptul pe jos, înghesuiţi unii într-alţii, stăteau vreo douăzeci de travestiţi, asemănători celor întâlniţi de Malko pe Burgos Street. Machiaţi, îmbrăcaţi cu rochii despicate în fel şi chip, împodobiţi cu peruci, păreau o cuşcă cu nebuni. Unii fumau, alţii stăteau de vorbă, dar cei mai mulţi stăteau inerţi, cu ochii în gol. Nici nu dădură prea mare atenţie sosirii lui Malko.

Una dintre chinezoaice se aplecă spre cel mai apropiat şi-i dădu un ordin în chinezeşte. Doi dintre travestiţi se

ridicară docili şi dispărură.

Fata care ţinea scutul îşi făcu loc printre ei şi-i făcu semn lui Malko să o urmeze. Şi pentru că unul dintre cei aşezaţi pe jos nu se dădu repede la o parte, fata îl lovi brutal cu lanţul de bicicletă. Omul căzu pe spate ţipând abia auzit. Ajunseră la un fel de draperie din catifea roşie, cârpită şi pătată.

Chinezoaica o dădu la o parte.

— *Come in!*

Malko pătrunse într-o încăpere asemănătoare unui bar. De undeva se auzea în surdină muzică chinezească. Mai multe chinezoaice erau aşezate pe scaune şi taburete.

Una dintre ele înainta spre el cu mâna întinsă. Era cu totul diferită de creaturile belicoase care îi salvaseră viaţa. Purta o rochie chinezească brodată cu dragoni, despicată în ambele părţi, lăsând să se bănuiască un trup superb. Picioarele fine erau puse în evidenţă de pantofi cu tocuri foarte înalte. Dar chipul necunoscutei dezminţea senzualitatea trupului. Privirea inteligentă era dură şi avidă, iar faţa era rotundă, cu nasul turtit şi buzele groase, ca de negresă. Cu toate acestea, emana un aer de seducţie foarte bine regizat.

Dar când îi întinse mâna lui Malko zâmbind, dantura ei ieşită în afară, cu dinţii ascuţiţi, îl făcu să se gândească la un rechin.

— *I am Linda*, spuse ea cu o voce neutră.

Pe mâna stângă purta un fel de ceas neobişnuit, format dintr-o brăţară lată de aur, în care erau montate două cadrane. Degetele erau toate împodobite cu inele din pietre strălucitoare. La gât îi atârna un enorm fluture din smaralde, suspendat de un lanţ gros de aur. Malko fu fascinat de ochii femeii, aidoma unor bile negre, inexpresive, fără urmă de căldură.

Îşi retrase repede mâna din a ei. Imediat, femeia îi întinse mâna cu palma în sus.

— *Banii, vă rog*!

Asta era culmea! În spatele lui Malko, muierile luptătoare aşteptau în tăcere. I se părea că a coborât undeva în

centrul pământului, într-un univers imaginar. Luxul afişat de Linia contrasta cu atmosfera aceea mizerabilă şi cu pereţii îmbibaţi de mucegai!

Îşi dădu seama că nu avea de ales. Se cotrobăi prin buzunare şi scoase un teanc de dolari. Imediat, mâinile ei, cu unghii lungi şi roşii, îi luară în primire şi îi împărţiră chinezoaicelor. Din nou, Linia îşi dezveli dinţii în rictusul acela de rechin.

— Nu e cine ştie ce!

Se făcu din nou linişte. Într-un colţ fusese întinsă fata cu coapsa înjunghiată, din care sângele curgea fără oprire. Era livid㠄 cu dinţii strânşi, dar nu scotea un sunet.

Linia se apropie de el şi îi spuse câteva cuvinte la ureche. Malko se întreba cu uimire unde naiba a aterizat!

Era limpede că Phil Scott avea numai relaţii ciudate. Se uită la fetele din jurul lui. Niciuna nu depăşea douăzeci de ani. Cu excepţia Lindei, toate aveau trăsăturile aspre, blazate. Cele mai multe purtau la centură un mic pumnal foarte ascuţit.

Linia îl analiză şi ea.

— Veniţi cu mine, spuse ea.

Şi, în faţa ezitării lui, surâse. Una dintre fetele de la bar îi întinsese un pahar cu un lichid cafeniu pe care nu îndrăznea să-l bea.

— Trebuie să-l beţi, spuse Linia cu hotărâre. Nu e otravă, ci vin chinezesc cu ginseng. O să vă facă foarte bine. Se vede că v-a fost foarte frică… Şi vă mai este încă…

Nu era o ironie gratuită, ci doar o constatare, aşa că Malko bău paharul. Era o băutură dulce şi amară totodată, un fel de elixir. Simţi imediat că începe să-şi revină.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă el.

Chinezoaica deveni brusc serioasă.

— Mare noroc aţi avut! Trimisesem o fată să vă caute, l-a auzit pe acei „Sam-Seng[3]” care discutau între ei. Şi ei vă căutau. Fata a sosit la timp…

Şi Linda râse, cu un râs la fel de inuman ca al unei pisici sălbatice. Malko privi în jurul lui.

[3] Sam-Seng – Gangsteri, în chineză.

— Şi dumneata cine eşti? Unde ne aflăm?

— Suntem foarte aproape de Burgos Street, explică Linda, în mijlocul unui cvartal de case ce au fost evacuate. Aici este cartierul meu general. Bineînţeles că le plătim ceva celor care se ocupă de demolări, ca să ne mai lase liniştiţi o vreme. Aici suntem în siguranţă, ne putem întâlni şi avem la dispoziţie zece ieşiri diferite…

— Dar travestiţii cu ce se ocupă?

Dinţii de rechin se arătară din nou.

— Toţi lucrează pentru mine. Au fost şi mai mulţi, dar s-au cam plictisit pentru că nu prea mai au clienţi. Apoi, negustorii de pe Burgos Street mi-au cerut să le trimit în fiecare seară travestiţi, care să atragă turiştii străini. Am acceptat şi fiecare îmi dă câţiva dolari pe săptămână. Iar noi recrutăm travestiţii şi le dăm şi lor ceva bani. Pentru asta ei trebuie să se plimbe pe stradă între unsprezece şi două noaptea. Dar e foarte greu să-i pui la treabă pentru că toţi sunt nişte puturoşi…

Lui Malko nu-i venea să creadă. „Cuşca cu nebuni” avea o existenţă foarte prozaică, dar toate astea nu aveau nici o legătură cu Tong Lim. Începea să sufere de claustrofobie în pivniţa aceea sufocantă, plină de creaturi ciudate şi tăcute. La un moment dat muzica se opri.

— Cine erau tipii care m-au atacat? întrebă el.

În privirea inexpresivă a Lindei apăru o undă de mânie.

— Nişte derbedei, care fac parte dintr-o societate secretă.

Deodată, Malko îşi aminti un detaliu.

— Unul dintre ei avea un tatuaj straniu, un şarpe încolăcit, care îi înconjura braţul până la încheietura mâinii.

Linda scoase un mârâit furios.

— Un şarpe! Asta înseamnă că ţin de grupul 18! Nu mai înţeleg nimic. N-au ajuns niciodată până aici… Cartierul lor este în Joc Chiat Road, aproape de North Bridge Street. Sunteţi sigur că avea un şarpe?

— Absolut sigur! Dar ce înseamnă numerotarea asta?

— Aici, la Singapore, explică chinezoaica, cele mai multe dintre societăţile secrete poartă numere. Este o veche

tradiţie chinezească. Astfel sunt bandele 108, 08,18…

Lui Malko i se părea că timpul s-a întors înapoi şi că nu se mai află în anul 1976…

— Şi voi din care bandă faceţi parte? întrebă el.

Linda surâse cu mândrie.

— Noi nu purtăm nici un număr. Noi suntem „Fluturii”. Priveşte!

Şi cu un gest graţios îşi dădu la o parte poalele rochiei, dezvelind o coapsă cărnoasă şi marginea unui slip negru. Pe partea interioară a coapsei, spre pubis, Malko observă un tatuaj neobişnuit: un fluturaş multicolor de mărimea unei monezi. Linda îşi aşeză cu grijă rochia la loc.

— Toate avem acest tatuaj, spuse ea cu mândrie. El este semnul nostru de recunoaştere.

Apoi chemă una dintre luptătoare şi îi spuse ceva în chinezeşte.

Fata îşi ridică docilă fusta, arătând acelaşi tatuaj. Malko îşi aminti cum se luptau „fluturii” şi îşi spuse că nu era doar folclor, ci o treabă serioasă şi periculoasă.

— Sunteţi multe? întrebă el.

Femeia zâmbi orgolioasă.

— Mult mai multe decât îşi închipuie poliţia!

— Şi cu ce vă mai ocupaţi, în afară de travestiuri?

Chipul plat fu străbătut brusc de o grimasă de o duritate bărbătească. Aproape fără să-şi mişte buzele, Linda întrebă şuierând:

— Oare eu vă întreb în ce scop doriţi să-l întâlniţi pe Tong Lim?

Dar se calmă imediat şi puse mâna pe braţul lui Malko. Ochii rămăseseră însă de gheaţă.

— Dumneata vii din partea unui prieten, spuse ea. Altfel n-aş fi acceptat niciodată să vorbesc cu străinii. Toţi sunt nişte proşti şi îşi închipuie că ştiu totul. Mai ales americanii. Dumneata nu eşti american?

— Nu, spuse Malko. Sunt austriac.

Ea clătină din cap.

— Asta ce înseamnă?

Ar fi însemnat să-i dea o explicaţie prea lungă.

— De ce mi-aţi cerut banii? întrebă el.

— Pentru că v-am salvat viaţa! spuse Linda supărată. Dacă nu eram noi, derbedeii v-ar fi desfigurat.

Tăcu o clipă, apoi adăugă:

— Aş vrea să ştiu cine i-a trimis…

Şi Malko ar fi vrut să ştie, pentru că nimeni, în afara lui Phil Scott, nu ştia unde trebuia să meargă el în seara aceea. Iar golanii îl aşteptau foarte siguri şi bine pregătiţi. Dar nu avu prea mult timp să se gândească la toate astea.

Linda alunecase de pe taburet cu rapiditatea şi mlădierea unei cobre.

— Veniţi, spuse ea. Trebuie să merg undeva…

Una dintre luptătoare deschisese deja o uşă în spatele barului. Merseră din nou pe un culoar pătruns de umezeală, care mirosea urât, iar pe jos era ceva alunecos. Escortaţi de trei „fluturi” traversară o casă pe jumătate demolată, apoi o străduţă pustie, până ajunseră într-un alt cvartal de căsuţe. Duhoarea era insuportabilă. Urcară o scară de lemn. Unul dintre „fluturi” bătu la o uşă, care se deschise imediat.

Malko auzi muzică „pop” şi observă o siluetă care se agita pe o scenă, sub lumina roşie a unui reflector. Linda se aplecă la urechea lui.

— Şi aici e domeniul meu. O să vorbim după „show”.

Capitolul VIII.

Pe scenă dansa o fată, total nereceptivă la muzică, mişcându-se pe loc şi agitându-şi sânii şi fesele. Era toată goală, cu excepţia unei brăţări pe glezna stângă.

Privindu-i chipul plat şi rotund, Malko îşi spuse că era malaieziancă sau indoneziancă. Trăsăturile ei greoaie de ţărancă şi trupul prematur îngrăşat, nu reflectau cine ştie ce erotism. Culese o banană de pe jos şi începu un dans voit obscen. Apoi descoji banana şi aruncă cojile spre primul rând de spectatori.

După ce ochii i se obişnuiseră cu lumina slabă, Malko observă că în sală erau numai străini, chiar câteva cupluri de oameni în vârstă, dar, în cea mai mare parte, erau bărbaţi singuri. El şi Linda se aşezară în spatele lor, lângă bar. Pentru cei din primul rând era foarte uşor să întindă mâinile şi să o atingă pe dansatoare.

Aceasta începu o parodie de dans senzual, mimând actul erotic într-o manieră foarte realistă, graţie unei banane curăţată de coajă.

Spectacolul era cu totul surprinzător pentru un oraş în care, o expoziţie de blue-jeans fusese interzisă, fiind considerată un atentat la pudoare... La un moment dat, un incident deturnă atenţia spectatorilor. Un gândac uriaş, gras şi negricios, ieşise dintre scândurile scenei şi evolua imperturbabil printre picioarele dansatoarei, mânat de cine ştie ce impuls erotic... Preocupată intens de banană şi mimând senzaţii spectaculoase, dansatoarea îl atinse cu o lovitură de toc, făcându-l zob.

Spectatorii din primul rând nici nu mai respirau. Malko se uită la Linda. Chinezoaica discuta cu barmanul, ca şi când spectacolul s-ar fi desfăşurat foarte departe de ea.

Dansatoarea îşi demonstra acum capacitatea de a fragmenta banana prin forţa musculaturii interne, producându-le femeilor din sală un dezgust total. Linda îi suflă lui Malko la ureche:

— Străinii sunt turbaţi după numărul ăsta. Plătesc douăzeci de dolari intrarea.

În ochii ei se putea citi un orgoliu nedisimulat.

— Îţi pot da o fată care se pricepe la treaba asta, o tamileză, care mai e şi frumoasă pe deasupra.

Malko refuză politicos.

Muzica reîncepuse pe un alt tempo, o altă fată apăruse pe scenă şi se fâţâia lasciv, cu un stoc nou de banane la picioare.

— Hai să vorbim de treburile noastre, spuse Linda.

Ceruse o coca-cola. Lângă ei, artista cu banana se prăbuşise obosită pe un taburet. Cei trei „fluturi”, care făceau de pază, se răspândiră în dreptul uşilor. Linda părea că îl analizează pe Malko. Chipurile destinsă, sprijinindu-şi coapsa de a lui, cu un vag surâs pe buze, se juca nostalgică cu inelele, într-un fel de dans al seducţiei.

Era suficient însă să-i priveşti ochii şi, ca în desenele animate, puteai vedea o mulţime de dolari reflectându-se în ei. Linda era o veritabilă femeie-puşculiţă. El se întreba dacă sexualitatea ocupa vreun loc în viaţa ei. Sau dacă se mulţumea cu postura de regină a „fluturilor”, a travestiţilor şi a show-urilor porno.

Ca să elimine orice echivoc, se aplecă spre ea.

— Phil Scott mi-a spus că mă poţi conduce la Tong Lim. Aşa este?

Ochii femeii redeveniră inexpresivi, ca cei ai unei insecte.

— De ce vrei să-l vezi pe Tong Lim? Dacă facem o treabă împreună, trebuie să ştiu şi eu. Mister Lim este un om bogat şi influent, în timp ce dumneata eşti doar un străin, pe care îl văd prima dată. Şi eşti tot timpul în mare pericol.

Gura ei se asprise brusc.

Malko întrebă:

— Din cauza atacului din seara asta?

Linda păru că priveşte câteva clipe cu un ochi profesional la scenă. Dansatoarea care evolua avea acum treabă cu un stilou gros. Spectatorilor le erau adresate mesaje obscene, scrise cu stiloul, într-o poziţie fără echivoc. Liniştită, Linda continuă.

— Derbedeii nu te-au atacat la întâmplare. Îi ştiu foarte bine pe membrii acestei bande şi nu au obiceiul să se dea la străini. Poliţia nu le-ar permite aşa ceva. Ei asigură protecţie trăsuricilor şi fură din docuri.

— Şi atunci de ce m-au atacat?

— Pentru că au fost plătiţi pentru asta.

— Şi folosesc acidul întotdeauna?

— Da, spuse Linda. Îl injectează în becuri. Dar de obicei, îl folosesc împotriva celor care le refuză protecţia. Şi pe dumneata au vrut să te intimideze. Sunt foarte răi. Îngrozitori. Pe unul, care a îndrăznit să atace una dintre fetele noastre, l-am ţinut trei zile într-un butoi plin cu şobolani. De atunci se tem de noi.

Privirea Lindei se mai înveseli la amintirea acelei întâmplări.

— Le protejaţi şi pe fete? întrebă Malko.

Linda se amuză.

— Bineînţeles, doar suntem singura societate secretă feminină. Aşa că fetele preferă să ni se adreseze nouă.

După ce terminase cu mesajele personale, dansatoarea începuse şi ea dansul cu banana. Linda se uită deodată la Malko cu neîncredere.

— Gangsterii din banda 18 sunt informatorii celor de la Poliţia Secretă, spuse ea. Îi toarnă mai ales pe comunişti şi sunt lăsaţi să opereze în voie. Mă întreb dacă ceea ce au făcut în seara asta a fost cu acordul celor de la Poliţia Secretă…

— Vorbeşti serios? întrebă Malko.

Linda clătină din cap.

— Nu ştiu ce să cred. Dacă aş fi sigură că aşa stau lucrurile, ţi-aş spune să-ţi iei tălpăşiţa imediat. N-am nevoie de probleme cu Poliţia Secretă.

Curioasă întorsătură… Doar dacă Linda nu agrava lucrurile ca să mărească preţul. Când era vorba de chinezi, orice devenea posibil… Malko simţea însă că Linda îl putea conduce la Lim şi nu era momentul să o facă să-şi schimbe părerea. O idee stranie i se plimba prin cap, după cele discutate cu Linda. Cum îi găsiseră urma atacatorii?

— N-o să ai probleme cu poliţia, afirmă el. Sunt jurnalist şi Poliţia Secretă nu are ce căuta în treaba asta.

Linda se uită fix la el câteva secunde, apoi izbucni într-un râs nebun atât de sonor, încât spectatorii întoarseră capul spre ei. Apoi Linda se linişti şi spuse pe un ton sec:

— Minţi! Nu eşti deloc jurnalist.

— Cum adică?

— Jurnaliştii sunt săraci, spuse ea dispreţuitoare şi nu plătesc niciodată pentru a se întâlni cu cineva.

Barmanul se aplecase deasupra tejghelei şi-i întinse un teanc de bani, pe care ea începu să-i numere cu grijă. Malko o urmărea cu privirea. O simţea intrigată, stârnită, dar şi speriată de propunerea lui, aproape pe punctul de a-l refuza, ştiindu-l că minte şi fiindu-i teamă să se ambaleze într-o afacere despre care nu ştia mai nimic.

După ce ridică capul din teancul de bani, spuse:

— Cât îmi dai să te duc la Tong Lim?

— Zece mii de dolari singaporezi, spuse Malko.

Chinezoaica se sufocă de indignare.

— Nici nu poate fi vorba! Cel puţin o sută de mii de dolari. Doar ţi-am salvat şi viaţa în seara asta!

După câteva minute de tocmeală, se înţeleseră pentru cincizeci de mii, dintre care zece mii trebuia să-i dea a doua zi. Malko se gândi ce figură o să facă John Canon. Banii CIA se duceau pe apa sâmbetei…

Linda se destinse. Malko parcă îi vedea rotiţele creierului calculând beneficiul posibil al operaţiunii. Ca să se amuze puţin, spuse:

— Cred că eşti o femeie foarte bogată, Linda.

Chinezoaica se prefăcu jignită.

— Nici vorbă, sunt chiar foarte săracă.

Şi vrând să redevină feminină, îi spuse:

— Ar fi cazul să-mi cumperi şi o rochie frumoasă pe lângă cei zece mii de dolari.

— Şi dumneata ce-mi dai în schimb?

Dar îşi regretă imediat imprudenţa. Linda îl privi ca pe o bomboană de bună calitate şi zâmbi cu intenţia de a fi senzuală.

— Dacă îmi dai o mie de dolari, fac şi dragoste cu dumneata…

Îşi încrucişă apoi picioarele foarte sus, descoperind coapsa cu fluturaşul şi marginea slipului negru. Malko nu se lăsă impresionat. În mod sigur, Linda era tot atât de senzuală ca o masă de ruletă…

— Câştigi mai mulţi bani dacă mi-l găseşti pe Tong Lim, spuse el.

Linda nu insistă. Rochia coborî cuminte pe genunchi. Preţ de câteva secunde îl studie pe Malko, încercând să mai găsească o modalitate de a-i stoarce nişte bani. O altă specialistă în dansul cu banana apăruse pe scenă.

— Sunt indoneziene? întrebă el.

Linda confirmă din cap.

— Da. La Djakarta şomajul e în floare. De asta s-a dus amicul dumitale acolo. Le dă nişte sume foarte mici, doar ca să le convingă, dar majoritatea nu au nici un fel de acte şi poliţia le expulzează. De aceea tot timpul rămân în pană de fete.

Malko se uită la nefericita care evolua pe scenă.

— Şi le plăteşti bine?

— Mult prea mult, gemu Linda. Nu câştig aproape nimic.

Surâsul ei avea acum ceva lacom. O veritabilă matroană care le exploata pe fetele acelea nenorocite. Iar portretul lui Phil Scott era acum complet. Malko se întrebă dacă el şi Linda nu puseseră la cale cine ştie ce combinaţie ciudată pentru a stoarce bani de la CIA.

Deodată se auzi sunetul strident al unei sonerii. Fără să se mişte de pe taburet, Linda scoase un ţipăt de alarmă. Dansatoarea se întrerupse brusc, mătură cu piciorul resturile de banane de pe scenă şi sări jos. Fu înlocuită imediat de o altă fată, îmbrăcată cu un slip şi un sutien paietat, care începu să danseze pe ritmul trepidant al muzicii.

Linda întoarse spre Malko aceeaşi privire inexpresivă.

— O să apară poliţia, spuse ea. N-ai de ce să te temi.

Uşa se deschise şi apărură doi poliţişti chinezi în uniformă albastră şi cu caschete plate. Linda coborî de pe taburet şi

merse să-i întâmpine. Discutară câteva momente, plimbară lanternele prin încăperea obscură, apoi plecară aşa cum veniseră. Linda se întoarse la Malko, îngrijorată.

— Mi se pare foarte ciudat... Niciodată nu vin atât de târziu...

Lui Malko i se strânse stomacul de nelinişte. Erau cam multe fapte ciudate pentru o singură seară. Moartea stranie a lui Tan Ubin, atitudinea fiicei lui Tong Lim, atacul cu acid şi acum neliniştea Lindei, ca şi când n-ar fi fost de dorit ca autorităţile din Singapore să se întâlnească cu Tong Lim.

— Mi-e foame, spuse deodată Linda. Hai să mâncăm ceva.

Ieşiră pe strada întunecată şi pustie, la capătul căreia se zăreau lumini strălucitoare. În trecere, Malko zări numele străzii: Waterloo Street. Cea care se vedea şi părea încă plină de animaţie la ora aceea era Albert Street, aglomerată de camioane şi trăsurici. Era la vreo două sute de metri de locul unde fusese el atacat.

Înaintară printre tarabele care se strângeau şi ajunseră la un restaurant în aer liber, ale cărui mese se întindeau până în mijlocul străzii.

— Hai să urcăm la primul etaj, spuse Linda.

Un chinez burtos, cu cămaşa plină de pete de grăsime, se repezi la Linda, încercând în zadar să facă o plecăciune cu cele două sute de kilograme ale lui. Le făcu loc printre mese, urlând în gura mare, iar cu ochii lui mici, înfundaţi în osânză, îl studia pe Malko plin de curiozitate. Fură instalaţi la o masă aproape curată, în faţa unei colivii cu păsări.

Linda îşi arătă dinţii ascuţiţi de rechin.

— Fatty se întreabă cine eşti, pentru că nu m-a văzut niciodată ieşind cu un străin.

— Cum aşa?

— Doar prostituatele ies cu străini şi dacă n-ar fi vorba de afaceri, n-aş avea ce căuta aici.

*

* *

Linda mânuia beţişoarele în carcasa homarului cu îndârjirea unui călău chinez, care îşi chinuie prada. Ochii ei,

inexpresivi de obicei, se umpluseră de un sentiment uman, lăcomia.

— Fatty are cei mai grozavi homari din tot oraşul.

Linda ajunsese deja la al treilea. Ca orice chinezoaică autentică, era şi ea pofticioasă ca o pisică. Era, probabil, singurul ei viciu. Malko o privea cum se îndoapă. Ea scuipă pe jos nişte bucăţele de carcasă, bău un pahar mare cu ceai, râgâi şi spuse pe un ton grav:

— Dumneata nu cred că ştii ce înseamnă să-ţi fie foame. Eu m-am născut în Indonezia, la Borneo, într-un sat. În 1962, la ordinele guvernului, indonezienii au început să-i masacreze pe chinezi pentru că erau comunişti. Părinţii mei aveau o băcănie. Sătenii au decapitat-o pe mama cu un parang. Tata a încercat să o apere şi i-au înfipt un cuţit în spate. A fugit cu el în spate până a căzut mort. Atunci i-au tăiat şi capul. Aveam şi un frate. L-au făcut bucăţele şi l-au aruncat în râu.

Îşi debita povestirea plină de orori cu o voce monotonă, sugând un picior de homar. Rămăseseră singuri în restaurant.

— Şi cum ai scăpat? întrebă Malko.

— Reuşisem să mă ascund. Aveam zece ani. Nu m-au căutat prea mult. Au furat tot din prăvălie şi au plecat. M-am ascuns timp de două luni în orezării, am mâncat ce dădea Dumnezeu, rădăcini, iarbă, insecte, fructe sălbatice. Apoi m-au luat nişte ţărani, la care am stat un an. Îmi dădeau te miri ce de mâncare şi stăteam toată ziua în orezărie cu lipitorile, sub soarele acela îngrozitor. Ca să mă hrănesc, eram obligată să fur ofrandele care se puneau la altarele zeilor din junglă. M-au şi prins asupra faptului o dată.

Îşi ridică mâneca rochiei şi-i arătă o cicatrice lungă, negricioasă.

— M-au ars cu un fier roşu.

Malko fixa ochii aceia lipsiţi de viaţă. Linda îşi coborâse mâneca şi ciugulea ultimele bucăţele. Ridică capul.

— Apoi am fugit pe un vas, care venea mereu aici. Dar înainte de a pleca, l-am revăzut pe tata, adică numai capul

lui, care, împreună cu alte capete de chinezi, erau vândute turiştilor străini, la Sarawak, pentru o sută de dolari. Li se spunea că erau capetele japonezilor ucişi în timpul războiului. Dacă aş fi avut o sută de dolari, aş fi cumpărat eu capul tatei.

Linda îşi şterse buzele groase cu un şervet şi adăugă puţin ironică:

— Nu mă întrebi cum mi-am plătit călătoria? Erau doar şapte oameni pe vas. Alesesem intenţionat un vas mic. De pe vremea aceea n-am mai permis nici unui bărbat să mă atingă fără să plătească foarte scump.

Mai mâncă la fel de repede încă un homar. Malko o privea cu atenţie. În ciuda durităţii, chipul ei plat emana un farmec straniu. Nu era o fiinţă obişnuită, sau o femeie banală.

— De ce mi-ai povestit toate astea? întrebă Malko.

Fără să-l privească, ea ridică uşor din umeri.

— Habar n-am, spuse ea.

— Linda este numele dumitale adevărat?

Pe buzele groase ale femeii apăru un surâs amar.

— Nu, dar am învăţat să-mi uit numele adevărat. Nici nu mai vreau să mă gândesc, că îmi face rău. Haide… Mai am multe de făcut în seara asta.

Dacă nu şi-ar fi pierdut haina, Malko ar fi putut crede că totul a fost o poveste. Coborâră la parter. Când Linda încercă să plătească, Fatty o refuză.

Când ieşiră din restaurant, Linda îi spuse:

— La Fatty eu nu plătesc niciodată, pentru că îi asigur protecţia.

— Asiguri protecţia multor indivizi? întrebă Malko, în timp ce mergeau pe Albert Street, care în sfârşit, era pustie, cu excepţia câtorva tarabe cu fructe.

Linda se opri în faţa uneia dintre ele, unde erau expuse nişte fructe enorme, asemănătoare sparanghelului. Emanau un miros dulceag, cu un uşor iz de fermentaţie. Linda se opri încântată.

— Ştii ce sunt astea?

Malko clătină din cap.

— Sunt aşa-numitele „heng-kee”, explică Linda. Nişte fructe foarte căutate pentru că sunt afrodiziace. Chinezii bătrâni şi bogaţi dau o groază de bani pe ele şi telefonează ca să li se păstreze cele mai frumoase exemplare. Dar miros foarte urât. Dacă le uiţi în frigider, mai bine dai foc la casă…

Continuară să meargă şi Malko întrebă:

— Ai mulţi clienţi?

— Mai ales fete, preciză Linda. Dar nu le cer decât bani, nu vreau să le jignesc. Acum o să te conduc la maşina dumitale ca să fiu sigură că nu ţi se întâmplă nimic.

— Dar nici nu eşti înarmată, remarcă Malko.

— Nu am nevoie de nici o armă, i-o reteză chinezoaica. Dacă cei din „18” ar îndrăzni să mă atace, n-ar mai ajunge să pună vreodată piciorul în Chinatown. Aş asmuţi toate fetele asupra lor, mai ales că toate îmi sunt devotate până la moarte. Reprezint singura lor familie, pentru că toate sunt nişte epave. Au venit aici fără acte, fără bani, fără familie, refugiate din Indonezia. În curând vor veni şi altele. În Malaiezia a început prigoana împotriva chinezilor. Îi omoară pe capete şi nu are cine să le vină în ajutor. Mister Lee Kuan Yew vrea pace cu orice preţ. Pur şi simplu îşi astupă urechile ca să nu le audă ţipetele.

Ajunseră în faţa maşinii lui. Mai în spate era un rând de trăsurici, în care conducătorii dormeau sub cerul liber. Malko deschise portiera.

— Te aştept mâine la intersecţia dintre Rochor Street şi Waterloo, la ora 11, spuse Linda. Să aduci banii…

Îl privi cum demarează şi apoi se îndepărtă, înghiţit de întuneric. Malko acceleră prin Chinatown-ul pustiu. În zece minute ajunse la hotelul *Shangri*.

În camera sa cu aer condiţionat, se simţi în siguranţă. Făcu un duş, bău un pahar cu apă minerală de Perrier şi încercă să se relaxeze, sprijinit de marginea balconului.

Atmosfera era călduţă şi înmiresmată în mijlocul nopţii. Prin bambuşii uriaşi din grădină se auzea fâşâitul vântului.

Cu toate acestea, Malko nu se simţea în largul său. Singapore începea să semene cu acele splendide flori

tropicale cu parfum îmbătător, care îi înghit pe cei ce îndrăznesc să se apropie prea tare.

Oare cine avea interesul să împiedice CIA să intre în contact cu Tong Lim?

*

* *

Pagina a treia a ziarului *Straits Time* era ocupată de un reportaj despre incidentele tragice din noaptea trecută, de pe Burgos Street. Malko privi cu groază fotografiile răniţilor. O femeie tânără, o australiană, cea care primise în faţă becul cu acid sulfuric, era în întregime desfigurată, cu ochii arşi. Alţi doi turişti fuseseră, de asemenea, arşi îngrozitor pe faţă…

Citi tot articolul, fără să găsească măcar o aluzie la prezenţa lui, sau la intervenţia „fluturilor” şi a celor trei derbedei răniţi.

Pe cealaltă pagină mai era un mic articol, în care se vorbea de uciderea unui membru al Societăţii Secrete „18”, ca şi când cele două episoade nu ar fi fost din acelaşi film.

În privinţa becurilor cu acid sulfuric, articolul povestea că poliţia a intervenit imediat, dar nu a reuşit să-i aresteze pe vinovaţi. Era şi un interviu cu şeful departamentului Societăţii Secrete, care explica turiştilor că nu trebuie să se alarmeze, că fusese vorba doar de o confruntare între două bande adverse. Amintea, de asemenea, că numărul crimelor scăzuse în ultima vreme cu şaptezeci la sută, ultima vreme însemnând guvernarea lui Lee Kuan Yew şi că toţi derbedeii prinşi în flagrant delict erau pasibili de închisoare pe o durată nedeterminată…

Malko închise ziarul cu o senzaţie foarte neplăcută. Era foarte curios că nu pomeneau nimic despre el. Era imposibil să nu i se fi găsit haina arsă de acid. Din fericire, nu avusese nici un fel de documente sau acte asupra lui.

Existau martori care nu aveau cum să nu constate că atacul fusese îndreptat împotriva unui străin şi nu fusese o simplă răfuială între adversari.

Îşi termină micul dejun şi coborî. Avea întâlnire cu John Canon care obişnuia să ajungă la serviciu foarte devreme.

Circulaţia i se păru neobişnuit de descongestionată şi reuşi să coboare pe Orchard Road în cinci minute. Pe la mijlocul drumului, trecu fără să dea atenţie pe sub un portal, pe care scria: „Circulaţia interzisă în zonă pentru toate vehiculele”. Literele luminoase din neon roşu indicau „Zonă interzisă”.

Exact peste treizeci de metri, un poliţist în uniformă albastră îl fluieră imperativ. Trebui să oprească.

— Nu aveţi permis de liberă circulaţie, remarcă poliţistul, deci nu aveţi dreptul de a circula pe aici.

— Ce înseamnă asta? întrebă Malko enervat.

Chinezul îl privi ca pe unul care a căzut din lună.

— Dumneavoastră nu ştiţi că între orele 7,30 şi 10,30 este nevoie de un permis special pentru a pătrunde în zona cu restricţii? Aveţi o amendă de două sute de dolari… Şi îi întinse lui Malko tichetul de contravenţie.

Acesta plecă furios la culme. Adică aşa arăta democraţia prin partea locului?! De ce naiba trebuiau să interzică circulaţia prin centrul oraşului? Abia acum înţelegea de ce erau atât de puţine maşini pe străzile acelea. Oamenii aşteptau să se facă 10,30 ca să coboare spre oraş, la treburile lor. Enervarea nu i se domolise când ajunse, în sfârşit, în curtea Ambasadei Americane.

*

* *

Era douăsprezece fără un sfert. Linda nu apăruse încă şi nici nu avea o adresă la care să o găsească… Chiar dacă reuşea să-i descopere Cartierul General în mulţimea aceea de case aflate în demolare, în mod sigur, nu o putea găsi acolo decât în timpul nopţii.

Era furios la culme, mai ales că reuşise cu mare greutate să mai obţină un cec de la John Canon.

În toată povestea, americanul nu vedea decât o imensă escrocherie, pusă la cale pentru a stoarce bani de la contribuabilul american. Iar Malko nu putuse să-i ofere drept contraargument, decât forţa intuiţiei sale.

În faţa lui demară un autobuz, învăluindu-l într-un nor de fum negru şi atât de dens, încât abia distinse trăsurica ce se

oprise în dreptul lui. Conducătorul ei, un chinez scheletic, suna întruna din clopoţel. Malko întoarse capul. Înghesuită pe banchetă Linda se ascundea sub o pereche de ochelari negri, care abia îi stăteau pe nasul ei plat. Era îmbrăcată cu pantaloni negri. Îi făcu semn lui Malko să urce.

Trăsurica se puse în mişcare în direcţia mării.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

Linda îl privi prin ochelarii ei negri.

— Am venit pentru că eşti prieten cu Phil Scott, dar m-am hotărât să refuz propunerea dumitale.

Malko o privi nevenindu-i să creadă. Teancul de zece mii de dolari îi atârna în buzunar. Oare ce anume o determinase pe femeia aceea avidă de bani să-şi schimbe părerea?

Doar un pericol imediat şi brutal putea să o oprească pe Linda să-şi mai dorească banii.

Un pericol de moarte.

Capitolul IX.

Linda îşi scoase ochelarii. Ochii ei păreau două bile de jad. Din cauza zgâlţâielilor trăsuricii, care se opintea prin toate gropile drumului, bărbia îi tremura încet. Străzile erau foarte aglomerate, iar mesele restaurantelor ocupau trei sferturi din lăţimea lor şi asta pentru că chinezii îşi petrec cea mai mare parte din viaţă mâncând.

La capătul străzii se zărea marea de culoare cenuşie, dincolo de noua zonă de amenajări locative de pe Nicoll Highway.

Simţind-o foarte încordată, Malko înţelese că Linda nu încerca să supraliciteze. Chiar când scoase plicul gros în care erau dolarii şi i-l aşeză pe genunchi, ea nu se clinti.

— Dar ce anume te-a făcut să-ţi schimbi hotărârea? întrebă el cu vocea calmă.

Ochii aceia fără viaţă îl fixau intens.

— Pentru că m-ai minţit! răspunse chinezoaica cu o violenţă reţinută.

— Cum am minţit?

Dinţii ei de rechin se arătară din nou. În aceeaşi clipă, trăsurica îi scuturã atât de tare încât Linda fu proiectată spre Malko, de parcă ar fi vrut să-l muşte!

— Lucrezi cu Ah You! zise ea.

Numele fusese pronunţat cu un mare dezgust. De astă dată, Malko chiar nu mai ştia ce să facă. Trăsurica ajunsese la capătul străzii. Linda îi adresă un ordin răstit şi el se întoarse docil.

— Dar cine este Ah You? întrebă Malko. Sunt la Singapore doar de câteva zile şi n-am mai pus piciorul aici de şapte ani.

Sinceritatea lui nu păru să o impresioneze pe Linda, care insistă cu o voce furioasă.

— De ce pretinzi că nu-l cunoşti pe Ah You?

— Pentru că este adevărat! Cine este?

— Doar ştii foarte bine, un Sam-Seng.

Trăsurica se oprise pentru a face loc unei căruţe, din care se descărcau peşti în găleţi mari.

— Şi de ce ar trebui să-l cunosc neapărat?

— De ce? Vocea până atunci reţinută, devenise ascuţită, scârţâitoare. Pentru că Ah You îl caută pe Tong Lim ca să-l omoare. Cineva din banda lui mi-a spus că i s-au promis douăzeci de mii de dolari pentru treaba asta, iar dumneata lucrezi pentru el. Tot ce ai făcut în seara trecută a fost o comedie ca să-mi câştigi încrederea. Vagabonzii doar s-au prefăcut că te atacă şi chiar nu înţeleg cum de ai reuşit să le scapi!

— Cred că ai înnebunit, Linda! protestă Malko. Ştii prea bine că au fost mai multe persoane rănite.

Chinezoaica clătină din cap.

— Numai străini. Oamenilor lui Ah You nici nu le pasă.

Şi scuipă dezgustată. Era cât pe ce să mă păcăleşti! Ar trebui să-ţi iau banii doar pentru mârşăvia asta! Dacă nu aş fi avut informatori printre oamenii lui Ah You, n-aş fi aflat nimic.

Trăsurica se întorsese în locul de unde pornise. Linda coborî şi se întoarse spre Malko.

— Să nu mai încerci să mă cauţi. Altfel, o să ai parte de acid sulfuric din partea fetelor mele.

Turbat de necaz, Malko sări şi el din trăsurică şi îi puse plicul în mână cu forţa, încercând o ultimă tentativă.

— Îţi spun că nu l-am întâlnit niciodată pe Ah You, absolut niciodată. Te rog să iei aceşti bani care îţi aparţin. Dar ai fi putut să câştigi de cinci ori mai mult.

Linda păru brusc impresionată de contactul banilor. Rămase nemişcată, fără să plece de lângă trăsurică. Se gândea. Apoi, în ochi i se aprinse o lumină.

— Foarte bine, spuse ea, dacă poţi să-mi dovedeşti că nu-l cunoşti pe Ah You, o să te cred.

— Dar cum să fac?

Chinezoaica râse cu un sunet periculos.

— E foarte simplu. Te duci la el. Dacă te recunoaşte înseamnă că ţi-ai bătut joc de mine... Şi în cazul ăsta o să mă răzbun...

— Ştii unde poate fi găsit?

— Da. În fiecare zi ia masa la acelaşi restaurant, pe Hokien Street, în Chinatown. Şi acum este acolo…

Linda se uită la el cu un aer veninos.

— E foarte corect aşa, spuse ea cu o voce prea calmă. Uite cum o să facem. Eu cunosc un membru din banda lui Ah You. Este şi el în restaurant şi va observa dacă Ah You te cunoaşte. Dacă ai minţit, fetele mele te vor aştepta afară şi nu ai cum să le scapi. Primeşti?

Malko ezita. Trebuia să fii chinez ca să inventezi o combinaţie atât de vicioasă… Dacă era o cursă?

Iar dacă refuza, pierdea ultima pistă, care l-ar fi putut conduce la Tong Lim. Oricum, era sigur că nu-l cunoaşte pe Ah You…

— Primesc, răspunse el.

Linda se urcă înapoi în trăsurică şi spuse adresa. Omul începu să apese pe pedale şi porniră pe Waterloo Street.

— Sper, pentru binele dumitale, că nu ai minţit, spuse Linda.

Păstrase în mână plicul cu bani, pe care îl băgă în poşetă.

Bătrânul chinez pedala total neatent la discuţiile lor.

*

* *

Trăsurica intrase pe Petain Street, unde noile clădiri cu treizeci de etaje înlocuiau treptat căsuţele vechi ale chinezilor. La dreapta se deschidea o străduţă cu un fel de cafenea la mijloc şi cu mese în aer liber. Deasupra meselor erau agăţate zeci de colivii cu păsări. Atmosfera era închisă din pricina zgomotului asurzitor produs de cântătoare. Erau acolo de-a valma, mierle, papagali, colibri, tucani şi păsări multicolore, al căror nume Malko nu-l ştia. Linda, aşa cum arăta, înţepată şi rece, contrasta cu ambianţa antrenantă a locului.

— Ce sunt toate astea? întrebă Malko.

— Este un „bird singing”, îl lămuri chinezoaica, adică cei care au păsări cântătoare se adună aici şi organizează concursuri, vând sau cumpără alte păsări. Aşteaptă-mă puţin.

Sări din trăsurică şi Malko o văzu apropiindu-se de un chinez, aşezat sub colivia unui enorm tucan. Spectacolul era fascinant.

Unora dintre păsări li se scoseseră ochii pentru a cânta mai frumos. Toate coliviile erau frumos împodobite şi colorate. Linda se întoarse la trăsurică, în timp ce proprietarul tucanului îşi lua colivia ca să plece. Ea rămase tăcută până ce ajunseră pe Waterloo Street, înainte ca Malko să coboare, se întoarse spre el.

— Era unul dintre oamenii lui Ah You, un veteran, care nu mai este activ. El mă informează. S-a dus să-l anunţe pe prietenul lui, care se va afla în restaurant. Nu ai cum să nu nimereşti, este singurul local de pe Hokien Street. Du-te şi apoi întoarce-te. O să te aştept aici…

Malko încercă să-şi amintească figura omului cu tucanul.

— Eşti sigură de acest informator? întrebă el. N-o să ne trădeze?

Linda clătină din cap.

— În nici un caz, pentru că îi dau fete, pe care nu ar avea niciodată posibilitatea să şi le plătească. Şi am reuşit să o împiedic pe propria lui fată să facă trotuarul.

— După ce anume ar trebui să-l recunosc pe Ah You? întrebă Malko.

Linda îşi arătă colţii de fiară.

— Poate o să te recunoască el… Ştii prea bine că este la fel de obez ca Fatty…

— Şi care este principala lui activitate?

— Se ocupă de răii platnici, spuse Linda în doi peri. Are foarte multe relaţii, mai ales oameni de afaceri, care nu reuşesc să-şi recupereze datoriile. Atunci, oamenii lui Ah You mai rup nişte mâini şi nişte picioare, mai violează femei pentru a le dezonora, unora le mai dau de băut şi câte un pahar cu acid sulfuric… Sau, pur şi simplu, ucid.

— Dar poliţia…

— Poliţia! Linda mârâi. Dacă îl cunoşti pe Ah You, trebuie să ştii, că e cel mai bun informator al lor. El îi toarnă pe cei ce fac trafic cu stupefiante şi pe comunişti. Aşa că este lăsat în pace.

La fiecare pas al anchetei sale, Malko se întâlnea, inevitabil, cu poliţia singaporeză.

Linda se îndepărtă, iar el se urcă în maşina lui. Ca un automat se îndreptă spre Singapore River. Sigur că cel mai simplu ar fi fost să se oprească pe Hill Street, la Ambasada americană şi să nu rişte să intre în restaurantul de pe Hokien Street, unde îl putea aştepta o capcană mortală.

Dar, fără să încetinească, o luă pe South Bridge Road şi întoarse la stânga ca să intre pe Hokien Street.

*

* *

Parcă maşina puţin tensionat, chiar la intrarea străzii, care nu avea trotuar. Spaţiile de parcare erau desenate cu vopsea albă, proaspătă. Abia coborâse din maşină, când se şi repezi la el o persoană mică de statură care îi ceru cincizeci de centi taxa de parcare.

Omul purta o curioasă pălărie din pai, cu marginile coborâte în părţi, ca nişte ochelari de cal, ceea ce îl împiedica să vadă ce se întâmplă în dreapta şi în stânga... La Singapore era o mulţime de purtători de astfel de pălării, activi ca nişte insecte şi incoruptibili.

Se îndreptă spre restaurantul pe care i-l descrisese Linda.

Într-adevăr, nu se putea înşela, pentru că era doar unul pe strada aceea, cu uşă adevărată şi cu o vitrină frumos aranjată. Restul erau în stradă, un fel de tonete cu mâncare sărăcăcioasă.

Împinse uşa şi îl lovi mirosul de mâncare caldă. Restaurantul era plin cu chinezi, fără nici o masă liberă. Pereţii, acoperiţi cu faianţă albă, nu arătau prea grozav.

Malko înaintă până în fundul localului. Unul dintre cei ce luau masa acolo era spionul Lindei şi amicul omului cu tucanul de pe Petain Street. Îşi plimbă privirea prin sală şi îl văzu pe Ah You.

După descrierea Lindei, nu putea să fie altul. Un chinez enorm, în tricou, cu cărnurile debordând, cu ochii îngropaţi în grăsime şi părul lăţos. Oricum, era foarte tânăr. Îşi sorbea supa cu conştiinciozitate, mâncând şi dintr-o farfurie cu macaroane chinezeşti. La masa lui erau încă alţi cinci

chinezi. Cu toţii mâncau în tăcere.

Chelnerul se apropie de Malko şi îi recomandă un loc la o masă la care se mai aflau alţi doi chinezi.

Se aşeză. Pe masă nu exista nici un fel de meniu. I se aduse foarte repede o supieră plină cu supă de măruntaie, o mâncare de porc şi nişte creveţi într-un sos ciudat, cu gust de stridii. Ah You, dacă era chiar el, nu se întrerupse din mâncat. Din când în când arunca o privire spre Malko, acesta fiind singurul străin din restaurant. Se forţă să mănânce. În timp ce îşi consuma supa, mai mulţi clienţi se ridicară şi ieşiră din restaurant. Era posibil ca printre ei să fie şi informatorul Lindei…

Malko spera că nu a interpretat greşit curiozitatea manifestată de Ah You.

Chinezul cântărea peste o sută cincizeci de kilograme. Era un monstru. Se îndopa cu conştiinciozitate, sorbind între timp mai mulţi litri de ceai. Malko era atât de absorbit în gândurile sale încât nici nu remarcă nota de plată, care îi fusese pusă pe masă. Cincisprezece dolari. Era fantastic de scump, dar nu avea nici un chef să facă scandal.

Se ridică de la masă la fel de încordat. Cu mâna pe clanţa uşii, ezită o clipă, privind pe stradă. Hokien Street era un veritabil furnicar. „Fluturii” puteau fi oriunde. Făcându-şi curaj, ieşi încordat, la pândă.

*

* *

Pe parbrizul maşinii lui se afla o hârtie de contravenţie. Dar nici un „fluture” la vedere. Se simţi atât de uşurat încât demară lăsând paznicul cu gura căscată în faţa unei asemenea lipse de simţ civic… Mergea acum pe South Bridge Road în direcţia Waterloo Road, spre punctul de întâlnire cu Linda.

O zări înainte de a ajunge pe Albert Street şi după expresia feţei ei, ghici că deja aflase.

Ea urcă în maşină lângă el şi spuse imediat.

— E în regulă, n-ai minţit.

Dar nu părea satisfăcută în întregime. La un moment dat, întrebă:

— Totuşi, pentru cine lucrezi? Pentru că în nici un caz nu eşti jurnalist…

Malko nu răspunse. Regula de aur cerea ca niciodată să nu fie pronunţat numele de CIA. Dar o femeie ca Linda nu putea fi dusă de nas. Găsi o portiţă.

— Linda, ai încredere în Phil Scott? Eu nu-ţi pot spune nimic, dar întreabă-l pe el. Mâine se întoarce de la Djakarta şi el ştie pentru cine lucrez.

Ajunseseră pe Albert Street.

— Opreşte aici, spuse Linda. Când o să reuşesc să aflu unde este Tong Lim, o să-ţi trimit o fată cu semnul meu, fluturele. Va trebui să faci ce o să-ţi spună ea, dar să nu mai vii în Chinatown în timpul nopţii. Eşti în mare pericol. Şi să nu ai încredere în nimeni altcineva.

Malko nu plecă imediat. Afacerea Lim căpăta proporţii foarte curioase. Cine oare îl căuta pe Lim ca să-l omoare? Şi de ce? Acum chiar era convins că era important pentru CIA să-l găsească pe cel dispărut.

Şi dacă se putea, înainte de a fi găsit de alţii…

*

* *

John Canon avea pungi sub ochi şi faţa trasă. În mod vizibil, făcea un mare efort să se concentreze asupra povestirii lui Malko. Acesta îi observă nervozitatea.

— S-a întâmplat ceva?

Americanul se lăsă pe spătarul fotoliului cu faţa în palme.

— Am probleme cu Ann, răspunse el. Are din nou o criză depresivă. Dimineaţă când am plecat de acasă era ceva mai bine şi acum mi s-a telefonat de la spital că a fost internată de urgenţă.

Malko nu mai spuse nimic, nu avea cum să-l ajute pe John Canon. Acesta deschise dosarul de pe birou şi spuse:

— Să ştii că nu mai înţeleg nimic din povestea asta cu Tong Lim. N-am mai avut nici un avertisment din partea informatorilor noştri obişnuiţi.

— Şi cu toate astea, cineva îi poartă sâmbetele şi a pus un preţ mare pe capul lui.

John Canon era nedumerit.

— S-ar putea să fie o banală dispută în stil chinezesc. Nu se ştie dacă acest Tong Lim nu a escrocat cine ştie ce asociat răzbunător, sau a dezonorat vreo familie întreagă, culcându-se cu una dintre fiicele acesteia. Aici te poţi aştepta la orice. Într-o zi, un tip s-a sinucis pentru că mierla, pe care dăduse o groază de bani, n-a vrut să cânte în ziua concursului…

Malko privi pe fereastră. Razele puternice ale soarelui cădeau din plin pe dragonii de ceramică din faţa Camerei de Comerţ chineze, făcându-i să strălucească.

— Este totuşi o coincidenţă ciudată faptul că Lim a dispărut după ce a încercat să intre în legătură cu noi…

— Poate că nici nu mai e în viaţă, remarcă John Canon.

— Asta nu cred, pentru că nu m-ar fi atacat degeaba, dacă nu voiau să mă descurajeze să mă apropii de Lim.

— Asta aşa este, spuse americanul cu un aer absent.

— Eu cred că guvernul singaporez trebuie să ştie câte ceva despre problema lui Lim, sugeră Malko.

John Canon păru să nu dea crezare bănuielii lui Malko.

— S-ar putea, dar nu ştiu sigur şi oricum nu ne vor spune nimic. Ăştia sar în sus dacă cineva încearcă să-şi bage nasul în treburile lor. Mai ales când e vorba de un chinez.

Malko continua să reflecteze, nedumerit de un amănunt, care ar fi putut să lămurească multe lucruri.

— Ai putea afla cifra de afaceri a lui Lim? Şi felul lor?

— O să încerc, dar ce urmăreşti?

— Vreau să ştiu dacă are de-a face şi cu o fermă de crocodili, răspunse Malko.

— OK, spuse americanul. O să te caut peste zi la hotel. Şi fii atent, pentru că nu-mi place deloc aventura de ieri seară. N-aş vrea să ţi se întâmple ceva. Şi să nu cumva să-ţi vină ideea să te plimbi prin oraş înarmat. Nici ambasadorul nu te-ar putea scoate de la puşcărie. Ăştia sunt de-a dreptul paranoici…

— Bine, o să-mi iau doar o praştie, promise Malko, dar cred că mi-ar prinde bine o armură…

John Canon se strădui fără succes să schiţeze un zâmbet.

De-ndată ce Malko ieşi din biroul lui, scoase o sticlă de

whisky şi trase o duşcă zdravănă. Nevastă-sa era pe jumătate nebună din cauza celor trăite în Vietnam. Nici el nu reuşea să uite totul. El îl convinsese pe pilotul avionului DC 3 să decoleze din Saigon... Apoi se prăbuşise în mare... Aşa că, ce mai conta un chinez în plus sau în minus? Îi mai rămânea un an de stat la Singapore, după care urma să se întoarcă la Langley şi să instruiască viitorii spioni...

Sughiţă şi formă grăbit numărul spitalului.

*

* *

Sani purta un pantalon din mătase albă, care se mula pe ea ca o mănuşă, accentuându-i curbura şoldurilor. Corsajul era la fel de strâmt, lipit fest de sânii ei în formă de pară.

Phil Scott era relaxat şi îşi plimba neglijent mâna pe coapsele ei, îi pipăia fesele şi pântecele, aşezat la barul din hotelul Shangri.

Un autocar întreg de turişti japonezi turbase brusc în momentul în care Sani traversa holul hotelului, distantă ca o prinţesă, dar iradiind un erotism irezistibil din toate formele ei frumos arcuite, urmată de domnul şi stăpânul ei.

Imediat ce se întorsese din Indonezia, Phil Scott îl sunase pe Malko, propunându-i să cineze împreună. Aparent, australianul nu era la curent cu cele întâmplate, ca şi Sâni, de altfel.

— Cum a fost cu Linda? Aţi căzut de acord? întrebă australianul.

Barmanul, care servea la masa de alături, fu cât pe ce să răstoarne tava în poala clienţilor, uitându-se ţintă la sânii lui Sani.

— Linda este o femeie încântătoare, spuse Malko, dar foarte bănuitoare.

Phil Scott se amuza teribil.

— Trebuie să o înţelegi! Are tot timpul poliţia pe urmele ei. Dar este un veritabil geniu al comerţului. Râse apoi. Ştii ce a făcut? O mulţime de vapoare fac escală la Singapore, iar echipajele lor n-au dreptul să coboare pe uscat. Asta înseamnă o pradă sigură pentru prostituate. Numai că nu le convine să meargă pe mare. Atunci, Linda a avut o idee

genială: a adunat toate femeile uşoare, care au ieşit la pensie, toate buboasele, infirmele, grăsanele şi leproasele… Şi în fiecare seară le încarcă pe mai multe jonci, care vizitează pe rând cargourile din radă.

Iar marinarii au de ales: urâtele sau duşul rece…

Aşa că toată lumea e mulţumită: muierile care mureau de foame fără clienţi, marinarii şi Linda care ia cincizeci la sută din câştig…

— Un fel de armată a Salvării, remarcă Malko.

Râsul lui Phil Scott se potoli dintr-o dată.

— Linda a visat multă vreme la aşa ceva. Când am întâlnit-o, dansa într-o cârciumă de pe Burgos Street. Evident, goală. Apoi îşi alegea clienţii şi dădea de băut la toată lumea. Ba îi şi plătea pe toţi, pe chinezul-peşte, pe patronul cârciumii şi pe poliţişti. După care s-a întâmplat minunea că un negustor chinez foarte bogat s-a îndrăgostit nebuneşte de ea. A claustrat-o într-o vilă şi pentru că era colecţionar de fluturi, i-a tatuat un fluture pe coapsă.

— Frumoasă poveste de dragoste, spuse Malko.

Phil Scott se amuza.

— Numai că s-a terminat prost. Tipul a turbat brusc. O lega pe Linda de un pat, care se învârtea timp de ore întregi şi se amuza gâdilând-o pe la părţile sensibile cu pene. Apoi a vrut să o convingă să se acupleze cu nişte şopârle… Aşa că într-o zi, când a dezlegat-o de pat, Linda i-a scos ochii cu o foarfecă şi a dispărut. Exact atunci am întâlnit-o eu. Se ascundea de poliţie, dar şi de negustorul care pusese pe urmele ei nişte derbedei, plătiţi cu ordinul de a o prinde şi de a-i oferi drept locuinţă o cuşcă plină cu şobolani.

M-a rugat să o las să se ascundă la mine. N-am zis nu, pentru că era dată naibii şi drăguţă pe deasupra. Dar nu ştia deloc să facă dragoste şi nu-i plăcea, aşa că n-am putut să mă mai ating de ea. Phil Scott râse. De asta mă place atât de mult. Toată noaptea plângea în somn, avea coşmare şi abia atunci mi-a povestit ce i se întâmplase. Şi acum mai visează urât. Trăieşte singură într-un loc amenajat în mod foarte ciudat şi de care îi este ruşine.

— În ce fel crezi că Linda îl va putea găsi pe Lim? întrebă

Malko.

Phil Scott râse misterios.

— Pentru că îi furnizează fetiţe, fără de care el nu poate să trăiască. O să fie uşor să dea de el când îi va cere una.

Sani nici nu se clintise. Ascultase totul fără să reacţioneze, cu mintea dusă, pierdută parcă într-un vis. Automat, Phil Scott abandonase şoldul şi ataca pulpele ei lungi, pe care le masa fără jenă, sub privirile leşinate ale chelnerului.

— Cum a fost în călătorie? întrebă Malko.

Australianul arboră un surâs satisfăcut.

— Foarte bine. Cu indonezienii se pot face multe afaceri. Cred că o să mă întorc acolo destul de repede.

Malko nu se gândi să insiste. Cât despre Sani, ea părea în transă, gata să accepte orice gest. Mâna lui Phil Scott urcă de-a lungul coapsei şi se imobiliză în regiunea pubiană. Din locul unde se afla, Malko vedea foarte bine gesturile mângâietoare şi privirile lui Sani, care se voalau treptat.

Malko era atât de tulburat, încât nici nu auzi chelnerul care se apropiase de el.

— Sunteţi căutat la telefon, *sir*.

Telefonul se afla pe masa de bar. Malko ridică receptorul. Era, probabil, John Canon.

Mai întâi nu auzi nimic şi era gata să închidă. Apoi, ca de foarte departe, îi parveni o voce înăbuşită, de femeie atât de speriată, încât nu o recunoscu imediat.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, spuse vocea.

Era Margaret Lim.

Malko se strădui să nu ţipe de bucurie. În sfârşit, se întâmpla ceva.

— Nu este nici un deranj, Margaret, spuse el. Ai ceva veşti?

Se făcu din nou linişte, ca şi când chinezoaica ezita.

Apoi, fiica lui Tong Lim spuse foarte repede.

— Cred că ştiu unde se află tata. Am putea să ne întâlnim şi să-mi povestiţi ce anume vă interesează pentru articolul dumneavoastră?

— Când doriţi, domnişoară, spuse Malko. Unde sunteţi?

— La hotel, dar nu aş vrea să ne întâlnim aici. Puteţi veni la mine acasă peste o oră?

— Bineînţeles.

Ea închise imediat. Ceru numărul lui John Canon şi vorbi cu o bonă, care îi spuse că domnul Canon era la spital… Când se întoarse la masă, Sani părea în pragul extazului, gâfâia încet, cu ochii închişi, sub privirile oripilate ale clienţilor de la mesele vecine, neobişnuiţi cu asemenea exhibiţii în public. Australianul era foarte încântat de efectul pe care îl producea asupra ei.

— Trebuie să ne mai amânăm cina, spuse Malko. Am de făcut un drum urgent.

Phil Scott se uită la cheia de pe masă.

— Te-ar deranja dacă te-am aştepta sus, în camera dumitale?

— Dar vă rog, răspunse Malko.

Se gândea intens la Margaret Lim. Phil Scott o trase pe Sani sus de pe banchetă. După expresia pe care o avea, era limpede că îşi trăise intens momentul de extaz chiar acolo, în mijlocul barului, fără nici o pudoare. Abia se ţinea pe picioare.

— Pe curând, spuse el.

Înainte de a merge la Margaret Lim, voia să vorbească cu John Canon sau măcar să-i lase un mesaj.

Traversând holul, observă că Sani, care se urcase în ascensor cu Phil Scott, se şi lipise de acesta într-un gest languros.

*

* *

Casa lui Tong Lim era complet în întuneric. Malko parcă maşina lângă Mercedes-ul Margaretei Lim şi înaintă spre peronul cu coloane albe. Aerul mirosea puternic a flori de magnolia, creând falsa impresie de oază liniştită, ferită de agitaţie.

Se opri în dreptul uşii masive din lemn de teck şi sună. Era puţin surprins că nu se zărea nici o lumină. După cinci minute, neauzind nici un zgomot, făcu înconjurul casei, apoi reveni la uşă. Încercă să distingă un semn de viaţă, dar în

afara greierilor şi broaştelor, nu se auzea nimic.

Împinse ca din întâmplare uşa şi constată că nu era încuiată. Intră în hol şi simţi un miros ciudat, de mâncare arsă. Intrigat de atâta linişte, strigă:

— Margaret!

Nu obţinu nici un răspuns. Ciuli urechile şi începu să urce scara, cu toate simţurile la pândă. Doar Margaret avea întâlnire cu el... Poate lăsase uşa deschisă intenţionat... Dar de ce nu răspundea?

Să nu fi existat nici un servitor în casa aceea?

Merse la bucătărie şi deschise uşa. I se tăie respiraţia într-o secundă, văzând un trup întins pe podea, într-o poziţie ciudată. Aprinse lumina şi constată că era bona, pe care o văzuse la prima sa vizită, ghemuită şi cu o pată mare de sânge pe spate.

Îi atinse obrazul, care era călduţ încă. Deci nu murise de mai mult de o jumătate de oră. Se ridică simţind că-i vâjâie urechile. Pistolul rămăsese la hotel şi era clar că cei care o uciseseră pe bătrână veniseră, de fapt pentru Margaret Lim.

În cap i se învolburau o mulţime de gânduri. Pe John Canon nu-l găsise acasă şi nu voia să apeleze la poliţie. Văzu telefonul şi îi veni o idee. Închise uşor uşa bucătăriei, formă numărul de la hotelul *Shangri* şi ceru camera sa.

Răspunse australianul, vizibil deranjat.

— Eu sunt, spuse Malko.

Îi spuse în câteva cuvinte ce se întâmplase şi unde se afla.

Îi mai spuse şi unde era pistolul lui.

— Ia-l şi vino cât poţi de repede.

Phil Scott nu era prea entuziasmat de această perspectivă.

— Bine, vin, spuse el destul de nemulţumit, dar să nu-ţi închipui că o să folosesc jucăria asta.

Malko închise telefonul şi se întoarse în hol. De la etaj îi parveni un geamăt profund, care îi îngheţă sângele în vine.

Dacă era Margaret? Privi scara neluminată şi se gândi că nu putea să-l mai aştepte pe Phil Scott. Apucă un scaun şi-l ţinu în faţă, începând să urce scara încordat la maximum.

Ştia că, din fericire, erau foarte puţine şanse să se trezească în bătaia unei arme de foc. Dar nici celelalte posibilităţi, între care acidul, nu erau mai luminoase.

Ajunse la primul etaj şi se opri o clipă, ascultând.

Observă o umbră ghemuită lângă perete, apoi o uşă deschisă. Mai mult ghici decât văzu, două umbre care ieşeau, fără nici un zgomot, probabil fiind în picioarele goale.

Fără să dea drumul scaunului, căută pe pipăite un întrerupător şi apăsă. În următoarea fracţiune de secundă, văzu trei chinezi tineri, îmbrăcaţi sărăcăcios, ale căror pupile erau enorme, dilatate şi fixe. Toţi trei aveau în mâini un fel de andrele groase, triunghiulare.

Trecând ca fulgerul pe lângă Malko, cei trei se repeziră spre scară. El aruncă scaunul înainte cu toată puterea, lovindu-l pe ultimul din şir în ceafă. Omul se împiedică, ţipă, dar reuşi să se redreseze şi în câteva secunde dispăruseră toţi trei.

Nici nu merita să-i urmărească! Întorcându-se, intră în încăperea din care ieşiseră ei, dar se opri imediat, simţind că i se face rău. Mirosul de arsură era insuportabil. Găsi întrerupătorul şi aprinse lumina, dar regretă imediat.

Ceea ce vedea depăşea orice imaginaţie. Margaret Lim era întinsă în mijlocul camerei, complet goală şi mutilată cumplit. Nemernicii se înverşunaseră asupra fiecărei părţi a trupului ei, care era torturat oribil, plin de sânge şi de arsuri.

Nici tălpile picioarelor nu fuseseră cruţate. Şi ele au fost arse cu bucăţi de ziare răsucite, ale căror resturi se vedeau pe podea.

Malko se sprijini de perete şi vomită, apoi încercă să-şi revină. Geamătul pe care-l auzise fusese ultimul horcăit al Margaretei Lim. În timp ce el telefona din bucătărie, asasinii încă o torturau…

Un zgomot de maşină îl determină să se repeadă la fereastră.

Coborî scara în fugă şi îl primi pe Phil Scott, care ţâşnise deja din maşină.

Malko o văzu şi pe Sani în interiorul maşinii. Văzând ce figură avea Malko, australianul se făcu palid.

— Înţeleg că e cam groasă, aşa-i?

— Mult mai rău decât poţi să-ţi închipui! Vino.

Phil Scott îi făcu semn lui Sani să rămână în maşină şi îl urmă pe Malko.

Când ajunseră în cameră, australianul examină cadavrul îndelung, fără să scoată o vorbă. Ochii lui păreau şi mai decoloraţi.

— Probabil că o aşteptau în casă când a venit…

Malko prefera să nu se mai gândească la agonia interminabilă şi cumplită a Margaretei Lim.

Dar cum reuşiseră să afle că avea întâlnire cu ea?

Probabil că îşi luase şi ea ceva măsuri de precauţie când îi telefonase…

Phil Scott îşi răsucea maşinal brăţara pe încheietura mâinii.

Clătină apoi din cap.

— E limpede că nu-l cauţi numai dumneata pe bătrânul Lim…

Capitolul X.

Mirosul acela de carne arsă şi maltratată îi întorcea din nou stomacul pe dos lui Malko. De altfel, era inutil şi periculos să mai rămână acolo.

— Hai, spuse el, nu mai avem ce face aici.

Nu suporta să mai vadă cadavrul Margaretei Lim. Mai ales că, poate, ar fi putut să o salveze. Iar atrocitatea crimei îl revolta. Parabellumul nu-i folosise la nimic chinezoaicei…

Coborî în tăcere scările, împreună cu Phil Scott.

— O să cam fie scandal cu povestea asta, suspină australianul, aşezându-se la volan.

Era atât de nervos încât înecă motorul şi înjură. Apoi se cotrobăi prin buzunare, scoase pistoletul extraplat şi-l aruncă pe banchetă, lângă Malko.

— Păstrează-ţi porcăria asta!

De pe bancheta din spate, Sani nu scotea o vorbă. Costumul ei alb se vedea foarte bine pe întuneric.

— Fir-ar al dracului să fie, ştiţi că mie mi-e foame, spuse deodată Phil Scott, ieşind de pe aleea întunecată în Tanglin Road.

Malko nu mai avea nici un chef să mănânce, dar era momentul să-i povestească despre atacul de pe Burgos Street. Îl obseda o întrebare. Oare Margaret Lim le spusese călăilor unde se afla tatăl ei?

Phil Scott cobora acum pe Orchard Road în mare viteză. În faţa hotelului *Hilton* o luă la stânga şi parcă maşina în faţa unei clădiri impunătoare, pe al cărei frontispiciu era scris cu litere de neon *Peking Restaurant*.

La primul etaj pătrunseră într-un restaurant gigantic. O cântăreaţă chinezoaică, urcată pe o estradă, gângurea melodii care păreau pe placul clientelei.

Se aşezară la o masă foarte îndepărtată de estradă. Imediat, Phil Scott comandă o specialitate chinezească bine cunoscută: raţă lăcuită şi o sticlă de coniac, care apărură în câteva minute pe masă.

Australianul îşi turnă un pahar plin de coniac *Gaston de Lagrange* şi îl bău dintr-o înghiţitură. Malko observă că îi tremurau mâinile.

— Phil, începu Sani cu reproş, tu…

— Gura! i-o reteză australianul.

Se întoarse spre Malko şi spuse pe un ton hotărât.

— Ştiu că m-ai băgat la apă cu istoria asta şi numai pentru zece mii de dolari. Ar fi trebuit să rămân la Djakarta!

Malko îşi spuse că venise momentul să-l lămurească pe australian. În timp ce mâncau creveţi cu ardei copţi, îi povesti ce i se întâmplase. Australianul se opri din mâncat, palid.

— Fir-ar a dracului de viaţă! Nu puteai să-mi spui mai devreme?

Phil Scott se aplecă deasupra mesei, apropiindu-şi faţa foarte mult de cea a lui Malko.

— Dacă e vorba de Ah You, eu îmi iau tălpăşiţa, pentru că ăsta lucrează mână în mână cu Poliţia Secretă. Aşa că, dacă mai ai chef să faci războiul la Singapore, îl faci singur, domnul meu…

— Dar de ce s-ar opune Poliţia Secretă să fie regăsit Lim?

— De unde dracu’ vrei să ştiu eu?! spuse australianul foarte convingător. Şi nici nu vreau să aflu.

Se întrerupse. Li se adusese raţa lăcuită, un exemplar superb, mare cât toate zilele, lucind de grăsime. Bucătarul începu să decupeze pielea în fâşii mari, cu ajutorul unui cuţit cu lama lată, foarte bine ascuţită, lăsând toată carnea neatinsă.

Lui Malko i se făcu brusc rău. Avea impresia că asistă la supliciul Margaretei Lim. Probabil că lucrurile se petrecuseră cu aceeaşi precizie. I se puse o farfurie în faţă şi făcu eforturi supraomeneşti să privească în ea. Phil Scott asista crispat şi el, dar fără să scoată o vorbă.

De îndată ce bucătarul plecă cu tot cu platou, rosti cu vehemenţă:

— Copoii din Poliţia Secretă sunt cu siguranţă în cunoştinţă de cauză. E clar că erai aşteptat pe Burgos Street. Au vrut să te descurajeze, nu să te ucidă. Genul de

operaţiune fără prea mare scandal. Probabil că ţi s-au ascultat convorbirile la hotel şi asta înseamnă că nu e vorba de Ah You…

— Dar de ce Poliţia? repetă Malko. Guvernul singaporez este în relaţii foarte bune cu Statele Unite.

Australianul ridică din umeri.

— Dacă ai şti chestia asta, probabil că problema ar fi rezolvată. Dacă aş fi în locul dumitale, aş lua primul avion şi aş pleca în lumea largă. Şi dacă n-ar fi nici un avion, aş lua vaporul până la Johore Bahru şi n-aş mai pune niciodată piciorul în Singapore. Pentru că te-ai băgat într-o răfuială între chinezi. Dacă nu le-a fost jenă să o lichideze pe fata lui Tong Lim, pe dumneata te vor strivi ca pe un ţânţar…

— Adică cine, ei?

— Cei care sunt suficient de influenţi şi au destui bani ca să-i manipuleze pe copoii din Poliţia Secretă şi să se mai şi dea la un miliardar chinez.

Începură să mănânce raţa lăcuită. Sani nu mânca. Stătea cu privirile pierdute. La un moment dat, ea îi spuse lui Phil Scott:

— Dar, Phil, asta înseamnă că n-ai să câştigi banii de care avem nevoie ca să plecăm în Tahiti…

Australianul aproape se înecă cu ultima bucăţică de piele lăcuită..

— Eşti proastă de-a binelea! Crezi că am chef să plec în coşciug?!

Sani coborî privirea fără să mai spună nimic. Li se aduse şi supa, pe care o mâncară în tăcere.

Malko plăti consumaţia şi plecară. Afară era un aer călduţ şi plăcut.

— Te superi dacă te rog să iei un taxi până la hotel? Nu prea am chef să fim văzuţi împreună.

Malko nu insistă. Sani îl strânse de mână la despărţire, căutându-i privirea, ca şi când ar fi vrut să-i spună ceva.

El fluieră un taxi, care urca dinspre Orchard Road. Ar fi vrut să o anunţe pe Linda despre uciderea Margaretei Lim. Dar unde să dea de ea?

Holul hotelului *Shangri* era pustiu. În ascensor, profitând

de faptul că era singur, îşi încărcă pistoletul.

Intră în cameră cu el în mână. Dar nu-l aştepta nimeni.

Se uită neîncrezător la telefon.

Ar fi vrut să vorbească cu John Canon, dar, după cele spuse de Phil Scott, era sinucidere curată.

Încercă să recapituleze situaţia. De ce oare avea impresia că autorităţile singaporeze sunt implicate în povestea cu Lim?

Malko contemplă apoi fotografia panoramică a castelului său, ca să-şi facă puţin curaj şi se hotărî să rămână la Singapore.

*

* *

La ultimul etaj al hotelului *Mandarin* se afla un restaurant care se rotea, făcând un tur complet într-o oră şi permiţând contemplarea întregului oraş Singapore. Dar, la ora aceea matinală, Malko şi John Canon erau practic singurii clienţi.

Malko preferase să se întâlnească cu John Canon înainte ca acesta să fie absorbit de problemele personale din timpul zilei, înainte de a se duce la birou, el petrecea o oră la spital, unde era internată soţia lui, după care nu mai era bun de nimic. În momentul acela sorbea dintr-un pepsi-cola, dus pe gânduri.

— Chiar că nu înţeleg nimic din povestea asta, mărturisi el. Cu Poliţia Secretă suntem în cele mai bune relaţii şi s-au jurat că nu sunt la curent cu nimic în legătură cu Tong Lim.

Asasinarea Margaretei Lim era pe prima pagină în *Straits Time*. Se povestea că era vorba despre nişte hoţi, care o torturaseră pe Margaret Lim ca să afle unde erau ascunse bijuteriile familiei… John Canon îşi trecu maşinal mâna prin părul des ca peria.

— Lim a vrut să ia legătura cu noi, de aceea au ucis-o pe fiica lui. Probabil că cineva a ascultat convorbirea telefonică. Dar Lim va fi obligat să iasă la lumină. Şi-ar pierde tot prestigiul dacă n-ar veni la înmormântarea fiicei lui.

— Dar eu credeam că nu le plac deloc chinezilor înmormântările, din cauza spiritelor nefaste, care dau

târcoale sufletului celui decedat. Ştiu că există un loc anume, pe o stradă, unde sunt duşi muribunzii ca să nu-şi dea sufletul acasă.

— Aşa este, spuse John Canon. Dar după ce sufletul părăseşte trupul, lucrurile se schimbă. Soţul uneia dintre bonele mele a făcut un infarct. Dormea în bucătărie, iar ea nici n-a vrut să se apropie de el, de teamă să nu-i moară în braţe. De atunci nu mai vrea să locuiască împreună cu el, dar dacă ar muri, i-ar face o înmormântare cu mare pompă, poţi fi sigur.

— Dacă Lim vine la înmormântare, voi putea în sfârşit să iau legătura cu el, spuse Malko.

John Canon suspină.

— Să te audă Dumnezeu. Afacerea asta devine din ce în ce mai delicată, mai ales dacă s-au amestecat cei de la Poliţia Secretă.

— N-o fi vorba despre cine ştie ce manevră comunistă în spatele acestei poveşti? sugeră Malko.

John Canon ridică din umeri.

— Nu cred. Poliţia lui Lee Kuan Yew este foarte pricepută când este vorba de comunişti. Sunt şi aici mici grupuri de maoişti, dar nu sunt prea bine organizate. Din punct de vedere oficial, la Singapore se duce o politică anticomunistă pe faţă. În realitate, lucrurile sunt puţin diferite. Mulţi chinezi de aici trimit bani în China familiilor lor. Sigur că nu există relaţii diplomatice, dar singaporezii pot merge în China în excursii organizate. Banca Chinei aranjează totul. Iar Lee Kuan Yew este atât de nervos, pentru că nu a reuşit să-i facă pe chinezi să uite că sunt chinezi… El ar vrea să se simtă singaporezii Dar relaţiile între cele două state nu sunt chiar aşa de rele.

— Oricum, spuse Malko, Tong Lim are de spus ceva ce ar fi foarte interesant să aflăm, altfel n-ar fi făcut apel la noi. Mai ales dacă este implicat şi guvernul.

— Da, ştiu, spuse John Canon ridicându-se. Sper să-l poţi vedea la înmormântare. Sau măcar să te ajute Linda. Şi să ştii că nu-mi pare rău că Phil Scott s-a retras din cursă. Păcat de cei zece mii de dolari. O să expediez un telex la

Langley imediat. Să treci pe la ambasadă diseară, sper să am un răspuns.

— Cum se simte Ann? întrebă Malko.

— Ceva mai bine, spuse John Canon, fără să mai dea detalii. Mergi şi dumneata?

— Vreau să mă opresc o clipă la piscină, răspunse Malko.

Coborî din lift la etajul al cincilea. Îl intriga privirea pe care i-o aruncase Sani cu o seară înainte.

*

* *

Văzându-l, Sani coborî de pe trambulină şi veni spre el cu mersul ei senzual, deşi pe chip i se putea citi o mare tensiune. Mutrişoara ei infantilă avea o expresie preocupată.

— Ah, ce bine îmi pare că ai venit, spuse ea.

Îl trase pe Malko mai la o parte şi se aşezară amândoi pe şezlonguri. În piscină nu era încă nimeni.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Malko.

— Aş vrea să te ajut, spuse fata, dar fără să-i spun lui Phil, pentru că îi este frică.

— Dar poţi să mă ajuţi?

Malko o privea cu mare atenţie. Oare ce ascundea această schimbare de atitudine? Sani era total indiferentă faţă de afacerile amantului ei, cel puţin în aparenţă.

— Cred că da, spuse ea cu o voce timidă. Cunosc foarte multă lume. Dar poţi să-mi dai bani pentru asta? Exact cât i-ai promis lui Phil?

— Vrei să te desparţi de el?

Ea clătină din cap.

— Oh, nu, vreau să-i fac o surpriză. El are nevoie de aceşti bani ca să putem pleca în Tahiti. Şi acolo o să se însoare cu mine…

Malko preferă să nu răspundă. Sani se apropie de el, atingându-i braţul cu sânii.

— Vrei?

— Bine, sunt de acord, spuse Malko.

Pe faţa fetei apăru o undă de bucurie.

— Ah, ce bine îmi pare! Să ştii că deja m-am ocupat de

afacerea asta de dimineaţă. Am o prietenă care lucrează la centrala telefonică din hotelul *Shangri*. Mi-a spus că cineva de la Poliţia Secretă a trecut pe acolo şi a întrebat de dumneata. A pus mai multe întrebări. Ea crede că telefonul dumitale este supravegheat.

Malko simţi că-i fuge tot sângele din vene.

— Eşti sigură, Sani?

— Da.

El făcu un efort supraomenesc să nu-şi trădeze tulburarea.

De ce să-l fi supravegheat Poliţia Secretă singaporeză? Fără să i se spună lui John Canon… I se făcu frică gândindu-se la semnificaţia unui asemenea fapt…

— Bine, Sani, încearcă să afli unde este Lim. Ştii unde mă găseşti, dar fii foarte atentă.

Ea zâmbi tristă.

— O să fiu atentă, dar să nu-i spui nimic lui Phil.

— Îţi promit!

O privi cum se urca din nou pe trambulină. Ea se întoarse şi îi zâmbi. Superbă şi teribil de atrăgătoare în costumul acela galben fosforescent.

El voia să se întâlnească de urgenţă cu John Canon. În toată afacerea aceea erau multe lucruri necurate.

În timp ce aştepta liftul, apăru o chinezoaică. O fată destul de frumoasă, într-o rochie albastră, despicată într-o parte, cu părul desfăcut, atârnându-i pe umeri. Observă că avea o pată pe albul ochiului drept, ceea ce dădea o expresie ciudată privirii ei.

Malko se dădu la o parte ca să-i facă loc să urce în lift. Imediat ce se închise uşa, fata se întoarse spre el şi îi surâse. „E o prostituată”, se gândi Malko Chinezoaica îşi dădu la o parte poalele rochiei albastre şi îşi dezveli pulpele aproape până la pubis.

În interiorul pulpei stângi avea un tatuaj multicolor.

Un fluture.

Capitolul XI.

Liftul se opri cu o mică zdruncinătură la parter. Necunoscuta îşi aşeză la loc grijulie poalele rochiei, ascunzând tatuajul. Coborî prima din lift şi Malko se luă după ea. Când se amestecară în mulţimea din hol, Malko o întrebă încet:

— Vii din partea Lindei?

Fără să răspundă, chinezoaica se îndreptă spre ieşire, conducându-l la propria lui maşină, parcată în spatele hotelului.

Fata deschise portiera şi se urcă în faţă. Malko se aşeză la volan. Chinezoaica se întoarse spre el.

— Eu nu vorbesc prea bine englezeşte. Vii cu mine. Te întâlneşti cu mister Lim.

— Unde? întrebă Malko.

Fata clătină din cap şi repetă încet.

— Vii. Eu nu spun nimic. Linda ştie.

El ezită. Ipoteza înmormântării rămânea o ipoteză. După cele întâmplate în ajun, era mai urgent ca niciodată să-l întâlnească pe Lim. Aşa că nu mai insistă.

Coborau în mare viteză pe Orchard Road.

Îndrumat de chinezoaică, Malko trecu podul peste râu, mergând pe lângă *Merlion*, statuia aceea ciudată cu cap de leu şi coadă de sirenă, simbolul oraşului Singapore şi ajunse în New Bridge Road. La stânga era Chinatown, dar la dreapta se deschidea o autostradă modernă cu două căi de rulare, între cele două maluri şi autostradă erau nenumărate pasarele.

— La dreapta, spuse fata, pe când ieşeau din Chinatown.

Îi spuse lui Malko să oprească în dreptul unui loc unde începea o pantă. Pe trotuar era o frizerie în aer liber.

După ce parcară maşina, o porniră pe jos. Chinezoaica mergea repede, fără să se uite în jur. Malko încercă să recunoască locurile. Ajunseră la un moment dat pe un teren viran unde era un vacarm îngrozitor. Dintr-o dată, Malko îşi

dădu seama unde se afla.

În faţa lui era Sago Street, adică Strada Morţilor. Dar foarte schimbată! El îşi amintea de o străduţă modestă, mărginită de case speciale pentru muribunzi şi de prăvălii în care se vindeau sicrie. Pe vremuri, fanfarele aşteptau între două înmormântări, consumându-şi supa chinezească chiar pe trotuare.

Acum toată partea stângă a străzii era un maidan plin de moloz. Mai rămăseseră câteva ruine care erau atacate de o maşinărie ciudată: un fel de macara montată pe şenile. De braţul ei atârna o bilă mare de fontă suspendată de un fir de oţel. Şoferul maşinăriei ridica automat bila şi o balansa spre zidurile vechi. Fiecare lovitură se auzea până în străfundurile cartierului, dominând zgomotul maşinilor de pe North Bridge Road.

Pe partea cealaltă a străzii se înălţa un bloc uriaş, locuit de chinezi. La fiecare fereastră se vedeau prăjini cu rufe întinse la uscat.

Deşi se dărâma şi se construia în acelaşi timp, Sago Street era foarte animată. Partea dreaptă a străzii încerca să sfideze buldozerele, cu căsuţele ei albastre şi verzi, dărăpănate, la fiecare parter aflându-se câte o prăvălie.

Chinezoaica o luă pe această parte, strecurându-se printre tarabe. La fiecare pas trebuiau să ocolească negustorii ambulanţi care se uitau la peştii-pisică, împodobiţi cu mustăţi lungi şi lăsaţi să înoate în vase imense, chiar în mijlocul străzii, până erau puşi la frigare.

Un chinez adormise cu capul pe maşina de cusut, chiar pe trotuar. Ceva mai departe, muzicanţii dintr-o fanfară specializată în funeralii se aşezaseră pe taburete într-un restaurant, cu instrumentele de alamă între genunchi.

Chinezoaica mergea mai departe. Trebuia mereu să aplece capul sub copertinele tarabelor, care aproape se întâlneau în mijlocul străzii. Chiar la capătul străzii, fata se opri în faţa unui oblon metalic coborât, apoi o luă pe o altă străduţă, atât de strimtă, încât nu puteai intra decât într-o parte. De fapt, era un fel de fisură între două case. Fata bătu într-o uşă, care se deschise imediat. Malko trebui să se

aplece ca să intre, cu chinezoaica pe urmele lui.

Un miros puternic de tămâie amestecat cu altul, mai puţin suav, de supă chinezească, domnea în încăpere. Două becuri iluminau slab. Se opri în faţa unui obiect care ocupa aproape tot locul: un sicriu superb, din teck negru, tăiat în formă de joncă şi ornamentat cu benzi roşii şi aurii, lung de aproape trei metri. Un sicriu cu adevărat maiestuos. Cu toate acestea, Malko se simţi profund tulburat. După ce ochii i se obişnuiseră cu semiobscuritatea, observă că încăperea era mult mai mare decât îşi imaginase. Era în primul rând, foarte lungă. Probabil că intrarea principală se afla pe locul oblonului coborât. În afara acestui sicriu superb, aşezat aproape de intrare, mai erau câteva zeci, suprapuse peste tot, chiar până la plafon.

Lângă sicriu se afla un teanc de dragoni multicolori, confecţionaţi din lemn şi pânză, destinaţi să-l apere pe defunct de spiritele rele care dau târcoale fără oprire.

Din spatele acestor monştri fragili, apăru un personaj straniu. Un chinez mititel, în maieu şi cu trăsăturile imobile ca Buster Keaton, cu gura mare, cu buzele foarte subţiri şi arcuite în jos. Pe craniul lui lustruit ca o bilă de biliard stătea, aproape în echilibru, o pălărie de pânză albastră. Pe braţe pielea i se încreţise, de parcă era de şopârlă.

Fără să-şi schimbe expresia, înconjură sicriul, se ridică pe vârfurile picioarelor şi, opintindu-se, împinse capacul lateral, cu un oftat de oboseală. Chinezoaica nu scotea nici un sunet.

Malko se apropie, intrigat. Interiorul sicriului era tapisat cu mătase albă – culoarea morţii la chinezi – brodată cu dragoni din abundenţă, pentru a-l proteja pe defunct. Fata se apropie şi spuse:

— Miss Lim.

Aşadar, era sicriul destinat Margaretei Lim. Malko nu înţelegea scopul acestei macabre întâlniri. Sigur că era un semn de consideraţie, să i se arate interiorul sicriului, dar nu venise doar pentru atât…

— Unde este mister Lim? întrebă el.

Chinezoaica întinse mâna spre sicriu.

— *You go in*.

Malko o privi, întrebându-se dacă a înţeles bine. Ea insistă în engleza aceea proastă.

— *Miss Margaret coffin. You go see father...*

Evident, era un mijloc foarte îndrăzneţ pentru a se apropia cu discreţie de Tong Lim. Cu toate acestea, Malko nu avea nici un chef să intre în sicriu.

Din momentul în care intrase în atelierul acela funerar, se lupta cu o impresie foarte neplăcută, ca un presentiment.

De fapt, nici nu ştia dacă Tong Lim nu-i era duşman. Şi a-l închide pe Malko de viu în sicriul Margaretei, putea fi o manieră foarte chinezească de a scăpa de el...

Se depărtă de sicriu şi spuse:

— Nu vreau să intru.

Fata care îl adusese se încruntă.

— Vrei să-l vezi pe mister Lim?

— Da, răspunse Malko. Dar nu în felul acesta.

Chinezul şi fata îl priveau gânditori. Şi deodată, Malko îşi dădu seama ce îl neliniştea. Fata nu-i ceruse bani!

Iar o asemenea manieră nu semăna deloc cu rapacitatea Lindei. Pentru că în momentul în care se întâlnea cu Lim, ea nu mai avea nici o posibilitate să-i stoarcă banii.

Malko făcu un pas înapoi spre uşă. Surâzând, fără să scoată o vorbă, bătrânul chinez tropăi până la oblonul metalic şi dădu o lovitură puternică cu cotul.

Fata se postă între uşă şi Malko.

— Nu vrei să-l vezi pe mister Lim?

Malko nu reuşi să mai răspundă. De dincolo de oblonul metalic izbucni zgomotul asurzitor al unei fanfare mortuare.

Nici nu avu timp să ajungă până la uşă. Chinezoaica făcuse un salt înapoi şi băgase mâna într-un sicriu, din care scoase un parang. Se apropie şi chinezul cu pălăria albastră. În mâna dreaptă avea o rangă de fier.

Iar de afară se auzea fanfara aceea infernală. Sprijinit de sicriu, Malko privi în jur: erau doar două ieşiri, uşiţa pe care veniseră şi oblonul metalic.

Se năpusti spre oblon, reuşind să evite ranga şi începu să bată cu disperare în el. Dar muzica acoperea orice zgomot.

Oricum, pe Sago Street nu era locul unde să te miri de ceva. Iar fanfarele cântau tot timpul.

Se aplecă, încercând să ridice oblonul. Inima îi bătea foarte tare şi era furios pe el însuşi pentru că se lăsase păcălit astfel.

Din cauza zgomotului, nu auzi că alţi doi chinezi se apropiaseră de el pe la spate. Probabil că fuseseră ascunşi în fundul atelierului.

Fata ţipă cu o voce ascuţită. El se întoarse. Cei doi noi adversari aveau nişte arme ciudate, formate din două bucăţi de lemn legate cu un lanţ gros. Se aruncară asupra lui şi-l atacară.

Unul dintre ei fentă, Malko reuşi să-l evite, dar lanţul celuilalt îl lovi în tâmplă. Simţi o durere scurtă, dar violentă şi avu impresia că oblonul se prăbuşeşte peste el. Simţi o a doua lovitură în ceafă şi căzu. Zgomotul fanfarei îi răsuna dureros în timpane, iar membrele sale erau total flasce.

Realiză vag că cei doi chinezi îl trag de picioare. Auzi vocea ascuţită a fetei şi o blestemă pe Linda. Fu luat pe sus şi se lovi cu capul de sicriu. Apoi fu răsturnat în sicriul capitonat cu mătase albă, incapabil să se mai zbată. La început, răcoarea mătăsii îi produse o senzaţie agreabilă, dar imediat fu cuprins de groază, de o spaimă totală, animalică. Încercă să se ridice, dar era prea târziu. Capacul alunecase deja cu un zgomot sec deasupra capului lui. Iar înăuntru era un întuneric desăvârşit.

Capul îl durea îngrozitor şi fără să-şi dea seama leşină.

*

* *

Un dragon din voal roz, lung de trei metri, se balansa încetişor, în ritmul celui care îl purta, deschizând cortegiul şi făcându-şi loc de-a lungul lui Sago Street spre New Bridge Road. Fanfara, alcătuită din zece muzicanţi, era desfăşurată în jurul unei platforme trase de patru chinezi. Pe platformă se afla enormul sicriu din teck negru, acoperit cu coroane de flori artificiale. Alămurile urlau din răsputeri. În spate, venea o altă platformă pe care erau aşezaţi dragonii de hârtie. La intersecţia dintre Sago Street cu New Bridge

Road, aştepta un camion.

Fascinat de cortegiul acela neobişnuit, conducătorul maşinăriei de demolat opri bila de fontă pe care se pregătea să o lanseze într-un perete ce mai rămăsese în picioare.

Pe Sago Street, trecătorii se dădeau respectuoşi la o parte din faţa convoiului. Doar era un mort bogat, judecând după abundenţa de flori şi după sicriul de lux. Iar în China, moartea şi averea sunt respectate în egală măsură.

Atras de spectacol, conductorul maşinăriei nu dădu atenţie unui grup format din trei chinezi tineri, care veneau spre el, traversând terenul viran. Şi totul se petrecu foarte repede. Cei trei chinezi înconjurară maşinăria, unul dintre ei sări deasupra, îl smulse pe conductor de pe scaunul lui şi se instală la comenzi.

În câteva secunde, manevră câteva manete, motorul porni şi întreaga maşinărie se urni din loc într-un zgomot scrâşnit de şenile.

Uluit, conductorul se ridică de jos şi încercă să se repeadă, dar se trezi cu un cuţit în faţa ochilor, ţinut ferm de unul din ceilalţi doi atacatori.

— Cară-te, spuse simplu acesta.

Stupefiat şi îngrozit, conductorul îşi privea maşinăria care pornise de nebună peste terenul viran, balansându-şi bila enormă de fontă, cu care demolase el atâtea case. Ca un monstru preistoric pornit la vânătoare... Exact în direcţia convoiului funerar!

Alarmaţi de zgomot, trecătorii se dădură imediat la o parte, crezând că s-a greşit direcţia. Apoi, din mulţime se auziră ţipete îngrozite, pentru că maşinăria se îndrepta direct spre convoiul funerar, cu bila aceea ameninţătoare clătinându-se la capătul firului gros din oţel. Pe lângă ea alergau doi chinezi, de parcă ar fi voit să o apere.

Cu un scrâşnet de şenile, maşinăria ajunse lângă platformă, iar cei care o duceau fugiră imediat.

Chinezoaica cu pata pe ochi, apăru din mulţime cu cei doi chinezi, care îl doborâseră pe Malko. Ea scoase un ţipăt pătrunzător, arătând cu degetul spre bila care se balansa

acum exact deasupra sicriului.

Îngroziţi, muzicanţii se opriră din suflat. Dar fata nu mai avu timp să facă ceva. Bila de fontă lovise capacul, zdrobind dragonii de voal, împrăştiind coroanele şi sfărâmând sicriul ca pe o nucă, într-o jerbă de aşchii aruncate în toate direcţiile.

Pe Sago Street se auzi un murmur de groază. Nu se mai întâmplase niciodată un asemenea sacrilegiu! Cea mai mare parte dintre trecători îşi întoarseră privirile ca să nu vadă bietul cadavru profanat. Cei care nu făcură acest gest, avură parte de un spectacol uluitor. Dintre scândurile spulberate ale sicriului, ţâşni un om într-adevăr viu! Chiar îmbrăcat, cu faţa mânjită de sânge şi care căzu pe pământ în mijlocul coroanelor între privitorii îngroziţi.

Imediat, atenţia tuturor se concentra asupra lui. Maşinăria se dăduse înapoi cu o smucitură puternică. Cel care o manevrase, sărise jos şi se alăturase celorlalţi doi. Fata cu ochiul pătat se repezise asupra lor, însoţită de cei doi complici ai ei.

În spatele trecătorilor avu loc o scurtă încăierare ciudată şi feroce între cinci chinezi şi o fată. Se atacau cu lanţurile, cu picioarele şi cu parangul. Cel care manevrase maşinăria, deşi avea arcada deschisă, doborî repede doi dintre adversari. Chinezoaica se repezi la el cu pumnalul în mână.

Şi el avea tot un pumnal, iar confruntarea fu extrem de scurtă. Lama ascuţită se înfipse în coapsa fetei, trecând razant pe lângă pântece. Cel care înfipsese pumnalul, îl trase, iar din coapsă ţâşni un jet de sânge. Imediat, cei trei chinezi o luară la fugă peste maidan, fără să-i vină cuiva ideea să-i urmărească. Fata se clătină câţiva metri, apoi căzu, strângându-şi pulpa, fără să reuşească să oprească sângele.

Pe Sago Street, cel eliberat din sicriu fusese ridicat de mâini grijulii. Se sprijinea de platformă, încă ameţit, în mijlocul unui cerc de gură-cască.

Cel care manevrase maşinăria, acţionase cu mare abilitate, oprind bila la nivelul capacului sicriului, altminteri, cel dinăuntru ar fi fost făcut una cu pământul…

Câteva femei se opriseră în jurul fetei rănite, încercând să-i oprească hemoragia. Dar văzând că nu reuşesc, se îndepărtară în grabă, de teamă ca spiritele rele ale muribundei să nu le ia în posesie…

În sfârşit, o maşină a poliţiei, care fusese chemată prin telefon, îşi făcea loc prin mulţime claxonând întruna.

Fata rănită, întinsă pe terenul viran, avu un ultim spasm şi muri din cauza hemoragiei masive.

Muzicanţii se împrăştiară prin restaurantele din jur şi cerură de mâncare.

Ceea ce se întâmplase nu îi afecta prea tare. Oricum, primiseră banii înainte.

*

* *

Chiar deasupra lui Malko se învârtea un ventilator uriaş. El închise ochii să nu-l mai vadă. Dar şi această simplă mişcare îi producea o greaţă imensă. Îl durea mâna în care i se făcuse o injecţie şi avea impresia că partea stângă a craniului său nu mai exista. Zgomotul din jurul brancardei îl înnebunea, încercă să se ridice, cu un efort supraomenesc şi fu ajutat imediat de mai multe mâini.

În momentul în care se ridică în şezut şi deschise ochii, constată că se afla într-un birou cu pereţii galbeni, înconjurat de chipuri serioase şi uniforme albastre.

Un poliţist se aplecase deasupra lui. Era în uniformă şi atunci, Malko îşi aminti ca prin ceaţă că îl luase o maşină a poliţiei. Brusc, îşi aduse aminte bănuielile lui în legătură cu Poliţia singaporeză. De ce nu-l duseseră oare la un spital?

Îl aşezară pe un scaun. Un civil chinez – zâmbitor – se apropie şi-i spuse:

— Doriţi să vă ducem la spital? V-am adus aici pentru că era mai aproape.

Această frază simplă îl linişti pe Malko. Clătină din cap.

— Nu, mulţumesc. Daţi-mi puţină apă.

I se aduse un pahar. Realiză că nu-şi luase pistolul şi că era o victimă. Începu să reconstituie din memorie cele întâmplate. Era clar că Linda îl trădase. Dar trebuia să spună poliţiei o poveste verosimilă. Dar unde erau cei ce-l

răpiseră?

Civilul zâmbitor, cu faţa plină de grăsime, se aplecă din nou deasupra lui.

— Sunt inspectorul Yun-Ku, domnule. Puteţi să ne spuneţi ce s-a întâmplat?

Malko avea impresia că are o piatră de moară în loc de cap. Simţea toate privirile aţintite asupra lui şi îşi dădu seama că nu le putea îndruga o poveste oarecare.

— Cred că a fost o încercare de răpire, răspunse el. Şi nu înţeleg de ce...

Capitolul XII.

Doctorul îi lipise lui Malko un plasture pe tâmpla dreaptă, acoperindu-i parţial şi ochiul. După ce băuse aproape un litru de ceai, se simţea ceva mai bine. Se afla de două ore în biroul Direcţiei Speciale a Poliţiei. Un stenograf notase absolut toate declaraţiile pe care le făcuse.

Inspectorul Yun-Ku aşteptă ca doctorul să termine şi spuse pe un ton ce nu suporta nici o replică:

— Domnule, este limpede că aţi fost victima unei tentative de *kidnapping*.

Malko aflase, între timp, că Yun-Ku era şeful Departamentului „Societăţii Secrete” din Poliţia singaporeză.

— Dar nu înţeleg ce au avut cu mine, spuse Malko. Poliţistul chinez clătină din cap.

— Nici eu nu-mi dau seama, n-am mai avut de foarte mult timp asemenea tentative de răpire. Înainte, este drept că erau cel puţin câteva pe săptămână, tot timpul aveam de furcă cu genul acesta de infractori, dar îi prindeam imediat.

Tăcu o clipă şi apoi adăugă pe un ton sever.

— Evident însă, n-ar fi trebuit să vă lăsaţi atras de fata aceea.

Malko reuşi să-şi confecţioneze un aer contrariat, în timp ce în birou intrau şi ieşeau fără oprire, fel de fel de figuri. Malko le povestise că fusese acostat la hotelul *Mandarin* de o fată foarte atrăgătoare, pe care o urmase fără nici o şovăire. Toată lumea se prefăcea că îl crede, firește…

Intră un poliţist şi puse pe birou un dosar plin cu fotografii. Inspectorul Yun-Ku începu să i le prezinte una câte una.

— Ne-aţi ajuta foarte mult dacă aţi reuşi să-i recunoaşteţi pe cei care v-au atacat, sugeră el.

Conştiincios, Malko îşi căută agresorii, fără nici un rezultat. Poliţiştii chinezi îl observau în linişte. Când termină

de răsfoit dosarul, inspectorul îi spuse:

— Nu e nimic, oricum cunoaştem mai mulţi membri ai bandei „Fluturilor”, care sunt conduşi de o oarecare Linda. Până în prezent s-a limitat la furturi fără prea mare importanţă şi la prostituţie, dar văd că e cazul să o împiedicăm să mai facă rău. Singapore trebuie debarasat de această lepră.

Malko nu răspunse, privind la tablourile diferitelor societăţi secrete, care erau reprezentate pe pereţii încăperii.

— Dar negustorul de sicrie? întrebă el.

— A dispărut, spuse inspectorul, o să dăm noi de el. Dar fata care v-a tentat cu farmecele ei, aţi putea să o recunoaşteţi?

— Bineînţeles, spuse Malko.

Chinezul se ridică de la birou.

— Veniţi cu mine.

Intrigat, Malko îl urmă. Capul îl durea încă şi îi venea ameţeală. Traversară o curte interioară şi intrară într-o clădire mică, unde mirosea puternic a formol. Era morga Poliţiei. Un poliţist aprinse lumina. Pe o masă era întinsă o formă umană acoperită cu un cearceaf alb, pătat de sânge. Inspectorul se întoarse spre Malko.

— Îmi cer scuze şi sper că nu sunteţi prea emotiv, dar este necesar să o identificaţi…

Ridică cearceaful. Malko avu un şoc recunoscând-o pe fata cu ochiul pătat. Trăsăturile ei erau calme, dar nasul i se subţiase şi era lividă.

— Dar cine a ucis-o? întrebă Malko.

Chinezul clătină din cap.

— N-am reuşit să aflăm. Şi nu înţelegem deloc ce s-a întâmplat, a fost o încăierare pe stradă, dar alţi doi indivizi răniţi au reuşit să fugă.

Suspină din adânc.

— Sunt foarte multe lucruri neclare în răpirea asta, spuse el. Se pare că o bandă rivală v-a sărit în ajutor, în mod cu totul involuntar, stricând toate planurile celor ce vă răpiseră.

Malko privi chipul ca de ceară al moartei.

— Nu-mi dau seama ce s-a întâmplat…

Şi era foarte sincer. În momentul în care bila de fontă lovise capacul sicriului era leşinat şi aproape asfixiat. Nici nu putea să-şi imagineze cine l-a salvat. Adică era încă un mister de dezlegat, pentru că însemna că respectivii erau la curent cu întreaga operaţiune. Şi că urmăriseră sicriul…

Inspectorul se aplecă deasupra cadavrului, îi strecură mâna între coapse şi scoase ceva ce lui Malko i se păru o bucată de hârtie plină de sânge. O desfăcu cu grijă.

— Vedeţi, fata aparţine acestei bande a „Fluturilor”. Dar nu avea un tatuaj adevărat, ci un abţibild lipit pe piele.

— Da, femeia nu are tatuaj, remarcă Malko.

Inspectorul surâse cu indulgenţă.

— De foarte multă vreme, membrii societăţilor secrete nu mai poartă tatuaje adevărate. De fiecare dată când prindeam câte unul tatuat, era condamnat la doi ani de închisoare. Acum, toţi poartă abţibilduri lipite, ca şi fata asta. Dacă se face o razie şi le pot scoate imediat…

Malko nu mai spuse nimic. Asta însemna că era tot mâna Lindei! Se simţi decepţionat, ba chiar dezamăgit, pentru că acum nu mai avea cine să-l conducă la Tong Lim.

Capul îl durea atât de rău, încât nu-şi dorea decât să doarmă. Inspectorul aşeză la loc cearceaful peste trupul fetei şi ieşiră din morgă. Semnă procesul verbal cu declaraţia şi, pentru că nu se simţea în stare să conducă, chemă un taxi. Inspectorul îl însoţi până la uşă şi îi întinse mâna.

— Sper să nu păstraţi o amintire prea urâtă despre sejurul la Singapore, îi spuse lui Malko. Dar pe viitor să fiţi mai prudent.

Malko părăsi clădirea Poliţiei, încântat că a scăpat atât de repede, în cinci minute ajunse cu taxiul la Ambasada americană.

*

* *

— Ăştia îşi bat joc de noi, spuse sumbru John Canon, pentru că dumneata eşti identificat de cei de la Serviciile

Secrete drept un „C.I.A. Operativ”.

John Canon părea foarte îngrijorat de soarta poveştii cu Tong Lim. După căldura înăbuşitoare de pe stradă, se simţea bine în biroul climatizat şi se putea gândi în linişte.

— Dar de unde au aflat? întrebă Malko. Americanul ridică din umeri.

— Am fost obligat să-i anunţ, după povestea cu Margaret Lim, pentru că aveau semnalmentele dumitale. Altfel, te băgau urgent la răcoare.

— Vrei să spui că inspectorul care m-a interogat la Poliţie ştia exact cine sunt?

— Exact, răspunse John Canon. Ah. Dar să nu uit. Am obţinut informaţia pe care mi-o ceruseşi. Ferma de crocodili de la Ponggol aparţine unui văr al lui Tong Lim.

Malko îşi pipăi plasturele. Afacerea asta chinezească devenea din ce în ce mai complicată. Şi evident, foarte periculoasă.

— Cine m-a salvat în dimineaţa asta? întrebă el.

John Canon se încruntă.

— Habar n-am! Ştiu doar că erau chinezi, dar de ce vrei să afli?

— Pentru că e limpede că respectivii doresc să-l găsim pe Tong Lim, spuse Malko. Dar nu înţeleg de ce nu s-au manifestat şi altfel…

Americanul nu răspunse.

— Faptul că au vrut să mă elimine, demonstrează că sunt pe pista, cea bună. Asta înseamnă că Tong Lim o să vină la înmormântare. Dar pentru că Linda m-a trădat…

Americanul părea tracasat şi furios.

— Va trebui să fii ceva mai discret, remarcă el. Altfel, singaporezii vor găsi un pretext să le bage la răcoare…

Malko se gândea intens că îi mai rămânea doar Sani, în care nu avea prea mare speranţă, totuşi. Şi momentul înmormântării plus misterioşii aliaţi care îi salvaseră.

Dar se simţea atât de rău, încât nu-şi dorea decât să doarmă în clipa aceea.

— Încearcă să afli unde şi când va avea loc înmormântarea, spuse el. Şi să sperăm că o să mă refac

destul de repede ca să pot face faţă, în cazul că apare şi Lim. Şi mai ales dacă se hotărăşte să-mi vorbească.

— Să te audă Dumnezeu, suspină John Canon. N-am văzut de când sunt o poveste atât de încurcată, dar e limpede că e vorba de o chestiune foarte serioasă şi de mare interes pentru chinezi. Iar dovada, este felul în care ai fost atacat…

Malko se ridică.

— John, spuse el, sunt sigur că Poliţia este amestecată în treaba asta, mai ales după cele ce mi-ai spus despre „ferma de crocodili”. Probabil că au fabricat un raport fals şi că mă supraveghează la hotel. Asta o ştiu dintr-o sursă sigură. Iar cei care m-au atacat pe Burgos Street sunt turnători de-ai Poliţiei…

Americanul se juca gânditor cu creionul.

— Astea sunt simple presupuneri, spuse el. Nu ai nici o dovadă. Iar dacă eşti supravegheat, înseamnă că felul în care te porţi e bătător la ochi. Restul nu sunt decât speculaţii. Iar Linda nu este deloc demnă de încredere.

— Sper să ai dreptate, spuse Malko. Dar, aşteptând să se întâmple ceva, aş vrea să-mi faci un serviciu.

— Da, desigur, spuse americanul. Despre ce este vorba?

— Să iei legătura cu cei de la Poliţia Secretă şi să le spui că plec în Statele Unite, de îndată ce îmi va permite starea sănătăţii. Acum să chemi o ambulanţă să mă ducă la hotel.

John Canon îl privi plin de nelinişte.

— Nu te simţi bine?

— Ba da, dar aş vrea să continuu ce am început. Or, dacă mă vor considera incapabil de prea multă mişcare, mă vor lăsa în pace. Şi mai vreau să-mi faci rost de o protecţie sigură. Poţi să aranjezi chestia asta?

John Canon îşi răscoli gânditor părul argintiu, des ca peria.

— Nu prea am cine ştie ce gorile, pentru că aici nu e ca în Vietnam… Poate doar Ibrahim…

— Cine este Ibrahim?

— Şoferul meu, care este musulman. E un tip de treabă şi-mi este devotat până la moarte, pentru că i-am

împrumutat nişte bani să-şi cumpere un apartament, când i-a fost demolată casa. Aici trăieşte singur, nevastă-sa este în India, iar el se duce la ea din trei în trei ani.

— Din trei în trei ani!

John Canon zâmbi îngăduitor.

— Ei, da, asta este! Omul mi-a mărturisit că o dată pe săptămână parchează maşina mea într-un loc liniştit, priveşte la fotografia nevestei şi se masturbează... E singurul lui viciu. Altfel, nu cheltuieşte mai nimic, nu se distrează...

— Bine, fie şi Ibrahim, s-ar putea să am mare nevoie, spuse Malko. Dacă Tong Lim este încă în viaţă, vor face iarăşi în aşa fel încât să mă împiedice să merg la înmormântare...

— OK, spuse John Canon, o să ţi-l trimit diseară. Dar du-te şi te închide în cameră şi nu mai deschide nimănui.

*

* *

— Sunt Ibrahim, se prezentă uriaşul, cu voce blândă.

Abia încăpea pe uşă. Era îmbrăcat într-un pantalon albastru, o cămaşă fără guler şi, în mod sigur, avea 1,90 înălţime şi cântărea o sută douăzeci de kilograme. O piramidă de muşchi de oţel, pe lângă care Malko părea un adolescent. Şoferul lui John Canon avea într-o mână un pachet învelit într-o cârpă şi o pungă de plastic plină cu ceai, în cealaltă.

— Intră, spuse Malko.

Indianul înainta până în mijlocul camerei şi se opri.

— Ce ai acolo? întrebă Malko.

Ibrahim desfăşură cârpa cu un surâs de-a dreptul angelic. Apăru lama strălucitoare a unui parang. Cu toate acestea, Ibrahim avea un aer total inofensiv cu craniul lui chel, cu ochii bulbucaţi şi surâsul acela blând. Făcu brusc gestul tăierii unui cap...

— În 1947 am ucis o mulţime de sikhsi, spuse el cu aceeaşi voce blândă. Nu mi-e frică să mă bat...

E drept că nu prea părea cu desăvârşire paşnic... În acest timp, şoferul lui John Canon, contempla plin de încântare

camera hotelului *Shangri*.

— Eu o să dorm aici? întrebă el arătând un loc pe mochetă, la picioarele patului lui Malko.

— Nu, zâmbi Malko, dincolo.

Închiriase şi camera alăturată. Ibrahim îl urmă, fermecat de atâta bogăţie. Între cele două camere era o uşă de comunicare.

— O să lăsăm uşa întredeschisă, spuse Malko. Ştii ce ai de făcut?

Hindusul aprobă energic din cap.

— Bineînţeles domnule! Dacă vine cineva, îl omor pe loc! Iar mâine la ora 4 o să vă însoţesc la înmormântarea domnişoarei Lim.

— Dar nu trebuie să ucizi pe oricine, preciză Malko. Întoarcerea cu ambulanţa fusese de-a dreptul spectaculoasă. Malko traversase holul hotelului pe targă. Reporterul cu probleme criminalistice de la *Straits Time* îi pusese rapid câteva întrebări înainte de a fi urcat în ascensor de infirmieri, sub ploaia de flash-uri a aparatelor de fotografiat.

Acum, nu avea nimic de făcut până la înmormântare, dar nu-şi făcuse încă nici un plan pentru mâine.

Se gândi că nu era chiar absolută nevoie să răpească maşina lui Tong Lim, pentru a-l convinge să vorbească…

Avându-l pe Ibrahim în apropiere, se simţea mult mai liniştit. Se relaxă şi încercă să treacă în revistă toate întâmplările petrecute de la sosirea în Singapore, pentru a vedea cum se leagă între ele. Probabil că cei care-l eliberaseră din sicriu se aflau pe urmele afacerii de la bun început, dar nu avea nici o dovadă.

Se ridică din pat şi căută numărul de telefon al Sakrei Ubin.

— Alo? răspunse o voce joasă şi blândă.

— Sunt Malko Linge, jurnalistul, se prezentă Malko.

Urmă o pauză destul de lungă, după care Sakra spuse cu o voce ezitantă:

— Am citit ziarele din seara asta şi am aflat despre răpire. Sper că nu sunteţi rănit…

— Aş vrea să ne întâlnim, spuse Malko, pentru că aş vrea să discutăm ceva…

Se lăsă o tăcere plină de reticenţe.

— Am de lucru, răspunse Sakra Ubin şi nu văd ce am avea de discutat…

În ciuda tonului foarte sec, Malko simţea o oarecare undă de cedare.

— Nu mă simt în stare să ies, spuse el. Dar poate n-ar fi o idee rea să luăm cina împreună în hotelul meu!

Din nou, interminabilă tăcere. Apoi malaieziana spuse foarte încet:

— Nu ştiu încă… Poate o să vin…

*

* *

Sakra Ubin privi dezgustată la sticla de şampanie goală pe trei sferturi şi se sprijini de spătarul scaunului. Mâncase cu multă poftă langusta şi salata de fructe, însoţită de şampanie *Dom Perignon*, aşezate pe masa din camera lui Malko. Aproape fără să scoată o vorbă, ca şi când i-ar fi fost ruşine că se află acolo.

Ochii ei negri ca onixul străluceau încălziţi de alcool în lumina discretă din încăpere. Respira cu gura întredeschisă, ca şi când nu-i ajungea aerul. Era îmbrăcată cu un compleu ciudat, din mătase, cu felurite agrafe, mulat pe trupul ei plin de rotunjimi. Malko remarcă parfumul destul de puternic, pe care-l folosise din abundenţă.

Pentru a păstra aparenţele, închise uşa camerei de alături, ştiind că Ibrahim stă la pândă.

Sakra se ridică brusc, dar se clătină.

— Mi se învârteşte capul, spuse ea, nu mă simt deloc bine, pentru că nu sunt obişnuită să beau…

— Întinde-te puţin în pat, sugeră Malko.

Sakra tresări puternic, de parcă i-ar fi făcut o propunere obscenă.

— Nu, nu, o să plec acasă…

Dar nu se clinti, sprijinindu-şi capul de fereastră. Malko nu reuşise să scoată nimic de la ea. De fiecare dată când deschidea vorba despre moartea soţului ei, femeia se

închidea într-o muţenie totală.

El se apropie şi îi puse mâinile pe umeri.

— Sakra, spuse el, să te întreb ceva.

Ea clătină din cap şi se degajă destul de brusc.

— Lăsaţi-mă, trebuie să plec, nu am ce să vă spun…

— Nu e adevărat, dumneata ştii ceva despre circumstanţele morţii soţului dumitale, dar nu vrei să spui, insistă Malko.

— Nu, lăsaţi-mă în pace!

Femeia făcuse un salt înapoi şi vocea ei căpătase accente isterice. Agasat, Malko voi să o prindă de braţ. Sakra se smulse cu atâta violenţă, încât i se rupse mâneca, iar el rămase cu o bretea de sutien în mână. Apăru şi sânul plin, tare, închis la culoare.

Sakra scoase un ţipăt ascuţit, voi să o ia la fugă, dar tocul i se prinse în marginea covorului şi se prăbuşi pe pat. În aceeaşi clipă, uşa de comunicaţie dintre cele două camere se deschise cu violenţă şi în cadrul uşii apăru fiorosul Ibrahim, cu parangul în mână. Tânăra malaieziană întoarse capul spre el şi ochii i se dilatară de spaimă.

— Ah, ah…

— Nu s-a întâmplat nimic, Ibrahim, spuse Malko.

Ibrahim dispăruse, liniştit, dar răul fusese făcut.

Dintr-o smucitură, femeia se repezi în patru labe spre telefon, uitându-se la Malko cu o privire înnebunită de groază.

— Eşti un mizerabil! Un ticălos! Vreau să chem Poliţia!

Era exact motivul pentru a fi spânzurat în piaţa publică pentru atac la bunele moravuri!

Malko plonjă pe pat şi-i imobiliză braţul, încercând să o calmeze, dar se pare că şampania îi modificase total comportamentul. Sakra Ubin se întoarse furioasă şi încercă să-i bage degetele în ochi, apoi se aruncă din nou spre telefon!

Enervat, Malko o răsturnă pe spate, o imobiliză sub greutatea lui şi începu să o zgâlţâie bine, furios la culme.

— Dar calmează-te, femeie! Nu vreau nici să te violez, nici să te omor!

Sakra nu se mai mişca, gâfâind, cu ochii în ochii lui Malko, ca un animal încolţit. Pentru a încerca să o liniştească, el voi să-i mângâie umărul dezgolit.

— Calmează-te, Sakra, e o neînţelegere la mijloc…

Şi puse mâna pe pielea brună şi catifelată, coborând spre sân. Brusc, simţi că pântecele femeii începe să se onduleze sub el, fără ca expresia de spaimă din ochi să i se modifice. Reflexul acesta aproape animalic, declanşă la Malko un fel de început de dorinţă care, probabil, i se citi în ochi, pentru că, imediat, cu o mişcare de felină, Sakra ridică capul şi îşi înfipse dinţii în mâna lui. În acelaşi timp, cu o mişcare violentă de mijloc, îl răsturnă pe pat. Căzând, atinse în treacăt marginea noptierei, exact cu locul pansat de la tâmplă, iar durerea fu atât de violentă, încât pentru câteva minute rămase ameţit, buimac.

Deja, Sakra urla fel de fel de injurii şi ameninţări, cu telefonul în mână.

Luptând împotriva propriei slăbiciuni, Malko îi smulse receptorul din mână şi se treziră iarăşi unul lângă altul, luptându-se, gâfâind. Simţea inima Sakrei bătând repede lângă pieptul lui. La un moment dat, femeia spuse cu o voce abia auzită ce contrasta cu furia de mai înainte:

— Lasă-mă! De ce faci aşa ceva? Vreau să plec. Nu ştiu nimic…

Vorbea ca o somnambulă, cu ochii daţi peste cap şi gura întredeschisă, beată de şampanie şi întărâtată de violenţa luptei. Malko nu mai avea deloc chef să o lase să plece, chiar dacă nu ştia nimic. Spectacolul sânilor acelora superbi care se vedeau la câţiva centimetri de el îl înnebunea. Încurajat de neobişnuita tăcere ce se lăsase între ei, coborî mâna de-a lungul trupului ei şi începu să o mângâie. Când îi atinse pubisul, ea tresări puternic, dar nu se mai apără şi nu mai încercă să muşte.

Malko reuşi să o dezbrace fără să mai întâmpine nici un fel de rezistenţă. După câteva clipe de inerţie, femeia începu să se dezlănţuie, aproape isterică, strigând cuvinte obscene, în totală contradicţie cu purtarea pe care o observase până atunci.

Malko nu reuşea să se desprindă de frumoasa văduvă care dovedea o violenţă stranie în dragoste, părând că nu se satură de agresivitatea lui. Nu scotea însă nici un geamăt, preferând să-şi muşte buzele până la sânge.

Făcură dragoste mult timp, apoi moţăiră o vreme, ea îl căută din nou şi se îmbrăţişară aproape dormind. Malko se gândi la Ibrahim care auzea totul de alături...

Când, în sfârşit se liniştiră, era trecut de unu noaptea. Sakra se uita la Malko cu nişte cearcăne enorme sub ochi. El îi surâse, dar ea îi răspunse cu o privire sumbră, aproape răutăcioasă. Îşi smulse bluza cu un gest brutal şi îşi acoperi sânii care tresăreau încă, precum două animale impertinente şi înfometate. Şi, în momentul în care Malko se apropie din nou de ea, femeia se feri şi zbieră din toate puterile:

— Mizerabilule, m-ai violat!

El o privi cu atenţie. Văzu nasul scurt, turtit, buzele groase şi violete, cearcănele profunde... O veritabilă fiară sălbatică. Mai observă două aluniţe sub sânul stâng. Apoi zări şi o urmă de sânge pe cămaşa lui, pe care nu mai avusese timp să o scoată şi descoperi o muşcătură rotundă, ca de vampir, pe gât. Erau urmele lăsate de Sakra, dar nici nu-şi amintea să fi simţit ceva, în toiul luptei lor atât de violente.

— A fost extraordinar de plăcut, spuse aproape pentru sine, Malko.

Ea îşi plecă privirile, ruşinată. O simţea pe punctul de a fabrica o povestioară foarte plauzibilă, pe bază de şampanie şi de viol. Apoi începu să plângă şi gemu adânc.

— N-ar fi trebuit să vin aici! Mi-ai dat să beau, pentru că voiai să mă violezi. Am văzut asta în ochii tăi, de cum am intrat...

— Şi atunci, de ce ai mai rămas? întrebă Malko, enervat de atâta ipocrizie.

— Am crezut că eşti foarte grav rănit şi că nu poţi să faci nimic... În fotografia din ziar erai pe o targă...

Cel puţin o persoană fusese deci indusă în eroare. Malko reveni la problemele sale profesionale.

— Sakra, spuse el, sunt sigur că mai ai ceva de spus despre soţul tău şi îţi promit că n-o să spun nimănui.

— Minţi! răspunse ea. Doar eşti jurnalist!

— Nu sunt jurnalist.

Ea încremeni, cu gura deschisă. În ochii ei, Malko citi mai întâi uimirea. Apoi teamă şi în, cele din urmă, un fel de uşurare.

— Trebuie să-mi spui, insistă el.

Dintr-o dată, ea parcă se relaxă şi spuse încet:

— Tan mi-a telefonat pentru că era în mare întârziere. Trebuia să ajungă la timp ca să-l surprindă pe Tong Lim, care se întâlnea cu cineva. Nu ştia despre cine era vorba, dar îi văzuse maşina, o Toyota 2000, albastră…

— A cui era maşina?

— A directorului Băncii Ruse.

— Ce spui?

Lui Malko nu-i venea să creadă.

— Nu e o glumă?

— Nu.

— Dar cine îl anunţase?

— Un informator. Un chinez care îi dădea telefon din când în când. Se numeşte Hong-Wu, altceva nu ştiu…

După moartea soţului meu, cei de la poliţie mi-au spus să nu mai pun nici un fel de întrebări. Şi mi-am dat seama că, dacă încercam să întreprind ceva prin ziare, mi se putea întâmpla orice. Fie să-mi pierd serviciul, sau cine ştie ce altceva… Primiseră, probabil, ordine în acest sens.

Ca şi când ar fi vorbit prea mult, Sakra se ridică brusc, expunându-şi fesele cambrate şi încercă să se îmbrace. Malko o privea, oscilând între nostalgie şi stupefacţie. Rar se întâmplase să întâlnească o asemenea senzualitate. Iar informaţia pe care i-o dăduse era extraordinară.

Rapid, încercă să reconstituie în minte toată povestea lui Lim, pe baza acestor noi elemente.

— Aş vrea să ne mai vedem, spuse el.

Sakra redeveni circumspectă.

— Nu, nu mai vreau. Mi-ai făcut foarte mult rău şi mă doare peste tot, m-ai umplut de vânătăi… Eşti o brută…

Şi reîncepu cu imputările, în timp ce se îmbrăca, spre regretul lui Malko. El încercă să se apropie de ea, dar ea se feri.

— Vrei să te conduc?

— Nu.

Deschisese deja uşa, în timp ce Malko îşi trase repede un pantalon şi o conduse până la lift. În momentul în care cabina se apropia el o prinse de talie şi ea nu se mai împotrivi Preţ de o secundă mai simţi lângă el trupul acela elastic, care îi oferise atâta voluptate, apoi ea se smulse din îmbrăţişare.

El se întoarse pe culoarul pustiu, cufundat în gânduri. În momentul în care depăşise uşa care dădea spre scara de serviciu, sesiză un foşnet uşor în spatele lui şi se întoarse dintr-o mişcare.

În spatele lui era Linda, cu chipul ei plat, deformat de ură. Cu picioarele depărtate şi cu un pumnal lung în mâna dreaptă, gata să i-l înfigă în burtă. El simţi că stă gata să se năpustească asupra lui, cu un elan de sălbăticiune.

— Linda!

Capitolul XIII.

În spatele Lindei se auzi zgomotul produs de uşile ascensorului. Timp de câteva secunde, chinezoaica rămase în echilibru, gata să atace, vizând cu pumnalul ficatul lui Malko. El nu-şi dădu seama dacă exclamaţia pe care o scosese, sau zgomotul neaşteptat îi salvaseră viaţa. Dar chinezoaica se destinse vizibil. Sări ca împinsă de un resort şi, cu rapiditatea unui şarpe, întinse braţul înarmat spre gâtul lui Malko, atingându-l exact în locul unde-l muşcase văduva. Simţi o durere teribilă. Linda se lipi aproape de el, profitând de stupoarea pe care i-o produsese şi îl împinse spre propria-i cameră.

— Înaintează. Dacă îndrăzneşti să ţipi, te omor, să ştii! îi suflă ea la ureche.

Vocea îi tremura de furie. Malko îşi aminti de Ibrahim. Dacă indianul auzea zgomot, în mod sigur îşi făcea apariţia. Exact pretextul pentru Linda să-i taie gâtul doar cu un gest. Şi nu-i mai folosea la nimic să ştie că şi ea ar fi fost decapitată la o secundă după aceea!

Încercă să-şi stăpânească frisonul de spaimă care îi trecea pe şira spinării. De ce naiba vrea Linda să-l ucidă?

Asta era chiar culmea!

— Dar ce vrei de la mine? întrebă el, dându-se înapoi.

Pumnalul se înfipse câţiva milimetri în carnea lui, provocându-i un geamăt pe care nu-l putu stăpâni.

Erau aproape în dreptul uşii de la camera lui, avansând ca doi fraţi siamezi, sudaţi unul de altul.

— Credeai că am şi ajuns la răcoare, nu-i aşa? spuse Linda încet.

Iar el înţelese în clipa aceea de unde se trăgea furia aceea teribilă.

Chinezoaica era sigură că o denunţase.

— Dar nu te-am denunţat, spuse Malko. Doar tu i-ai pus să mă răpească! Iar fata aia...

Se opriseră, lipiţi de perete şi vorbind foarte încet.

— Minţi, spuse Linda. Direcţia Specială a arestat trei dintre fetele mele în seara asta şi mă caută şi pe mine, pentru că tu le-ai spus că am încercat să te răpesc…

Chipul ei plat era desfigurat de ură, iar buzele groase rânjeau cu un rictus animalic. Malko îşi auzea sângele în artere, apoi auzi din nou uşa ascensorului închizându-se. Dacă venea cineva, Linda avea suficient timp să-l înjunghie şi apoi să dispară.

— Fata a venit din partea ta, spuse Malko. Avea un fluture pe pulpă, un abţibild, iar cei de la poliţie mi-au spus că aşa se obişnuieşte. Că nu mai există tatuaje. Ei au adus vorba despre tine, nu eu. Dar trebuie să stăm de vorbă, hai să intrăm în cameră!

Linda şuieră înfuriată.

— Ticălosule, îţi închipui că nu ştiu că ai un tip care te păzeşte?!

Din ascensor coborî o pereche care se îndrepta încet spre ei.

— Nu vreau să-ţi fac nici cel mai mic rău. Iar omul nu se arată, decât dacă-l chem eu, haide!

De îndată ce intrară în cameră, Linda se uită rapid în jur, plonjă spre valiza lui, scotoci în ea şi extrase pistoletul extraplat. Trase piedica şi îl îndreptă spre Malko, zâmbind oribil.

— E chiar mai bine să te omor cu propria ta armă! spuse ea.

Malko o privi în ochi, încercând să-şi păstreze calmul. Probabil că Ibrahim adormise alături, aşa că nu-i rămânea decât să încerce să se descurce singur, folosindu-şi resursele minţii.

— Linda, repetă el, crede-mă că nu te-am denunţat. Dar tu, în schimb, mi-ai trimis una dintre fetele tale să mă răpească. De ce m-ai trădat?

— Nu te-am trădat deloc, răspunse ea cu o voce dură, continuând să-l ameninţe cu pistolul. Îţi spun că tu m-ai denunţat…

Acest dialog absurd risca să se termine cu un glonţ în capul lui Malko.

— Fata care a venit la mine era înaltă, cu părul lung şi cu o pată în ochiul stâng, dar nu-i ştiu numele, mi-a spus doar că vine din partea ta…

Avu impresia că Linda leşină brusc. Automat, coborî ţeava pistolului cu o undă de uluire în ochii negri ca tăciunele.

Întrebă cu nervozitate:

— Eşti sigur că avea o pată pe ochi?

— Absolut sigur!

Linda îl fixa total nedumerită, nevenindu-i să creadă.

— Povesteşte-mi exact ce s-a întâmplat, ordonă ea. De la început.

Malko îi povesti ce se întâmplase, încercând să nu omită nimic. Îi descrise pe cei care-l atacaseră. Treptat, observă că trăsăturile chinezoaicei se crispează din nou de furie. Dar nu împotriva lui, de astă dată. În cele din urmă aruncă pistoletul pe pat.

— E clar! A fost Ah You, spuse ea. Fata se numeşte Chang şi este amanta lui. Este uşor de recunoscut după ochi, pentru că a fost şi ea cândva victima unui atac cu acid sulfuric.

— Ah You este cel care-l caută pe Lim? întrebă Malko.

— Da, confirmă Linda. Mi s-a povestit că a încercat să-l răpească nu de mult şi de aceea se ascunde acum. Pe Margaret tot oamenii lui Ah You au ucis-o.

— Dar negustorul de sicrie? Face şi el parte din banda lui Ah You?

— Nu, răspunse Linda, dar Sago Street face parte din zona protejată de Ah You şi probabil că a fost obligat să facă aşa ceva. O fi fost ameninţat cu acid. Dacă nu interveneau ceilalţi să te scape, nu ai mai fi existat pentru nimeni, te-ar fi îngropat de viu în cimitirul chinezesc…

— Dar poliţia cunoaşte relaţia dintre Chang şi Ah You?

— Bineînţeles, spuse Linda.

Deci, acum avea dovada pe care o căuta. Poliţia era complice, fără nici o îndoială.

— Dar dacă tu nu ai intervenit, nici într-o direcţie, nici în cealaltă, atunci cine naiba m-a salvat?

Linda se aşează pe pat, mângâind pistoletul cu vârful degetelor, gânditoare. Apoi ridică privirile, din nou inexpresive, ca două bucăţi de onix.

— Habar n-am, mărturisi ea. Dacă ar fi vorba de membrii unei societăţi secrete, aş fi aflat, pentru că am încercat deja să culeg nişte informaţii. Fetele mele au stat de vorbă cu oamenii de pe Sago Street şi respectivii nu erau din cartier. Poate sunt comunişti, pentru că sunt singurii disciplinaţi şi în stare să se lupte, cu excepţia celor din societăţile secrete.

— Comunişti?!

După cele spuse de Sakra Ubin, noutăţile acelea depăşeau orice închipuire!

De ce ar fi intervenit nişte comunişti chinezi ca să salveze viaţa unui agent al CIA? Cu riscul propriei lor vieţi…

Malko reflecta asupra misterelor care se acumulau şi deveneau tot mai încâlcite. Avea impresia că vede doar vârful aisbergului…

— Crezi că Lim va veni la înmormântarea fiicei lui?

Linda se uită la Malko de parcă ar fi rostit o obscenitate.

— Evident, altfel îşi pierde tot prestigiul. De altfel, să ştii că nu au torturat-o ca să afle ceva. Pentru asta ar fi putut să o răpească şi să o facă să vorbească. Dar lăsând-o în starea aceea şi-au bătut şi mai mult joc de Lim.

Faptele erau deci de o ferocitate evidentă şi simplă. Doar că Malko nu vedea deloc rolul jucat de CIA în toată răzbunarea aceea chinezească…

Linda remarcă cu amărăciune:

— N-ar fi trebuii să mă bag în treaba asta, încercând să te ajut. Uite că acum mă caută poliţia, o să mă acuze de răpire şi mă vor băga într-un lagăr de muncă forţată. Iar mizerabilul de Ah You o să preia toate afacerile mele, că doar aşteaptă de atâta vreme un asemenea moment!

Malko o privi. Linda era totuşi singura persoană capabilă să îl ajute. Împreună cu Sani, bineînţeles.

— Linda, spuse el, ajută-mă să mă întâlnesc cu Lim şi îţi promit că voi obţine pentru tine protecţie din partea Poliţiei din Singapore.

Chinezoaica scutură din cap, ironică.

— Ce să-ţi spun! Să-mi asiguri tu protecţia! Drept cine te crezi? Peste câteva zile îţi iei tălpăşiţa, iar ăştia mă vor prinde, mă vor trimite pe o insulă şi acolo o să-mi putrezească oasele…

Doar adevărul putea să-l salveze.

— O să încerc să te ajut, o asigură Malko. Lucrez pentru *Serviciile Speciale Americane*.

Se hotărâse brusc să-şi dezvăluiască apartenenţa la CIA deoarece, prin poziţia pe care o avea, era dintre cei care îşi puteau divulga gradul de implicare într-o afacere. Iar în situaţia de faţă, avea nevoie de Linda cu orice preţ. Mai ales că acum ştia că are de luptat chiar şi cu guvernul singaporez.

Chinezoaica îl privi de parcă ar fi coborât dintr-o poveste.

— Chiar eşti un spion american? întrebă ea destul de neîncrezătoare.

— Nu sunt un simplu spion, o corectă Malko. Mă ocup de unele afaceri foarte delicate.

— Poţi să-mi dovedeşti ceea ce spui? Ai cumva vreun act de identitate?

El zâmbi, după momentul acela de încordare teribilă când crezuse că i-a sunat sfârşitul, ştiind că Linda era în stare să ucidă cu sânge rece.

— Dar tu, Linda, ai vreun act de identitate ca membră a societăţii „Fluturilor”?

Întrebarea nu o linişti.

— Atunci de unde să ştiu eu că spui adevărul?

— O să ne întâlnim cu responsabilul CIA pentru Singapore. El rămâne aici şi o să-ţi asigure protecţia.

Ea ridică din umeri.

— Îmi plac americanii, spuse ea, pentru că sunt bogaţi, dar sunt atât de nătărăi câteodată… Bine, sunt de acord, dar trebuie să mi se asigure imediat protecţia, altfel, cei de la Direcţia Specială mă vor aresta imediat.

— O să aranjez toate astea mâine dimineaţă, spuse el, în speranţa că John Canon va reuşi să facă ceva. Era genul de mici favoruri reciproce între serviciile de spionaj.

— Dar, în primul rând, trebuie omorât Ah You. Dacă nu, să ştii că o să-l omoare pe Lim... Şi chiar mâine trebuie rezolvat, pentru că o să aflu unde se găseşte Lim. Chiar dacă nu vine la înmormântare...

— Cum, adică?

Ea avu un zâmbet amar.

— Va trebui să i se ducă o fată care vine de la Djakarta, special pentru el.

Era limpede că Linda ştia mult mai multe când era dispusă să vorbească... Dar Malko nu avea nici un chef să afle toate intimităţile.

— Nu avem timp până mâine să-l omorâm pe Ah You, spuse el. Mai bine să mergem împreună la înmormântare. Chiar dacă reuşesc să stau de vorbă cu Tong Lim, tot vei primi cei patruzeci de mii de dolari. Linda clătină din cap.

— Oricum trebuie să vin, pentru că Ah You va încerca să-l ucidă pe Lim la înmormântare.

Capitolul XIV.

Dragonii de hârtie îşi ondulau cozile în aerul înăbuşitor, pe mai mult de un kilometru, transformând *Bukit Timah* într-un şarpe multicolor, a cărui coadă nu trecuse încă de piaţeta de la Scotts Road. De cealaltă parte a canalului, oamenii se opreau să vadă cortegiul acela maiestuos.

Deplasându-se cu încetineala cuvenită, interminabil şi zgomotos, convoiul funebru al Margaretei Lim bloca complet unica posibilitate de acces spre Malaiezia. Ceremonia avea să dureze destul de mult, cimitirul spre care se îndrepta convoiul aflându-se la circa zece kilometri de centrul oraşului Singapore, spre Choa Chu Kang. Toţi funcţionarii şi muncitorii de la întreprinderile lui Tong Lim ţinuseră să fie prezenţi şi veniseră în camioane, autobuze şi maşini particulare.

Malko observă cu emoţie că se apropia primul vehicul. Era un camion uriaş, a cărui platformă era inundată de coroane de flori, cu panglici şi dragoni care acopereau în întregime sicriul.

Malko îşi oprise maşina pe Driveway, în *City Towers*, locul unde se afla un grup de clădiri verzui, care dădeau direct pe *Bukit Timah*.

Astfel, întregul convoi defila prin faţa lui. Linda stătea lângă el, tăcută. Era singura care putea să-l recunoască pe Tong Lim.

Camionul trecu prin faţa lor şi Malko observă sub coroane un sicriu enorm, în formă de joncă, asemănător celui în care fusese cât pe ce să-şi găsească şi el sfârşitul. Imediat în spate, venea un Mercedes 600, de culoare neagră, cu geamurile fumurii.

Linda deveni foarte atentă, cu ochii ţintă la maşina care apăruse.

— E Tong Lim!

Maşina trecu încet prin faţa lor. Prin geamurile fumurii, Malko distinse cu greutate o siluetă prăbuşită pe bancheta

din spate. Purta ochelari şi pălărie. În faţă, lângă şofer, mai erau doi chinezi. El privi cu mult interes spre omul aşezat pe bancheta din spate Acesta era deci misteriosul Tong Lim, cel căutat de atâţia oameni. Maşina trecuse şi nu-i mai vedea decât ceafa.

În spatele Mercedes-ului apăru un Ford, în care erau înghesuiţi cel puţin zece chinezi! Păzitorii lui Tong Lim, fără îndoială! Urmau alte maşini, cu invitaţi.

La un moment dat, Linda tresări şi se aplecă înainte.

— Ah You! Suflă ea, uite-l pe partea cealaltă a canalului.

Malko privi printre maşinile care defilau prin faţa lor. În mijlocul trecătorilor gură-cască, descoperi o siluetă monstruoasă. Era chinezul pe care îl văzuse în restaurantul de pe Hokkien Street. În jurul lui, Malko văzu câţiva chinezi tineri cu trăsăturile dure, foarte diferiţi de mulţimea care îi înconjura. Simţi că i se strânge inima. Dacă Ah You se afla acolo, însemna că trebuia să se întâmple neapărat ceva. Cu stupoare, Malko constată că nu se vedea nici un poliţist prin partea locului…

Linda se uita la Ah You cu o ură capabilă să-i topească grăsimea aceea monstruoasă. Omul părea însă inofensiv, deşi Malko era sigur că se afla acolo pentru a-l ucide pe Tong Lim. Instinctiv, porni motorul şi ambreie. Înainte ca Linda să-i spună ceva, el se şi repezise în convoi. O maşină protestă cu câteva claxoane furioase, iar el se trezi aproape în şanţ, la vreo patru maşini în spatele Mercedes-ului. În spatele lui, convoiul se realcătui imediat.

În mod sigur, Tong Lim îşi luase măsuri de precauţie, pentru că ştia că este pândit şi nu era genul de om care să se lase descoperit.

Malko îşi muncea creierul încercând să ghicească ce se va petrece. Mai mult ca sigur, geamurile fumurii ale Mercedes-ului erau blindate.

Întoarse capul, ca din întâmplare, spre canal şi simţi că-i fuge tot sângele din cap. Trăsurica în care se afla Ah You avansa paralel cu convoiul funerar, fără nici o greutate, având în vedere încetineala cu care se deplasau maşinile. Monstruosul chinez observa, cu mâna la gură, cum se

scurgeau maşinile în dreptul lui.

— Priveşte, Linda, are un radioemiţător, exclamă Malko.

Instantaneu, înţelese că urma să se producă o dramă, deşi nimic nu părea să ameninţe Mercedes-ul lui Lim.

În momentul în care camionul ce purta sicriul era pe punctul de a trece prin intersecţia cu Stevens Road, trecând prin faţa hotelului *Ecuatorial*, Linda scoase un ţipăt, care îl determină pe Malko să întoarcă capul.

Un enorm camion roşu apăruse din stânga, venind în viteză pe Stevens Road, depăşind un şir de maşini parcate şi îndreptându-se direct spre convoiul funerar. Ca într-un vis urât, Malko văzu Mercedes-ul care intra în intersecţie şi capota camionului roşu care se apropia, ţâşnind cu toată viteza spre maşina neagră.

Instinctiv, Malko apăsă cu toată puterea pe frână. Atât de brusc încât maşina din spatele lui se lovi de mica lui Datsun. El sărise deja din maşină, în momentul în care camionul roşu lovea Mercedes-ul în dreptul portierei din spate, într-un urlet de claxoane şi un zgomot înfiorător de tablă izbită.

Bara din faţă a camionului intră ca în brânză în Mercedes, îi smulse portiera şi îl proiectă în canal.

Antrenat de propria-i viteză, camionul roşu nu mai reuşi să se oprească şi se prăbuşi peste Mercedes. În aceeaşi clipă se auzi un zgomot sinistru şi ambele maşini luară foc. Până să ajungă Malko la Mercedes, flăcările luară amploare, ridicându-se deasupra pomilor. Îl văzu pe şoferul camionului strivit între volan şi uşă, pe cel al Mercedes-ului care se târa afară din maşină, cu faţa acoperită de sânge, urmat de unul dintre paznici. Iar în spatele Mercedes-ului, văzu o formă umană ghemuită într-o poziţie stranie, inertă. Tong Lim!

Portiera fusese spulberată de camion, iar uşa fusese strivită.

Luptând cu căldura teribilă a flăcărilor, cu mirosul acru de cauciuc ars, de plastic topit, Malko îşi ţinu respiraţia şi plonjă în interiorul maşinii. Crezu că nu va reuşi să-l tragă pe chinez afară. Îl prinse de subsuori şi aproape îl smulse de pe banchetă. Piciorul stâng făcea un unghi bizar cu restul trupului, iar faţa era plină de sânge. Cu un efort cumplit,

reuşi să iasă din Mercedes şi fu înconjurat imediat de o mulţime de oameni.

Lângă el, cineva încerca să folosească un extinctor. Fumul era dens şi negru, iar Malko începu să tuşească, uitându-se ţintă la trupul întins la picioarele lui.

Vacarmul era de nedescris. Camionul cu sicriul se oprise în mijlocul intersecţiei, blocând toată circulaţia de pe Stevens Road. Restul convoiului se oprise şi oamenii începuseră să coboare din maşini, cu extinctoare în mâini, încercând să ajungă la locul incendiului care consuma cele două maşini.

O femeie se apropie de Tong Lim, se aplecă şi apoi se ridică plângând.

— E mort, e mort! ţipă ea cu o voce isterică.

Malko simţea că i se face rău. Ştia prea bine cum arată un om mort, ca să-şi dea seama că la picioarele lui zace un cadavru. Cu toate acestea se aplecă deasupra lui. Din depărtare se auzea o sirenă de pompieri. Biata Margaret Lim nu avea parte nici măcar de o înmormântare liniştită.

Malko se aplecă spre omul de la picioarele lui şi îl întoarse cu faţa în sus. Din cauza sângelui, abia i se puteau distinge trăsăturile. Toată partea stângă a feţei era aplatizată, ca după lovitura unui ciocan uriaş. Sângele se închegase în părul negru, pe cămaşă şi pe cravata albă. În momentul în care se ridică, auzi vocea stridentă a Lindei.

— Dar nu este Lim!

*

* *

Malko se întoarse, uluit. Linda privea cu ochii bulbucaţi cadavrul de la picioarele lui Malko, de parcă ar fi fost un dragon adevărat.

— Nu este Lim, repetă ea, doar îl cunosc!

Malko privi convoiul imobilizat şi zăpăceala aceea imposibil de domolit.

Ah You dispăruse. Malko îşi stăpâni un râs nervos, în ciuda tragediei întâmplate. Lim jucase bine.

Instinctiv, fu sigur că Lim nu se disimulase în altă parte. Găsise însă o manieră foarte abilă de a salva aparenţele,

salvându-şi viaţa.

*

* *

John Canon îşi răscolea furios părul cu mâna, încercând să se calmeze. Deşi era sâmbătă după-amiază, îi convocase la ambasadă pe principalii colaboratori pentru o întâlnire cu Malko. Pe biroul său se afla dosarul cu afacerea Lim.

— Dumnezeule mare, dacă am putea fi siguri de povestea asta cu Banca Rusă… Crezi că nu este o încercare de intoxicare?

— E drept că n-am pus-o pe Sakra Ubin la detectorul de minciuni, dar cred că spunea adevărul. Şi parcă mi se pare o coincidenţă ciudată faptul că Lim a preluat controlul asupra acelui grup de trei bănci californiene…

— Ah, nu-mi mai repeta chestia asta, gemu John Canon acoperindu-şi faţa cu mâinile. Dacă treaba asta s-a întâmplat sub nasul nostru, poţi să-ţi dai seama…

Şi parcă trecu un înger prin încăpere, decorat cu stele roşii pe aripi… Malko continuă cu perfidie:

— Şi mi se pare că şi guvernul acestei mici dictaturi oneste merge mână în mână cu prietenii noştri sovietici… Deşi nu prea îmi dau seama cum… Nu crezi că ar fi cazul să punem câteva întrebări serioase autorităţilor politice ale ţării?

Americanul clătină încet din cap.

— N-avem nici o şansă, pentru că nu avem nici o dovadă în afara palavrelor unei malaieziene, care declară că cineva i-a spus că a văzut o Toyota albastră. Poţi să crezi? În plus, Singapore este poate ultimul loc din sud-estul asiatic unde un american poate merge pe stradă fără să rişte să fie scuipat. Aşa că trebuie să fim foarte prudenţi, în seara asta o să trimit un *Blue Strip Report* la Departamentul de Stat, ca să explic situaţia. Dar trebuie să-l găsim pe blestematul ăsta de Lim, oricât ne-ar costa! Până atunci, să vedem ce ştim despre Banca Rusă.

Deschise un dosar.

Iată: *Moscow Narodny Bank*. Se află de cinci ani pe Shenton Road. Îşi construieşte în prezent o clădire cu

şaisprezece etaje pe Robinson Road. Este o sucursală a Băncii statului sovietic. Directorul este un oarecare Nicolai Kulbak, 53 de ani. A stat cinci ani la Londra şi este considerat un excelent om de finanţe. A urmat doi ani cursurile secţiei financiare a KGB din Leningrad, din 1958 până în 1960. Nu bea. Are 1,88 înălţime şi 89 kilograme. Locuieşte în complexul Ambasadei sovietice, pe Nissam Road. Vorbeşte foarte bine engleza şi malaieziana, dar şi puţină chineză. Colegii săi, instalaţi la Singapore, îl consideră un om plăcut, prudent şi informat. Am păstrat surpriza la sfârşit: are o Toyota 2000 albastră.

Cei doi bărbaţi se priviră în ochi câteva momente. Sigur că o maşină nu putea fi singura dovadă, totuşi…

Continuă să răsfoiască dosarul şi ridică privirea.

— Anul trecut, *Narodny Bank* a avut o cifră de afaceri de 600 de milioane de dolari, aflându-se pe locul doi, după *First National*, dar înaintea Băncii Americane.

Răsfoi mai departe documentele.

— Iată: omul numărul doi din *Narodny Bank* este Amos Wang. Un metis olandezo-chinez. Are 47 de ani. Şi-a făcut studiile la Djakarta şi Kuala Lumpur la *Hong Kong & Shanghai Branch.* Apoi cinci ani la Bank of America, Singapour Branch. Este specializat în afaceri imobiliare. Căsătorit. Trei copii. Locuieşte pe Lermit Road. Nu are vicii cunoscute. Fără orientare politică. Fără alte probleme. Banca Americană îl consideră drept unul dintre cei mai buni cumpărători pe care i-a avut vreodată. A primit cetăţenia singaporeză în urmă cu cinci ani.

Aşează fişa la loc şi îşi trecu mâna prin păr cu gestul lui obişnuit.

— Cred că trebuie să ne mai informăm puţin, până apare Lim.

Apăsă pe butonul interfonului.

— Harry, adu-mi te rog dosarul *Redwood* (al penetraţiei sovietice, conform codului CIA).

Exact peste treizeci de secunde, un tânăr brun, cu ochelari, cu un nas ascuţit ca de nevăstuică, genul hippy, intră în birou cu un dosar sub braţ. John Canon îl prezentă

lui Malko:

— Harry Nash, ofiţerul nostru operaţional. Prinţul Malko Linge.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile, după care John Canon atacă subiectul.

— Spune-mi, Harry, noi avem posibilitatea de a supraveghea electronic banca ruşilor?

Tânărul negă din cap.

— Nu, domnule. Singurul lucru pe care îl avem este un stand cu băuturi în faţa Ambasadei Sovietice... E o fată pe care o subvenţionăm noi, iar acum mă gândesc cum să reţin amprentele de pe sticlele de coca-cola. Dar nu am încă nici un rezultat.

— Dar ca penetraţie directă?

Harry Nash îşi frecă bărbia.

— N-avem cine ştie ce. Doar nişte tipi dintre cadrele inferioare de la *Aeroflot*. Un tip la Consulat. În urmă cu şase luni s-au oferit cinci sute de mii de dolari unui locotenent din KGB ca să treacă în Vest. Numai că omul a fost mutat din post...

— Uite ce e, vreau neapărat să puneţi sub observaţie afurisita asta de bancă! ordonă John Canon. Dacă am putea intercepta comunicaţiile de la Moscova...

Harry Nash ridică ochii spre cer.

— Poate vreţi şi o linie directă cu Kremlinul? John Canon îi făcu semn cu un zâmbet obosit să iasă din birou. Malko spuse:

— Mâine am întâlnire cu Linda, care pretinde că va şti unde se află Lim. Va cere însă cei patruzeci de mii de dolari, plus protecţia pe care i-am promis-o...

— Ce protecţie! exclamă americanul. Mai bine să nu conteze pe aşa ceva. Iar banii să nu-i dai decât dacă ştii că mergi la sigur. Şi, oricum, va trebui să aştepte până luni, pentru că nu am atâţia bani lichizi.

Adică ceva mai mult de douăzeci şi patru de ore. Malko se ridică. Avea o nevoie teribilă de somn, deşi era obsedat de legăturile dintre ruşi şi Lim.

*

* *

Malko încetini, trecând prin faţa uriaşului complex al Ambasadei sovietice. Era construcţia cea mai ciudată de pe Nissam Road, un bulevard care pornea dinspre Orchard Road şi mergea spre nord, mărginit de ambasade şi de vile rezidenţiale. Ambasada sovietică avea piscină şi o grădină imensă. Clădirea propriu-zisă avea trei etaje, iar în faţa ei erau mai multe vile ocupate de funcţionarii ruşi cu familiile lor. Niciunul dintre membrii ambasadei nu locuia în oraş.

Malko acceleră. Nu prea avea sens să se plimbe pe acolo. În ajun, chiar şi înmormântarea Margaretei Lim fusese o mare decepţie. Şoferul camionului roşu murise în timpul coliziunii. Iar Poliţia singaporeză făcuse proces verbal pentru un accident produs prin ruperea frânelor.

Malko nu se mai întâlnise nici cu Sani, nici cu Phil Scott.

Iar *Straits Time* publicase fotografia caraghioasă a unui inspector de la Departamentul Societăţii Secrete, care ridica fusta unei fete, pentru a verifica dacă nu purta fluturele ilegal al bandei conduse de Linda.

În ce priveşte complexitatea afacerii Lim, se mai adăuga un element, intervenţia celor pe care Malko îi considera acum „elemente maoiste”, adică cei care-l salvaseră din sicriu. Aceştia continuau să nu se manifeste în mod deschis, dar era clar că ţineau ca misterul afacerii Lim să fie scos la lumină cu mare scandal…

Îşi dorea foarte mult ca operaţiunea întreprinsă de cei de la CIA şi de oamenii lui John Canon, în direcţia Băncii ruseşti, să dea rezultate, deşi Malko era destul de sceptic. Acest gen de supraveghere cerea săptămâni şi luni de muncă, înainte de a da ceva rezultate. Poate va avea chiar timp să o cheme şi pe Alexandra, deoarece acum ştia că CIA acordă o importanţă enormă afacerii Lim.

Se întoarse pe Orange Grove Road, revenind la hotel. Nu-i rămânea decât să se instaleze pe marginea piscinei. În momentul în care ieşea din maşină, în parcarea hotelului *Shangri*, o chinezoaică tânără se apropie zâmbind de el.

— Miss Linda vrea să vă vadă, spuse ea.

— Unde? întrebă Malko bănuitor.

— Pe Anderson Road, la ultima staţie de autobuz, înainte de *Bukit Timah*, chiar acum!

Şi fără să-i mai lase lui Malko timpul de a răspunde, plecă rapid. El se urcă din nou în maşină, transpirând abundent şi o porni înapoi. Peste trei minute o văzu, aşezată pe o bancă în staţia de autobuz. El se opri şi ea se urcă în maşină.

— Ştiu unde este Lim, anunţă ea imediat.

Malko îşi calmă entuziasmul. Se bucurase de atâtea ori în zadar de la începutul acestei istorii…

— Ei, unde este?

O luase pe *Bukit Timah* şi mergea încet. Linda îi spuse fără să întoarcă capul:

— Îţi aminteşti ce mi-ai promis? Mai întâi protecţia şi apoi banii…

— Chiar eşti sigură că ştii unde se află Lim?

— Absolut sigură. De dimineaţă mi-a cerut o fată. Ea s-a dus la adresa pe care mi-a dat-o şi se află şi acum acolo, în timp ce fetele mele supraveghează casa. Fii sigur că înăuntru este Tong Lim. Dacă îmi dai patruzeci de mii de dolari, te duc direct acolo.

— Dar trebuie să-i iau de la bancă şi astăzi e duminică, spuse Malko.

Linda îşi întoarse în sfârşit chipul plat şi inexpresiv spre el.

— Aminteşte-ţi că nu eşti singurul care îl caută pe Lim. Te aştept mâine la trei, în acelaşi loc, dar să aduci banii…

*

* *

Linda număra bancnotele de o sută de dolari cu o încetineală exasperantă. La sfârşit ridică privirea, iar el putu să vadă umbra plăcerii de a avea în sfârşit ceea ce îşi dorise, asta aducând un strop de umanitate în ochii aceia inexpresivi.

— Vila este pe Holland Road, spuse ea, la numărul 86. E un fel de turn, care pare nelocuit şi unde Tong Lim trăieşte la subsol. Mâncarea i-o aduce bătrâna lui bonă, care face cumpărăturile în fiecare seară de la *Pasar Malang*, adică din piaţa de noapte.

Malko se enervă îngrozitor.

— Dar tu nu vii cu mine?

Linda îl privi cu răceală.

— Nici pentru un milion de dolari…

Îşi băgă banii în geanta de pânză şi imediat ce termină, deschise portiera.

Înainte ca Malko să mai poată spune ceva, ea era deja jos. El întoarse ca să ajungă înapoi pe Scotts Road. Holland Road prelungea bulevardul *Napier*, paralel cu *Bukit Timah*, aflându-se în cartierul rezidenţial, exact la zece minute de locul unde se afla el.

*

* *

Pe peluza din faţa casei, iarba nu părea tăiată de câteva luni, iar obloanele, vopsite toate în alb, erau ferecate. Exista o piscină, dar fără apă. În apropierea casei, care avea într-adevăr forma unui turn, se aflau câţiva arbori tropicali, care îşi împrăştiau lianele până la pământ.

Prin spatele lui Malko trecu un autobuz foarte aglomerat. El parcase maşina ceva mai departe. Împinse bariera albă, care se deschise scârţâind, intră pe aleea străjuită de bananieri, mergând foarte încet, cu toate simţurile încordate. Înconjură casa, gata să-şi smulgă pistoletul din centură, dacă ar fi fost cazul. Dar totul era închis, abandonat. În spate, descoperi o verandă şi o peluză de un verde ireal. Împinse portiţa verandei, constatând că era deschisă.

Intră şi închise uşa în urma lui.

Imediat îl surprinse un miros dulceag şi neplăcut, un amestec de putreziciune, umezeală tropicală şi încă ceva. Îi trebuiră câteva secunde să recunoască mirosul fad al fructului afrodiziac „heng-kee”.

Inima începu să-i bată foarte tare. Era prima dovadă că respectiva casă nu era total nelocuită.

Veranda dădea într-un salon cu mobilă foarte puţină. Urmând indicaţiile Lindei, căută scara care cobora în subsol şi o descoperi după o coloană.

Atmosfera casei aceleia sumbre era deprimantă şi

apăsătoare. Îşi încordă auzul, fără să surprindă nici cel mai mic zgomot, în afara circulaţiei de pe Holland Road.

Când prima treaptă scârţâi sub pasul său, se mai opri o clipă, încordat. Ascultă. De astă dată auzi ceva ce semăna cu ciripitul unor păsărele.

Transpirase din abundenţă, din cauza stării încordate în care era. La subsol se afla un covor albastru, iar lumina venea de la două lanterne chinezeşti din hârtie. Era, de fapt, un holişor cu pereţii decoraţi cu câteva picturi chinezeşti. Era foarte curat, contrastând astfel cu restul casei abandonate. În faţa scării se afla o uşă enormă din lac negru.

Malko se apropie cu pistolul în mână. Era o uşă culisantă, alcătuită din două panouri care intrau în pereţi. Două mânere masive, reprezentând doi dragoni auriţi, trebuiau trase pentru a manevra uşa.

Mirosul fructului afrodiziac se prelingea parcă pe sub uşă, cu o persistenţă aproape insuportabilă. Malko ascultă, apoi încercă să tragă de una dintre uşi cu mâna stângă. Nu reuşi. Ambele trebuiau trase în acelaşi timp. Apăsă apoi cu toată puterea pe cei doi dragoni auriţi, îngrozit că a reuşit să ajungă atât de uşor până la locul acela. Cine ştie ce capcană îl aştepta în liniştea aceea?!

Sub presiunea sa, cele două canaturi ale uşii începură să se deschidă.

Capitolul XV.

Cele două canaturi ale uşii de lac negru alunecară fără zgomot, descoperind o încăpere slab iluminată. Malko observă o enormă lanternă din hârtie roşie şi neagră şi simţi o duhoare înspăimântătoare de putreziciune şi fermentaţie. Făcu un salt înapoi pentru a nu se expune în deschizătura uşii.

Aproape lipit de perete, cu pistolul în mâna dreaptă, scoase capul, privind cu atenţie în jur. Văzu mai întâi un covor albastru foarte gros şi un gheridon din teck, încrustat cu sidef. Urma un pat ascuns parţial după o coloană. Partea din spate a încăperii era ascunsă şi ea de o draperie roşie.

Îşi simţea fiecare muşchi încordat. Nu putea să înţeleagă cum reuşise să ajungă până acolo, fără să se întâlnească cu nimeni.

Înainte de a mai face un pas, ascultă din nou. Se auzeau aceleaşi cântece metalice ca de păsări, peste care se suprapuneau zgomotele din propriile lui urechi.

Dintr-un salt, fu în mijlocul încăperii. Duhoarea aceea oribilă îi tăie respiraţia. Observă pe gheridonul de teck o farfurie aurită, plină cu bucăţi din fructul „heng-kee”, rămase în coaja lor verde. Lângă farfurie se afla un vas umplut cu un fel de jeleu închis la culoare. Văzuse aşa ceva în farmaciile chinezeşti, era un amestec făcut din testicule de cerb şi aripi de muşte. Un fel de filtru de amor după care chinezii se dădeau în vânt…

Nemişcat, în faţa draperiei, rosti încet:

— Domnule Lim…

Auzi doar ciripitul păsărelelor, în mod straniu, foarte metalic. Dacă cineva ar fi voit să-l atace, ar fi putut să o facă până atunci. Înainte de a vedea cine este după draperia roşie, se întoarse la uşă şi o blocă pe dinăuntru cu un zăvor pe care îl observase mai înainte. Cel puţin de partea aceea putea fi liniştit. Apoi înaintă spre patul ascuns după coloană.

Se opri înţepenit de uimire. Nu văzuse în viaţa lui o asemenea maşinărie. Semăna cu o masă ginecologică foarte înaltă, din metal, cu o mulţime de butoane în părţi şi cu un mecanism foarte complicat dedesubt. Într-o parte, patul se continua cu două bare rotunde, acoperite cu piele neagră, semănând foarte bine cu două bare paralele, dar terminate cu un spătar Din dreptul uşii, Malko avusese impresia că patul era gol.

Apropiindu-se însă, constată cu stupoare că pe pat se afla o fată, mai degrabă o fetiţă, complet goală, aşezată pe un cearceaf alb de mătase pe care se detaşa trupul ei cafeniu, cu membre subţiri. Privirea lui Malko se opri asupra ei cu mare jenă. După ochii imenşi, foarte negri, după chipul oval, se vedea că nu era chinezoaică. Probabil era o indoneziană trimisă de Linda, un copil, de fapt.

Bustul ei era doar o schiţă de bust, iar şoldurile aveau asperităţile infantilismului. În ciuda poziţiei, nu purta nici o urmă de violenţă. Iar inelele de piele în care îi erau prinse încheieturile de la mâini şi de la picioare, erau dublate cu catifea.

Când îi întâlni privirea, Malko încercă o milă teribilă faţă de fiinţa aceea, în ochii căreia se citea o spaimă cumplită. Ca un animal care se aşteaptă să fie sfârtecat de viu.

Imediat, Malko şi-a dat seama că fetiţa aceea fusese victima unei drame îngrozitoare. Se aplecă deasupra ei şi îi spuse încet:

— Nu-ţi fie teamă.

Expresia copilului nu se schimbă. Sau poate nu înţelegea ce spune. Sau creieraşul ei era paralizat de groază. Expresia lui Malko ar fi trebuit să o liniştească. El se aplecă, încercând să desfacă brăţările acelea din piele, dar erau fixate solid de barele metalice.

Furios că nu reuşea să o elibereze, Malko înaintă spre draperia roşie. Aproape sigur că Linda l-a trădat. Cu pistolul în mână, dădu la o parte draperia roşie şi încremeni, nevenindu-i să creadă. Spectacolul care i se înfăţişa depăşea tot ce văzuse până atunci în viaţa lui plină de aventuri ciudate. Trebui să facă un efort supraomenesc ca

să nu o ia la fugă din spaţiul acela de coşmar.

Ciripitul de păsărele venea de la un enorm pat rotund, cu diametrul de doi metri, acoperit cu un cearceaf negru de mătase. Acest pat se învârtea încet, ca un imens disc, reflectându-se în oglinda uriaşă cu care era ornat tavanul.

Pe pat se afla un om, un chinez, după craniul chel şi galben şi după mustăţile negre. Ca şi fetiţa, era complet dezbrăcat şi imobilizat de mâini şi de picioare, cu nişte inele fixate de pat. Dar asemănarea dintre ei se oprea la acest aspect, pentru că membrele lui erau prinse în sârme de oţel care îi intrau în carne.

Trunchiul era o masă roşie, însângerată, iar cearceaful se îmbibase. De la umeri până la talie, omul fusese jupuit de piele, cu o abilitate diabolică, respectându-se organele vitale. Muşchii fuseseră scoşi la lumină ca un preparat anatomic. Într-o fracţiune de secundă, Malko îşi aminti de nişte fotografii vechi pe care le văzuse cândva. Omul care se afla în faţa lui îndurase procedeul „Leng Tehe”, adică supliciul „Celor o sută de fâşii de piele”, inventat în vremea dinastiei Manciuriene, în urmă cu patru secole!

O asemenea atrocitate se întâmplă şi acum în 1975, la Singapore…

Îşi dădu seama că omul de pe pat nu era altul decât cel pe care-l căuta de când venise la Singapore, Tong Lim!

Dându-se înapoi câţiva paşi, Malko călcă pe o pereche de ochelari pe care îi ridică de jos. Aveau nişte lentile foarte groase, dar oricum, omului nu-i vor mai fi de nici un folos.

În spatele patului era o găleată în care fuseseră aruncate fâşiile de piele, pe care călăul le decupase de pe victimă. Era imposibil de suportat această imagine! În momentul în care Malko voia să iasă, să fugă din locul acela dement, îşi dădu seama că fiinţa aceea martirizată, mutilată, încă mai respira.

Sub masa aceea de muşchi sângerânzi, se vedea tresărirea lentă, dar regulată a inimii.

Uitând de groază şi de pericol, Malko se repezi şi încercă să oprească mişcarea infernală a patului. Găsi un panou cu o mulţime de manete şi de butoane, apăsă la întâmplare pe

câteva şi în sfârşit patul se opri, în acelaşi timp cu muzica metalică.

Se urcă pe patul negru, lângă chinezul cu ochii închişi.

Mirosul fad al sângelui nu reuşea să-l acopere pe cel al fructelor afrodiziace de „heng-kee”. Rosti încet:

— Domnule Lim…

Încet, foarte încet, la sunetul vocii sale, omul torturat întoarse capul spre el şi deschise ochii. Malko văzu atunci un amestec fantastic de durere insuportabilă şi de extaz! Îşi dădu seama că pentru a-i prelungi agonia, omului i se administrase opium, ca şocul provocat de durere să nu-l ucidă şi să sufere îndelung…

— Domnule Lim, reluă Malko. Sunt american şi încerc de mai multe săptămâni să iau legătura cu dumneavoastră.

Aşteptă. Îngrozit şi îngreţoşat, cu ochii la fiinţa aceea care mai rezista, fiind doar carne vie, părea un miracol că mai respira încă! Se întreba de câte ore era în felul acela. Şi ce anume încercaseră să-l determine să mărturisească. Unde erau în momentul acela călăii? Probabil că îl abandonaseră de îndată ce le dezvăluise secretele…

La un moment dat, buzele chinezului începură să murmure ceva, în englezeşte, abia şoptit, dar foarte clar. Surprinzător de clar pentru starea în care se afla.

— Pe fundul apei… seiful, sub jonca verde… În faţă la Reach Street.

Se opri. Lui Malko i se păru că pe chipul acela chinuit trece fulgerarea unui zâmbet, ca şi când omul s-ar fi uşurat de o povară.

Se uita la bătăile inimii aceleia, înconjurate de masa sângerândă a muşchilor. Îi era teamă să nu se oprească. Din nou, chinezul începu să şoptească:

— Toate hârtiile… du-te… ei…

Tăcu. Malko simţi că efortul îi sleia ultimele forţe. Omul se lupta cu moartea cu o forţă de necrezut pentru un trup torturat în asemenea hal.

Malko se îndepărtă de cel martirizat. Pantalonul i se lipise de genunchi din pricina sângelui. Se ridică cu mintea în fierbere.

Dacă Tong Lim nu vorbise, de ce îl abandonaseră călăii săi? Simţi că îi fuge tot sângele din vene, convins că era o capcană tipică pentru chinezi, pusă la cale cu ajutorul Lindei. Ştiind că va veni acolo, îl lăsaseră să intre, convinşi că Tong Lim îi va mărturisi lui secretele pe care le deţinea. Apoi, nu aveau decât să le obţină de la el. Numai că el nu va rezista cât chinezul. Maşinaţia era în stil perfect oriental.

Probabil că Linda voise să-şi spele păcatele faţă de cei de la Poliţia Secretă şi îl vânduse pe Tong Lim de două ori. O dată lui Malko şi o dată celor care îl căutau să-l ucidă.

Malko dădu la o parte draperia de catifea roşie, întrebându-se unde aşteptau asasinii. De oroare, de furie şi de enervare, inima îi bătea nebuneşte. Pentru Tong Lim nu mai avea ce face, dar pe fetiţă nu o putea lăsa aşa.

Se apropie de patul pe care stătea aceasta şi căută nişte butoane, o modalitate de a o putea elibera.

Se auzi un zgomot uşor şi partea din faţă a patului se ridică brusc, cu vreo zece centimetri, apoi veni la loc încet, iar se ridică... În clipa aceea Malko înţelese utilitatea sistemului aceluia ciudat de pârghii şi manivele. Observând că bazinul fetiţei se ridică şi coboară o dată cu patul, pricepu că era vorba de o maşinărie pentru făcut dragoste!

Era suficient să fie fixată pe pat o persoană, pentru că mecanismul făcea restul... Trebuia ori să fii foarte leneş, ori foarte complicat sau rafinat, ca să ai nevoie de aşa ceva, dar auzise de genul acesta de maşinărie la Hong Kong.

Pe măsură ce îmbătrâneau, chinezii nu-şi pierdeau apetitul pentru dragoste, nici pentru mâncare, dar încercau să se menajeze mai mult. Practic, erau demni de milă... Iar Tong Lim se afla în starea aceea, pentru că nu reuşise să-şi refuze micile plăceri. Probabil că se îndopase cu „heng-kee" şi se bucura de fetiţa aceea, după înmormântarea propriei fiice. Fără să ştie că Linda îl trădează şi îi aduce moartea o dată cu obiectul plăcerii.

Malko se gândi la fantastica voinţă a chinezului care nu vorbise, deşi fusese torturat atât de sălbatic. Probabil că pusese într-un seif toate hârtiile secrete şi îl ascunsese pe fundul râului Singapore. Exact seiful pe care îl căutau

adversarii săi.

Malko plecă de lângă pat, după ce îi opri mişcarea. Nu reuşea să desfacă fetiţa din legăturile acelea şi, oricum, trebuia să dispară cât mai repede din subsolul acela periculos.

Se apropie de uşă, dar imediat îngheţă pe loc. Cele două canaturi se depărtaseră cu câţiva milimetri unul de altul, reţinute de zăvor. Cineva încerca să deschidă cu forţa uşa de lac negru şi nu puteau fi decât călăii lui Tong Lim.

Uşa trosni sinistru şi prin deschizătură apăru lama ascuţită a unui parang. Era clar că nu va mai dura mult până reuşeau să pătrundă în încăpere.

*

* *

Malko se repezi spre draperia roşie de catifea, căutând o ieşire în jurul patului rotund. La un moment dat, mâna îi alunecă în gol, mişcase fără să-şi dea seama un panou care acoperea o nişă. Înăuntru se afla un telefon! Ridică receptorul şi auzi tonul.

La intrare se auzi un zgomot puternic de lemn sfărâmat. În panourile de lac se înfipse probabil un topor.

Cu receptorul într-o mână şi pistolul în cealaltă, încercă să formeze un număr. John Canon nu avea cum să-l ajute imediat, iar Poliţia din Singapore probabil că s-ar fi aliat cu călăii lui Tong Lim.

Phil Scott nu avea nici un chef să-i sară în ajutor, o ştia foarte bine.

Lovituri tot mai puternice se auzeau în uşa de lac negru. Încercau să doboare cele două canaturi fixate pe dinăuntru. Malko întinse braţul şi trase de două ori, la întâmplare.

Se auzi un ţipăt, iar focurile făcură un zgomot asurzitor în cameră. Urmară câteva clipe de aşteptare. Malko încerca să găsească o soluţie.

Sani!

Îşi aminti numărul hotelului *Mandarin* şi ceru imediat legătura la piscină.

Afară, unul dintre atacatori reuşise să strecoare o bară de metal între cele două canaturi ale uşii şi forţa, făcând un

zgomot oribil de lemn lovit. Malko mai trase un glonţ în direcţia uşii. Îi mai rămăseseră trei cartuşe.

— Alo?

Era vocea lui Sani. Malko încercă o senzaţie de uşurare.

— Sunt Malko, spuse el, am nevoie de tine.

— De mine?

Vocea lui Sani era plină de uimire. Din spatele uşii se auzeau lovituri furioase. Malko vorbi foarte repede, încercând să se facă înţeles.

— Poţi? Întrebă el.

— O să încerc, spuse Sani cu un glas slab şi speriat.

Cu coada ochiului, Malko supraveghea zăvorul care abia se mai ţinea, îi rămâneau doar câteva secunde de linişte.

— Hai, repede! Spuse el şi închise telefonul, în timp ce împingea panoul care masca total nişa, chiar în clipa în care cele două canaturi de lac negru se deschideau sub presiunea celor de afară, în uşă apăru figura monstruoasă a lui Ah You, urmat de mai mulţi chinezi, care se repeziră în cameră, fără să scoată o vorbă.

În clipa în care Malko ridică pistolul, unul dintre adversari aruncă în direcţia sa un obiect ciudat, un lanţ cu două bucăţi de lemn la capete, care îl lovi şi i se înfăşură în jurul încheieturii mâinii, deviindu-i tirul. Peste o secundă fu doborât la pământ, pe covorul albastru, cu mâinile răsucite la spate şi cu nasul în mocheta care mirosea puternic a „heng-kee”. Îi luară arma.

Ah You îşi dirija oamenii cu interjecţii scurte, stând impasibil şi imobil în mijlocul camerei.

Trei chinezi îl târâră pe Malko spre patul rotund, pe care se afla Tong Lim. Îl legară apoi cu un cablu electric, imobilizându-l complet.

Ah You se apropie de el privindu-l cu ochii aceia îngropaţi în grăsime. Se lăsă şi el pe patul rotund, cu un suspin de uşurare. Pulpele lui erau de dimensiunea lui Malko. Chinezul îi înfipse un deget în gât.

— Unde este seiful?

Malko se simţea invadat de spaimă. Lângă el, cei trei chinezi desfăceau legăturile în care fusese prins Tong Lim.

Doi dintre ei smuciră cadavrul şi-l aruncară pe jos.

Ah You apăsă puţin mai tare cu unghia şi zâmbi.

— Ori ciripeşti, ori îţi tai beregata!

Malko nu răspunse nimic.

Grăsanul îşi mai apăsă puţin unghia pe beregata lui, apoi o ridică. Se sculă de pe pat, îşi scoase cămaşa, lăsând să se vadă un trunchi monstruos, plin de cute de grăsime, dar cu o musculatură foarte puternică. Unul dintre chinezi puse lângă el un sac negru pe care îl desfăcu şi scoase dinăuntru ceva ce semăna cu un cuţit de măcelar.

Cu o mână, Ah You apucă haina lui Malko şi cu un singur gest, tăie cu cuţitul în jos. Malko simţi arsura tăieturii ca un fulger, parcurgându-i pielea. Cămaşa şi haina fuseseră decupate pe toată lungimea, iar cuţitul abia atinsese pielea.

Probabil că avea o expresie atât de îngrozită, încât Ah You izbucni în râs. Cu o singură mână îl întoarse pe Malko pe burtă, iar cuţitul desenă nişte arabescuri graţioase decupând tot ce avea pe el, inclusiv slipul. Când lama îl atinse în partea de jos a pântecelui, Malko trebui să strângă din dinţi ca să nu urle de groază. Ah You îl apucă de păr şi îi şuieră la ureche:

— O să vorbeşti tu, imediat!

Trei chinezi îl aruncară pe Malko pe pat. În oglinda de pe plafon, îşi văzu zgârieturile lungi, care îi transformau trupul într-un labirint de dâre roşii.

*

* *

Sani îşi trăsese repede o rochie peste costumul de baie galben, fără să se gândească să-l mai scoată. Parcă era în transă. Noroc că nu era prea multă lume în jurul piscinei. Auzea şi acum în urechi vocea îngrozită a lui Malko şi îşi spuse că era ultima lui speranţă. Trebuia să meargă până la celălalt capăt al oraşului, pe Arab Street, lângă Moschee, pentru a-i găsi pe cei de care avea nevoie.

Taximetristul care opri, se uită cu poftă la pulpele ei bronzate. Ea îi arătă o bacnotă de cinci dolari.

— Hai repede, cât mai repede! Mă grăbesc tare!

Taxiul o luă pe Scotts ca să ajungă pe *Bukit Timah*,

evitând aglomeraţia de vârf.

Sani nu reuşea să se liniştească, sperând să ajungă în timp util şi să-i găsească pe cei de care avea nevoie.

*

* *

Ah You respira greu, aplecat deasupra lui Malko. În liniştea camerei nu se auzeau decât respiraţiile celor doi bărbaţi şi, din când în când, câte un ţipăt care îi scăpa lui Malko. Ceilalţi chinezi se aşezară, fie pe jos, pe covorul albastru, fie ieşiseră afară să supravegheze împrejurimile casei.

Malko încerca să reziste la durerea provocată de vârful ascuţit al cuţitului, care îi pătrundea în carne, urmând zgârieturile pe care le trasase deja. Sângele îi şiroia pe piept, singurul loc pe care îl atacase deocamdată Ah You.

Cuţitul desenase pe pielea lui un fel de arabesc roşu, ca un tatuaj monstruos.

De fiecare dată, Ah You înfigea lama cu jumătate de milimetru mai mult, cu precizia unui chirurg, cu fruntea încruntată, atent şi mulţumit de ceea ce făcea.

Nu-i mai pusese nici o întrebare lui Malko, iar el ştia că nu va mai fi întrebat nimic până ce trupul său nu va ajunge o masă sângerândă, imposibil de salvat. Se întreba cu groază când îi vor ceda nervii... şi ce va reuşi să facă Sani, deşi nu-şi făcea nici o iluzie.

Chiar dacă dezvăluia tot ceea ce ştia, Ah You nu s-ar fi oprit din operaţiunea pe care o executa cu ferocitate, nedorind să-şi piardă exerciţiul!

La un moment dat, chinezul lăsă cuţitul pe pat. Celui torturat trebuia să i se lase timp să-şi revină, să-şi mai recapete forţele. De la bunicul lui, care fusese călău în *Setschauen*, Ah You ştia că un supliciu poate dura două sau chiar trei zile, în funcţie de rezistenţa celui condamnat.

Drept premiu pentru ceea ce făcuse până atunci, chinezul se gândi să-şi ofere fetiţa care rămăsese legată de pat. Copila înnebunită de groază, nici nu se gândi să se zbată, docilă, gata să-i îndeplinească dorinţele monstruoase. Unul dintre chinezi puse în mişcare

mecanismul şi patul începu să se ridice şi să coboare ritmic.

*

* *

Hin, omul de încredere al lui Ah You, aşezase lanţul cu capetele de lemn, acel *Leng Chaku*, lângă el şi se instalase pe verandă, lungit pe o canapea. Doi dintre oamenii lui supravegheau intrarea dinspre Holland Road.

Bătrâna bonă care îl hrănise pe Tong Lim atâta vreme, zăcea sub un maldăr de frunze în fundul grădinii, strangulată. Şi nu avea cine să vină în casa aceea părăsită, pe care miliardarul chinez o cumpărase printr-un intermediar, pentru a o transforma într-un loc al plăcerii. Nici fiica lui, Margaret, nu ştiuse unde se afla.

Chinezul mai tânăr, care stătea la pândă, auzi prea târziu foşnetul din spatele lui. Se ridică dintr-un salt, exact la înălţimea parangului care îl lovi violent, decapitându-l pe loc. Hin muri fără să apuce să scoată un sunet, fără să-l vadă pe el cel care îl lovise.

Omul era un indonezian înalt, cu un chip ascetic, bărbos, care venise în picioarele goale din fundul grădinii, printre tufişuri. Trupul chinezului mai avu câteva spasme, în timp ce sângele se împrăştia în valuri pe marmura verandei. Dinspre grădină mai apărură încă trei siluete, tot în picioarele goale şi cu parangurile în mâini. Absolut impasibili şi reci. Dar, după cum se ştie, una dintre distracţiile favorite ale indonezienilor era vânătoarea de chinezi! Mai ales pentru cei ce erau exploataţi la Singapore fără nici o ruşine, într-un oraş de coşmar, climatizat şi socializat la maximum!

Unul după altul, cei patru indonezieni pătrunseseră în casă, lăsând trupul lui Hin pe jos. Chiar în drum.

Tăcuţi ca nişte fantome, coborâră la subsol. Chinezul, care aştepta pe ultima treaptă, se întoarse prea târziu. Un parang îi şi despicase ţeasta în două, ca pe o nucă de cocos. Se ridică şi căzu lat, zgomotul căzăturii fiind înăbuşit de covorul gros care începu să absoarbă sângele.

Cei patru ucigaşi trecură apoi pragul camerei dintr-un salt, toţi odată, ca nişte cavaleri ai Apocalipsului!

Primului chinez care le ieşi în drum îi zbură capul cu o lovitură orizontală de parang. Abia avusese timp să scoată un urlet. Ah You, care era în culmea extazului, profitând de copila aceea nenorocită, deschise ochii brusc şi se trezi în faţa unor priviri pline de o ură cumplită.

Se smulse de pe pat cu un muget de groază şi căzu pe spate. Indonezianul care ajunse lângă el îi înfipse parangul în burtă, după ce îi zburase cu o lovitură bine ţintită sexul, provocându-i o hemoragie mortală. Dar, pentru că nu avea nici rafinamentul chinezilor şi nici timp să se distreze, indonezianul îi reteză gâtul scurt, fără prea mult efort. Camera se transformase într-un veritabil abator, toţi chinezii zăcând în bălţi de sânge şi viscere, acolo unde îi surprinsese parangul indonezian. Covorul albastru mustea de sânge, dar nici unul dintre musulmani nu părea impresionat. Mai mult, se gândiră că-şi pot acorda câte un răgaz cu fetiţa care zăcea legată pe pat, aproape inconştientă. Apoi doi dintre ei îl luară pe Malko, după ce îl înfăşuraseră în cearceaful negru. Ceilalţi îi percheziţionară pe chinezi şi le luară ceasurile, banii, inelele.

Ah You avea asupra lui un teanc de dolari, în faţa cărora indonezienii scoaseră ţipete de bucurie.

Traversaseră apoi grădina şi urcară în furgoneta în care îi aştepta Sani. Ea singură reuşise să-i recruteze pe indonezieni doar în câteva minute, de pe Arab Street. Erau foşti vecini de-ai ei, bieţi vagabonzi cinstiţi şi de o sărăcie lucie, care nu aveau cum să mai plece din Singapore. Iar preţul expediţiei de salvare a lui Malko, fusese fixat dinainte: o călătorie la Mecca. Fapt ce le va permite să-şi adauge la nume, titlul de „Hagi”. Oamenii puneau mână de la mână ca să trimită pe câte unul de-ai lor la Mecca, iar Sani ştia dorinţa lor cea mai arzătoare.

Fata îşi muşcă buzele văzând tăieturile de pe pieptul şi spatele lui Malko. El îşi revenise şi deschisese ochii.

În timp ce maşina cobora cu toată viteza pe străduţele din cartierul rezidenţial, Sani se întreba ce o să facă cu el.

— Nu trebuie să mă duci la hotel, murmură el, ascunde-mă undeva…

Închise din nou ochii. Capul i se învârtea, dar era lucid şi avea o singură idee: să recupereze seiful lui Tong Lim, în oraşul acela, în care autorităţile ostile făceau totul să-l împiedice să afle adevărul. Sigur că se putea întâmpla orice, să fie arestat sau răpit... Nicăieri nu se mai afla în siguranţă.

Capitolul XVI.

— Te doare?

Sani se uita fix la Malko cu ochii ei imenşi, căprui. El încercă să zâmbească, în timp ce ea îi curăţa cu alcool tăietura profundă, care supura încă pe piept. În fiecare zi, trebuia să suporte acelaşi chin, dar lucrurile mergeau mai bine.

Malko se strădui să privească pereţii albăstrui ai cămăruţei în care se afla, pe când Sani îşi făcea munca ei de infirmieră.

Venea în fiecare dimineaţă să-l îngrijească, înainte de a se duce la piscină. Îi aducea ziare şi ultimele veşti din Singapore. Îi cumpărase şi haine şi vorbise cu John Canon.

Malko îşi privi pieptul, pe care se desenau încă cicatricele roşiatice. Scăpase ca printr-o minune.

De patru zile se afla în clinica aceea mică, ţinută de un medic indonezian pe Arab Street, unde îl duseseră salvatorii lui.

Din fericire, rănile lui erau superficiale, mai mult spectaculoase, decât grave. Dar trebuise să stea aproape nemişcat, ca să nu se deschidă mereu şi să se vindece mai rapid. Fusese instalat la primul etaj al clinicii, într-o încăpere minusculă, sufocantă, în care se ajungea pe o scăriţă de serviciu. Medicul era prieten cu Sani. Nu pusese nici o întrebare văzându-l pe străinul acela plin de sânge, care nu voia să meargă într-un spital normal.

Aşadar, Malko era singura persoană care ştia unde se află secretele lui Tong Lim, micul seif care declanşase atâtea orori.

Dacă ar fi fost internat într-un spital singaporez, ar fi fost la discreţia autorităţilor, iar CIA nu-l putea proteja în mod eficient. Nu avea nici un chef să se mai trezească faţă în faţă cu un alt Ah You... Aşa că se hotărâse să rămână ascuns, până se restabilea complet.

Prin Sani, îi trimisese vorbă lui John Canon să plătească

„salariile” indonezienilor care îl salvaseră şi doctorului Nassad. Şi americanul ardea de nerăbdare să pună mâna pe seiful cu secrete, dar nu voia să implice direct Statele Unite în această istorie. Trebuia procedat cu multă discreţie.

De îndată ce se simţise mai bine, Malko citise cu aviditate *Straits Time*. Bineînţeles, moartea oribilă a lui Tong Lim ocupase prima pagină timp de trei zile.

Un comunicat destul de tenebros al poliţiei vorbea despre o răpire, de cererea unei despăgubiri, de ceartă între două bande rivale... Dar nimeni nu fusese arestat.

În mod foarte ciudat, nu se mai pomenea de „Fluturi”. Linda îşi încasase banii şi practic câştigase pe toate planurile, pentru că scăpase şi de ameninţarea lui Ah You.

Toate acestea i se păreau lui Malko foarte îndepărtate. Unicul lui gând era cum să recupereze seiful lui Tong Lim şi să afle, în felul acesta, ce afacere ţinea guvernul singaporez în secret. Pentru că acum era sigur că toată afacerea fusese aranjată de Serviciile Secrete singaporeze, pe filieră chinezească. Toate faptele conduceau la această concluzie. Nu înţelegea însă motivele pentru care singaporezii îşi făceau atâtea probleme relativ la tranzacţiile dintre Banca Sovietică şi Tong Lim.

— Au!

Nu reuşise să-şi mai domine strigătul de durere sub arsura alcoolului. Era transpirat din cap până în picioare, deşi nu avea decât slipul pe el. Întrucât camera nu avea climatizare, nu reuşea să doarmă mai deloc noaptea...

Sani astupă sticluţa cu alcool şi se uită la ceas.

— Cred că astăzi o să întârzii...

— O să-ţi dau un bileţel pe care să-l duci pe Hill Street şi să-l dai ofiţerului de marină care este la parter. Nu trebuie să ajungă în alte mâini.

Şi scrise câteva cuvinte pentru John Canon pe o foaie dintr-un carneţel.

— Ce face Phil Scott? întrebă apoi Malko.

Sani părea foarte speriată.

— Oh, el nu ştie nimic!

— Mai lucrează cu Linda?

Ochii ei imenşi se tulburară uşor.

— Cred că da, dar nu ştiu nimic precis.

— Pe mâine, îi spuse Malko, zâmbindu-i.

Se uită apoi după fata care pleca pe scara îngustă. Îi părea rău că toţi banii pe care îi dădea fetei ajungeau direct în buzunarul australianului. Dar, când vorbea despre el, Sani se transfigura, ca şi când nu voia să-i vadă defectele. Grozav aştepta momentul când va deschide, în sfârşit, seiful lui Tong Lim!

*

* *

Aerul era plin de miresme. Pe aproximativ un kilometru pătrat se aliniau sute de feluri de orhidee, dar nimănui nu-i trecea prin cap să vină să le admire acolo, atât de departe de centrul oraşului, la 15 kilometri spre nord.

Malko era singurul vizitator al Grădinii Orhideelor.

Pentru mai multă siguranţă, îi spusese taximetristului, care îl dusese până acolo, să aştepte în afara grădinii.

Auzi apoi o altă maşină oprindu-se şi văzu apărând silueta înaltă a lui John Canon. Părul argintiu aproape sclipea în soare. Americanul înconjură un strat cu orhidee şi veni cu mâna întinsă la Malko.

— Doamne sfinte, credeam că n-o să te mai văd niciodată, spuse el.

Începură să se plimbe printre şirurile de orhidee şi Malko îşi dădea seama că americanul ardea de nerăbdare să-i pună întrebări, ştiind că se întâlnise cu Tong Lim, dar fără să-şi imagineze ce putuse să-i spună.

— Ei, ce mai e nou? întrebă Malko.

Americanul se sufocă de indignare.

— Pe mine mă întrebi? Doar dumneata ai noutăţi!

— Aţi aflat ceva supraveghind Banca Sovietică?

Americanul clătină din cap, nemulţumit.

— Absolut nimic, deşi am găsit locul ideal pentru a prinde toate convorbirile, chiar în faţa băncii. Numai că la vreo sută de metri se află emiţătorul postului de radio din Singapore, aşa că oamenii mei n-au înregistrat decât muzică malaieziană…

Dacă lucrurile n-ar fi fost atât de grave, pe Malko l-ar fi apucat râsul. Se apropie de o superbă orhidee violet.

— Dar contactele cu cei din Poliţia Secretă?

John Canon clătină din nou din cap, la fel de decepţionat.

— Ăştia fac pe morţii în păpuşoi! Dar, spune-mi acum ce ai aflat dumneata. De trei zile mă bombardează cu telexuri tipii de la serviciul nostru de la Moscova.

Malko se opri.

— Lim mi-a spus secretul lui înainte de a muri, recunoscu Malko. Este vorba despre un seif în care a pus toate documentele referitoare la această afacere. Cei care îl urmăreau, doreau să afle unde se găseşte seiful, iar în prezent, cred că sunt singura persoană din Singapore, care deţine acest secret.

— Iisuse Cristoase! exclamă John Canon.

— Lim mi-a mărturisit că seiful se găseşte pe fundul râului Singapore, într-un loc pe care mi l-a precizat. Mă rog, dacă o mai fi acolo... În el se află toate răspunsurile la întrebările noastre... Şi pot fi foarte folositoare din punct de vedere politic...

— Şi încă cum! rosti americanul. Dar cum crezi că putem recupera seiful acela?

— În primul rând, cu mare discreţie, răspunse Malko. Şi cu ajutor tehnic din partea ambasadei. Am nevoie de două lucruri: mai întâi bani, cel puţin două sute de mii de dolari singaporezi şi apoi un specialist în deschiderea seifurilor. De rest mă ocup eu. Cere-le celor de la Langley să trimită un specialist de la Divizia Tehnică. N-ar fi o problemă să ajungă mâine aici, iar pentru bani, nu cred că sunt probleme.

Ajunseseră aproape de gardul Grădinii de Orhidee. Şoferul taximetrului moţăia la volan. Din pricina căldurii umede, lui Malko i se lipise cămaşa de piele. Se întoarse brusc spre John Canon şi îşi desfăcu primii trei nasturi de la cămaşă, descoperind cicatricele, încă inflamate, după tăieturile pe care i le făcuse Ah You.

Americanul se uită la pieptul lui Malko. Rareori i se întâmplase să fie confruntat direct cu violenţa fizică, palpabilă, chiar şi în Vietnam. Treburile murdare se făceau

foarte departe de ambasada climatizată de la Saigon. Nu reuşea să-şi desprindă privirile de pieptul lui Malko.

— Imediat ce soseşte tehnicianul acela pentru seif... spuse Malko.

— Imediat ce soseşte tehnicianul, anunţă-mă prin Sani şi să ai banii pregătiţi. Indonezienii lui Sani se pricep foarte bine la plonjonul submarin. Iar ea va cumpăra tot materialul de care am nevoie, sau îl va închiria.

— Te aştept peste două zile, la ora zece.

Şi se urcă în taxi, animat de o bucurie amară. John Canon îl privi cum se îndepărtează, apoi se urcă şi el în maşină.

Malko nu se simţea bine. Era prima oară când ieşea din clinică, după zilele în care zăcuse şi simţea că nu-l mai ţin picioarele. Ca să nu leşine de slăbiciune, se încăpăţână să privească cu atenţie jungla, care defila de o parte şi de cealaltă a lui Mandai Road, una dintre ultimele părţi ale marelui oraş Singapore, care scăpase de furia buldozerelor. Văzu o mulţime de soldaţi care se antrenau, culcaţi prin şanţuri.

Începu să se gândească apoi la apele murdare ale râului Singapore. Oare seiful lui Tong Lim se mai afla acolo? Şi ce anume conţinea?

Apoi, cei care îl puseseră pe Ah You pe urmele lui ştiau prea bine că rămăsese în viaţă şi că, poate, le cunoştea secretul. Oricum, ei reprezentau legea, iar dacă puneau mâna pe el, era pierdut.

*

* *

Malko tresări auzind tocurile lui Sani pe scăriţa îngustă. O aşteptase toată ziua. Văzându-i figura tulburată, înţelese imediat că se întâmplase ceva.

Sub ochiul drept avea o vânătaie cât toate zilele, iar privirea ei, de obicei inexpresivă, era acum răvăşită.

Se lăsă să cadă pe pat, lângă el, cu sufletul la gură.

— Phil, spuse ea... a aflat...

Malko simţi că i se răsuceşte stomacul. Pentru că Phil era omul Lindei, iar ea îl vânduse deja o dată. Nu era exclus să mai încerce, începu să se îmbrace repede.

— Dar ce s-a întâmplat?

Sani lăsă capul în jos.

— Ieri a venit la piscină, în timp ce eu eram aici şi i-au spus că de mai multe zile am început să întârzii. Aşa că aseară m-a luat la întrebări şi m-a bătut. Până ce i-am spus...

— Te-a bătut? întrebă Malko, nevenindu-i să creadă.

Fără să mai răspundă, Sani îşi ridică rochia de pânză. Pe pulpa stângă avea o vânătaie oribilă, mare cât o farfurie.

— M-a lovit cu picioarele, de-am crezut că o să mă omoare. Era turbat, nu altceva. Spunea că dacă poliţia află că te îngrijesc, o să mă trimită pe o insulă pentru toată viaţa, iar pe el îl vor expulza...

Biata de ea, nici nu părea revoltată.

— Ar fi mai bine să pleci de aici, adăugă.

Malko se gândea intens. Planul pe care îl pusese la cale se dusese pe apa sâmbetei.

— Sani, spuse el, ar fi bine să vii cu mine, să-l părăseşti pe Scott. O să te iau de la Singapore...

Fata clătină din cap.

— Nu pot, pentru că are nevoie de mine. Şi apoi, în momentul în care o să avem banii, oricum plecăm de aici, în Tahiti şi acolo toate se vor schimba...

Se uită cu atenţie la ea; vorbea serios şi cu o supunere totală, aproape incredibilă. La un moment dat, îi veni o idee nebunească şi întrebă cu bruscheţe:

— Unde este Scott?

— La birou, sau poate prin oraş, răspunse ea.

— Bine, spuse el. O să trec mâine pe la *Mandarin*, nu-ţi face probleme.

Îşi luă pistoletul pe care i-l recuperaseră salvatorii săi şi îl băgă în buzunar. Încărcătorul mai avea încă trei cartuşe. Coborî şi el pe urmele fetei şi ieşi pe Johore Road clipind orbit de soarele acela puternic. În momentul în care se îndepărta, observă o Datsun alb-negru care trecea prin intersecţie cu toată viteza şi se opri în faţa clinicii doctorului Nassad. Fără nici o îndoială, maşina era a Poliţiei Speciale...

Linda nu pierduse timpul în zadar!

Malko se îndepărtă, încercând să-şi stăpânească enervarea. Apariţia maşinii însemna pe de o parte că seiful era încă pe fundul râului, apoi că cei care-l trimiseseră pe Ah You după el, nu renunţaseră să-l caute.

Capitolul XVII.

Sakra Ubin încremeni în pragul uşii, ca şi când ar fi văzut o fantomă.

Era în picioarele goale şi îmbrăcată cu un capot din mătase roz, strâns pe trupul ei plinuţ.

— Ce cauţi dumneata aici? spuse ea, încet..

Malko se uită pe culoarul pustiu din spatele lui. Urcase pe jos ca să nu rişte o întâlnire în lift şi să nu fie văzut intrând la văduva lui Tan Ubin. Surâse şi încercă să intre în apartament.

— Am vrut să te văd…

Imediat, femeia voi să împingă uşa, cu figura brusc întunecată şi buzele strânse într-o expresie distantă, aproape răutăcioasă.

— Pleacă de aici!

Malko îşi strecurase deja piciorul prin deschizătura uşii. Încet, dar cu hotărâre, o împinse pe malaieziană în casă şi închise uşa. Nu avea timp să glumească şi nici să o ia pe ocolite.

Şi pentru că Sakra deschisese gura să ţipe, el se apropie, o prinse de talie şi o trase spre el. Trupul îi mirosea a iasomie, iar pântecele ei veni în întâmpinarea lui ca o fiinţă autonomă. Sakra uită să mai ţipe, aidoma unui iepure fascinat de cobră.

Malko o mângâie încet pe păr, apoi coborî spre sâni.

— Mizerabilule, murmură malaieziana.

Dar nu încercă să scape. Atingându-i uşor pielea, Malko îi spuse:

— Te rog, Sakra, în seara asta trebuie să dorm la tine, aici. Îţi promit că nu te ating şi că plec mâine dimineaţă… Sunt foarte obosit şi sunt căutat de poliţie. În tine pot să am încredere, nu-i aşa?

Îi dădu drumul din braţe. Ea se depărtă şi îşi strânse mai bine capotul în jurul taliei.

— Dar nu este decât un pat aici şi o să mă violezi

iarăşi....

Şi pentru că el nu spunea nimic, ea se îndreptă spre cealaltă cameră, în care se afla un pat foarte jos, un fel de divan.

Fără să-şi scoată capotul, Sakra se întinse pe pat, cu spatele la Malko. El se dezbrăcă repede, observând că era mai răcoare decât în clinica doctorului arab. Şi, oricum, se simţea mult mai în siguranţă. Se întinse pe spate şi respiră profund. Era atât de obosit, încât adormi fără să-şi dea seama.

Ceva mai târziu se trezi şi, pentru că avusese un somn greu, îi trebuiră câteva clipe să-şi aducă aminte unde se află.

Lipită de el, fără capot, Sakra îl mângâia pe tot trupul. După spaima, ororile şi durerea din ultimele zile, era prima mângâiere, primul moment de tandreţe, un alt univers. Sakra părea că nici nu mai respiră. Malko îşi reţinu un ţipăt, unghiile femeii îi răscoleau durerea încă vie a cicatricelor, dar încercă să se concentreze asupra voluptăţii, spunându-şi că într-o zi, va face dragoste pentru ultima oară, fără să ştie. Gândul acesta îi dădu parcă mai multă forţă şi disperare...

După un timp, Sakra se îndepărtă de el, la celălalt capăt al patului, se ghemui ca un copil şi adormi imediat, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Adormi şi el, liniştit.

*

* *

Îl trezi zgomotul ploii de afară. Se ridică în şezut. Sakra nu mai era în pat, iar capotul ei zăcea pe jos. Privi ceasul. Era nouă.

Se sculă şi se aruncă sub duşul minuscul, mult mai puţin puternic decât aversa de afară.

În bucătărie găsi ceai cald. Bău trei ceşti, se îmbrăcă şi îşi puse pistoletul la centură.

Se gândi că, probabil, nu va mai reveni niciodată în locul acela şi nu o va mai revedea pe Sakra. Rareori i se întâmplase să întâlnească o femeie atât de senzuală sub aparenţele unei pudice...

Pe culoarul cenuşiu, reveni la realitate. Ştia că ora care va urma, va fi hotărâtoare pentru tot ceea ce îşi propusese.

Coborând pe Havelock Road, găsi cu uşurinţă un taxi, dar ploaia reuşi să-l ude până la piele, deşi continua să fie aceeaşi căldură apăsătoare.

*

* *

Pupilele lui Sani se dilatară într-o fracţiune de secundă, aidoma unei păsări de noapte surprinsă de lumină. Purta un sarong ud leoarcă ce îi învăluia trupul superb.

— De ce ai venit aici, pentru Dumnezeu! spuse ea încet. Phil este acasă…

Malko traversase grădina neîngrijită, fără să facă nici un zgomot. Din prudenţă, coborâse în faţă la *Hilton* şi urcase Anguilla Road pe jos. Nu mai ploua, iar soarele strălucea de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Malko se simţea bine, după noaptea petrecută cu Sakra Ubin.

— Ştiu că este acasă Sani, de aceea am venit…

Fata îl privi îngrozită.

— Doar n-o să…

— Nu te speria… Unde este?

— Face baie, dar…

El o dădu la o parte şi intră în casă. Auzi zgomotul apei şi descoperi baia. Prin peretele de sticlă distinse silueta lui Phil Scott. Calm, Malko trase geamul glisant şi se îndepărtă să nu fie stropit de apă.

— Ei, ce…

Australianului i se opri ţipătul în gât, văzându-l pe Malko şi pistolul îndreptat asupra lui.

— Ieşi de acolo, spuse Malko cu o voce neutră.

Ochii australianului deveniseră aproape transparenţi. Fără să oprească duşul, rămase imobil, cu apa şiroind pe el. Malko ridică ţeava pistolului şi apăsă pe trăgaci. Împuşcătura se confundase cu ţipătul de groază al australianului.

Glonţul pulverizase o bucată de faianţă din spatele lui.

Sani apăru disperată, dar încremeni, văzând scena.

— Scott, spuse Malko, eşti un porc! Cât ţi-au dat să mă

torni?

Australianul îşi trecu mâna prin părul ud.

— Nu înţeleg ce vrei să spui…

— Lasă că înţelegi tu foarte bine, spuse Malko. Mai întâi ai bătut-o pe Sani ca să-ţi spună unde eram şi exact după două ore s-a şi prezentat poliţia acolo!

În clipa aceea văzu în ochii australianului teamă, o teamă viscerală, absolută. Un soi de descompunere a restului de om din el, pe care drogurile şi alcoolul îl transformaseră într-o zdreanţă. Nu mai exista nimic din aparenta tărie şi siguranţă de sine, pur şi simplu, individului îi tremura bărbia de spaimă.

— Ei, doar n-o să mă… spuse Scott, lasă-mă să-ţi explic…

Se uita fix la ţeava pistolului îndreptată spre el. Dar Malko ştia că nu va încerca nici o acţiune violentă.

Sani se aruncă asupra lui Malko.

— Să nu-l omori! îl imploră ea, te rog să nu-l omori, nu este un om rău…

În tăcerea care se lăsase se auzea doar duşul care continua să curgă. Malko simţi că australianul atinsese maximum de groază.

— Uite ce e, Scott, îţi ofer o şansă să-ţi salvezi pielea… Dar cu o condiţie…

— Absolut orice! răspunse disperat australianul, orice doreşti!

În ciuda căldurii apăsătoare, tremura din toate membrele, cu chipul desfigurat şi privirea rătăcită a celui care a văzut moartea cu ochii.

— Din câte ştiu, te pricepi la scufundările submarine, aşa este?

— Da…

— O să ai de făcut o anume treabă pentru mine. Am nevoie de un scafandru, de un cablu foarte solid şi de tot materialul care trebuie pentru o scufundare. Butelii şi tot ce ştii tu că mai este nevoie. Şi tu ştii să te scufunzi, Sani?

— Da, răspunse fata.

— Bine, atunci faceţi rost de trei echipamente. Dacă va trebui, o să vă ajut şi eu, dar nu cred să fie cazul. Şi cu asta,

vă achitaţi faţă de mine…

Phil Scott îşi revenea treptat. Spuse cu o voce tremurătoare:

— Dar dacă fac chestia asta, ştii ce mi se poate întâmpla…

— N-o să ţi se întâmple nimic, spuse Malko. Imediat după ce terminăm operaţiunea, veţi primi două sute de mii de dolari singaporezi. Şi poţi să pleci liniştit cu Sani în Tahiti. Doar spuneai că asta îţi doreşti cel mai mult… Iar acolo, or să te lase în pace…

Se lăsă o tăcere interminabilă. Sani se uita la australian cu toată intensitatea de care era capabilă.

Malko cântărise foarte bine lucrurile. Teama de a-şi pierde viaţa şi mirajul câştigului erau două nade suficiente pentru un individ ca Phil Scott. Iar Sani nu putea decât să-i fie o foarte bună aliată, fiindu-i atât de supusă.

— La ce adâncime trebuie să ne scufundăm? întrebă australianul.

— Aproximativ zece metri.

— Şi când?

— Chiar în seara asta, răspunse Malko. O să mă aşteptaţi în parcarea de la hotelul *Mandarin* cu tot ce trebuie.

Se uită apoi la Sani.

— Sani, sper că o să-l împiedici să facă vreo prostie, adăugă el. Era sigur că tânăra tamil îl va opri pe Scott să-şi dea frâu liber proastelor instincte şi, oricum, ceea ce le oferea, era destul ca să-i împiedice să-l trădeze.

Înainte de a ieşi din cameră, se mai întoarse o dată.

— Scott, sper să-ţi dai seama că oricum îţi vor veni de hac, chiar dacă încerci să mă trădezi…

Australianul nu răspunse, ştiind că Malko are dreptate.

*

* *

Malko aştepta în cabina telefonică din holul hotelului *Hilton*. Trebuia să-l anunţe pe John Canon, deşi era o imprudenţă să telefoneze la ambasadă, dar nu avea de ales.

În sfârşit, auzi vocea americanului.

— Eu sunt, spuse Malko.

— Ah, începusem să fiu îngrijorat, spuse John Canon. Totul este în regulă.

— Amicul nostru a sosit de la Washington?

— Vine în dimineaţa asta.

— Foarte bine. Am nevoie de ceea ce am vorbit şi te aştept peste o oră în holul Băncii Chinei.

Era chiar peste drum de banca din care şeful CIA din Singapore urma să scoată banii de care avea Malko nevoie. Lui Malko i se părea şi un loc foarte sigur pentru el. Dar nu aceeaşi era părerea americanului, care îi spuse cu reticenţe:

— Crezi că este un loc sigur?

— Bineînţeles, răspunse Malko şi închise.

Dacă totul se petrecea bine, peste câteva ore avea să intre în posesia secretelor lui Lim.

În taxi, Malko răsfoi *Straits Time*. Articolul de fond anunţa pe opt coloane: „Opt sute de milioane de lacrimi pentru Chou En Lai”. Preşedintele Chinei comuniste murise cu o zi înainte. Citind ziarul n-ai fi crezut că la Singapore comuniştii erau vânaţi pe capete, pentru că aproximativ şase pagini erau dedicate vieţii şi operei marelui chinez.

Ceea ce se petrecea în Asia era greu de înţeles pentru Malko.

Coborî din taxi la colţul lui Shenton Way ca să evite sensul interzis. Clădirea impozantă a Băncii Chinei avea aspectul stilului sovietic al anilor treizeci. În semn de omagiu pentru defunctul Chou En Lai, se agăţaseră o mulţime de coroane de flori pe faţada băncii. Sute de chinezi emoţionaţi veniseră să semneze în cartea de condoleanţe.

Malko urcă câteva trepte şi se trezi într-un hol impunător. Un funcţionar chinez păzea o mare carte de aur, în care semnau, rând pe rând, vizitatorii. Privi în jur. John Canon nu apăruse încă.

După câteva minute, văzu însă silueta înaltă a lui John Canon, care trecea prin uşa turnantă. Îşi pusese ochelari negri şi ţinea în mână o geantă mare din piele.

Se îndreptă spre Malko. Îşi strânseră mâinile, apoi priviră în jur, cu o senzaţie neplăcută. Erau singurii străini printre chinezii de acolo.

— Am programat pentru seara aceasta operaţiunea, spuse Malko. Te rog să stai acasă şi dacă vezi că nu apar, înseamnă că s-a întâmplat ceva şi că nu ai cum să intervii. O să mai rămân un pic aici. Aş prefera să pleci dumneata mai întâi. Bine că mi-ai atras atenţia că Singapore ne este o ţară prietenă..., adăugă el zâmbind.

John Canon, clătină din cap nemulţumit.

— Să ştii că nu înţeleg nimic, pentru că Lee Kuan Yew este în relaţii foarte bune cu noi. Ambasadorul mi-a spus şi ieri acest lucru.

— Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă nu ne-ar mai iubi... suspină Malko.

John Canon îi strânse mâna îndelung. Malko luă geanta şi se instală în apropierea unei mese, ca şi când ar fi aşteptat pe cineva. Se uită la americanul care dispăruse prin uşa turnantă cu o mică strângere de inimă.

Că putea duce la bun sfârşit toată operaţiunea, era absolut sigur. Avea ca aliaţi o fată înapoiată şi un aventurier gata oricând să trădeze.

Timp de mai multe minute îi privi pe chinezii care veneau şi semnau cuminţei cartea de condoleanţe. Te-ai fi crezut într-o catedrală, nu într-o bancă. În sfârşit, se hotărî să iasă..

În momentul în care voia să se angajeze prin uşa turnantă, observă un chinez care se apropia de el, zâmbind.

Părea un funcţionar al băncii.

— Domnul Hong-Wu ar dori să vă vorbească, spuse el în engleză.

Părea că-l cunoaşte pe Malko de o viaţă. Acesta se întoarse surprins şi neliniştit. Imediat, memoria lui prodigioasă îi readuse numele respectiv la suprafaţă. Era informatorul lui Tan Ubin.

Omul se întoarse spre unul dintre ghişee şi preciză:

— Domnul Hong-Wu vă aşteaptă acolo.

Malko observă un chip rotund şi zâmbitor. Se duse la

ghişeu, iar chinezul îi întinse mâna.

— Eu sunt Hong-Wu, spuse el cu o voce piţigăiată.

— Cred că ştiu cine sunteţi, spuse Malko, dar…

Chinezul zâmbi politicos.

— De fapt, am fost mereu în preajma dumneavoastră. Pe Sago Street…

Aşadar, acesta era misteriosul lui salvator.

— Dar cine sunteţi dumneavoastră?

Chinezul zâmbi mai apăsat.

— Eu nu sunt o persoană importantă, spuse el mieros.

— Dar de ce m-aţi ajutat?

Chipul chinezului deveni foarte sever.

— Pentru a face să iasă la lumină complotul revizioniştilor sovietici.

Malko se uită cu mare atenţie la el, foarte intrigat.

— Se pare că ştiţi foarte multe despre această afacere… Dar de ce nu aţi intervenit direct?

Chinezul zâmbi imperceptibil.

— Noi avem o poziţie foarte delicată la Singapore. De aceea ne este imposibil să ne amestecăm direct în anumite probleme.

— Dar de unde ştiaţi că o să vin aici? întrebă Malko.

— Nu v-am pierdut deloc urma în tot acest timp cât aţi stat aici, răspunse modest chinezul. Apoi tuşi. Din fericire, de altfel…

Malko aştepta foarte atent. Chinezul se aplecă prin ghişeu şi murmură.

— Sunteţi aşteptat afară. Vor să vă răpească.

Capitolul XVIII.

Malko simţi că inima începe să-i bată nebuneşte. În spatele ghişeului, Hong-Wu era aidoma oricărui funcţionar de bancă, deşi acum ştia cu certitudine că are în faţă pe unul dintre membrii Serviciilor Secrete chineze. Numai un motiv foarte special putea să-l fi determinat să se descopere în felul acesta.

— Dar cine vrea să mă răpească? întrebă el. Şi în ce fel? Sunt mulţi oameni afară. Aş putea să ţip sau să încerc să mă apăr.

Chinezul se aplecă din nou prin ghişeu.

— Sunt oamenii Poliţiei Speciale singaporeze, îmbrăcaţi în uniformă. Mulţimea va crede că sunteţi un răufăcător şi n-o să vă apere nimeni, ba dimpotrivă. Pe urmă, va fi prea târziu…

Malko examină cu atenţie chipul intenţionat inexpresiv al chinezului. În jurul lor continua agitaţia obişnuită a băncii. John Canon era cu siguranţă departe. Dintr-o dată, geanta cu bani i se păru foarte grea.

— Dar de unde aţi aflat de tentativa aceasta de răpire? mai întrebă el.

— Avem foarte mulţi informatori, răspunse chinezul. Ne-am temut ca Tong Lim să nu fi murit fără să spună nimic, dar acum este limpede…

Malko era uluit de certitudinea absolută a omului din faţa lui.

— Dar ei de unde au ştiut că voi veni aici? Doar o singură persoană era la curent…

Chinezul zâmbi cam trist.

— Trebuie să fiţi foarte atent la telefon… De multe ori poate fi supravegheat…

Lui Malko i se păru că visează urât. Şi, de altfel, cum putea el să fie sigur că omul era cine pretindea că este? Căzuse deja într-o mulţime de capcane, amestecându-se în povestea asta cu Lim.

— Scuzaţi-mă o clipă, spuse Malko.

Fără să lase geanta din mână, se apropie de uşa turnantă, traversând holul.

Se uită cu atenţie la coada lungă ce aştepta să semneze în cartea de aur. În *Raffles Place* era un furnicar de oameni. Imediat însă, îi văzu. Lângă trotuar, se afla un BMW al Poliţiei Speciale, cu patru oameni la bord. Priveau cu atenţie spre intrarea băncii. Maşina era dotată cu o antenă radio.

Se întoarse la ghişeul lui Hong-Wu.

— Mă credeţi acum, domnule Linge?

— Dar de unde să ştiu eu că maşina mă aşteaptă chiar pe mine?

Chinezul clătină din cap.

— În locul dumneavoastră nu mi-aş asuma riscul de a verifica.

— Bine, spuse Malko. Şi ce ar trebui să fac?

Domnul Hong-Wu făcu o mişcare aproape imperceptibilă din cap.

— Când ieşiţi din bancă, luaţi-o la stânga, de-a lungul cozii. Mergeţi pe stradă până la *Boat Quay*. Acolo vă aşteaptă cineva care o să vă treacă râul cu o barcă. O să vă facă un semn. Nu cred că ei au prevăzut aşa ceva…

— Şi dacă trag?

Chinezul clătină din nou din cap.

— Nu vor trage. Au nevoie de dumneavoastră viu.

Cei doi bărbaţi se măsurară din priviri preţ de câteva secunde. Cel de-al şaselea simţ îi spunea lui Malko că acest chinez nu minţea şi că voia sincer să-l ajute. Se hotărî să iasă.

— Bine, o să fac cum spuneţi.

— Sper să iasă bine, adăugă chinezul. Să ştiţi că dorim din tot sufletul să reuşiţi.

După un mic semn din cap, domnul Hong-Wu dispăru în spatele ghişeului.

Malko se îndreptă spre uşa turnantă.

*

* *

După răcoarea din holul Băncii Chinei, simţi căldura de

afară îngrozitor de umedă şi sufocantă. Coborî calm treptele, se opri pe trotuar, ca şi când ar fi ezitat asupra direcţiei. În faţa lui se afla maşina alb-albastră a Poliţiei, la aproximativ zece metri.

La stânga, coada chinezilor, care aşteptau să semneze, se prelungea de-a lungul străduţei ce ajungea până pe chei.

Exact după douăzeci de secunde, portierele maşinii Poliţiei se deschiseră şi din ea coborâră doi poliţişti în uniforme, care se îndreptară spre Malko, fără să se grăbească.

Ceilalţi doi rămăseseră în maşină. Dacă Hong-Wu nu l-ar fi prevenit, Malko nu s-ar fi neliniştit. Poliţiştii păreau calmi şi destinşi. Simţi că îi îngheaţă şira spinării. Răpirea fusese foarte bine pregătită.

Dinspre Shenton Way, veni o maşină care intră în *Raffles Place*, ascunzându-l pentru câteva secunde pe Malko de ochii celor doi poliţişti chinezi. Dintr-un salt, el o luă la fugă de-a lungul cozii, spre râu. Maşina îi permitea să obţină un avans de vreo douăzeci de metri.

Auzi nişte apeluri în spatele lui, în chineză şi în engleză. Se întoarse şi îi văzu pe cei doi poliţişti care fugeau pe urmele lui. Şoferul maşinii de poliţie porni rapid şi înconjură piaţa, intenţionând să-i taie calea.

La un moment dat, îi apăru în faţă un chinez cu un brici în mână. Era un frizer care lucra chiar pe trotuar. Malko îi dădu un brânci cu geanta grea şi îl făcu să se încovoaie. Chinezii de la coadă îl priveau nedumeriţi.

Ajunse cu sufletul la gură pe Boat Quay, un loc aglomerat, cu mărfuri şi maşini, care încărcau şi descărcau.

În spatele lui strigătele se multiplicau. Fu nevoit să-i tragă un pumn zdravăn unui chinez, care încerca să-l apuce din mers.

Apa murdară a lui Singapour River nici nu se vedea dintre joncile pântecoase, în care vieţuia o întreagă populaţie lacustră. Ajunse pe chei şi se opri, căutând din ochi ambarcaţiunea care trebuia să-l aştepte. Mai întâi nu văzu decât joncile acelea enorme, lipite unele de altele. Apoi observă o barcă minusculă, prinsă între două jonci plate, în

ea se afla un singur om. Foarte tânăr, îmbrăcat în jeans şi într-un maieu.

Întoarse capul. Poliţiştii erau la vreo treizeci de metri în spatele lui. Alergă în lungul cheiului. Văzându-l, chinezul îl strigă. Malko ajunse în dreptul lui. Apa era la un metru şi jumătate sub nivelul cheiului.

Fără să dea drumul genţii, Malko îşi făcu vânt şi sări în barcă, dispărând din câmpul vizual al celor care-l urmăreau.

Crezu că şocul produs de căderea lui va răsturna fragila ambarcaţiune, dar chinezul începuse deja să vâslească, manevrând cu abilitate bărcuţa printre jonci.

Cei doi poliţişti apărură şi ei pe chei, urlând ameninţări de tot felul. Malko îi văzu consultându-se ce să facă.

Unul dintre ei scoase un revolver şi îl îndreptă spre barcă. De la distanţa aceea nu avea cum să-l rateze pe Malko.

Se auzi detonaţia şi un mic gheizer de apă murdară ţâşni în faţa bărcii. Intenţionat vizase mai departe. Deci Hong-Wu avusese dreptate.

Barca ajunsese în mijlocul râului. Din cauza circulaţiei foarte intense, poliţiştilor le trebuiau cel puţin zece minute să ajungă la locul unde trebuia el să debarce, trecând pe sub podul South Bridge Road.

Peste trei minute, barca se lovi de cheiul opus. O scăriţă urca până la nivelul străzii. Malko o escaladă, urmat de tânărul chinez. Sus, îi aştepta un altul, tot tânăr, cu un aer serios, lângă o maşină veche cu motorul în funcţiune.

— Haideţi! spuse el. Repede!

Malko urcă în maşină, urmat de barcagiu. Celălalt se aşeză la volan şi o luă pe chei, urcând înapoi spre South Bridge Road. Domnul Hong-Wu prevăzuse absolut totul.

Merseră în tăcere şi ieşiră de pe chei pe River Valley Road, îndreptându-se spre nord, apoi şoferul se întoarse spre Malko.

— Unde vreţi să ajungeţi?

Era o întrebare foarte dificilă. Simţea cum se închise cercul în jurul lui. Trebuia să scape până spre seară şi de oamenii de la Poliţia Specială şi de aliaţii lor. Era sigur că supravegheau Ambasada Americană şi domiciliul lui John

Canon. La un moment dat, îi veni o idee.

— Duceţi-mă la hotelul *Mandarin*, spuse el.

Maşina avansa destul de încet în circulaţia intensă de pe Grange Road. Peste zece minute, Malko cobora în faţa hotelului *Mandarin* şi intră în holul uriaş. Se duse drept la recepţie şi se uită rapid la rândurile de chei.

— 2715, ceru el.

Funcţionarul îi întinse cheia fără să-l privească. La etajul 15, Malko intră în camera sa şi închise uşa. Peste tot erau valize desfăcute, dar camera fusese aranjată şi curăţată. Se aşeză într-un fotoliu. Nu avea cine să vină să-l caute tocmai acolo. Cel puţin pentru moment.

*

* *

Zgomotul cheii care se răsucea în broască îl făcu pe Malko să tresară.

Fără să se ridice de pe fotoliu, îndreptă pistolul spre uşă. Văzu mai întâi o minijupă roşie, apoi o malaieziană grăsuţă, urmată de un tip alb, de vreo cincizeci de ani, transpirat şi gâfâind. Noii veniţi încremeniră în prag.

— Intraţi, spuse Malko, zâmbindu-le.

Ca un automat, tipul închise uşa. Era exact ceea ce dorea Malko. Fără să înceteze să îi ţină în bătaia pistolului, le spuse:

— Nu trebuie să vă fie teamă, nu vreau să vă fac nimic rău. Vom petrece doar câteva ore împreună, după care, eu o să plec…

Fata se uita la el cu ochii măriţi de spaimă. Însoţitorul ei mormăi ceva în englezeşte.

— Aşezaţi-vă pe pat, le ordonă Malko. Şi să nu vă vină ideea să ţipaţi. Ca să nu fiu obligat să trag.

*

* *

Ascensorul se opri cu o mică zdruncinătură la parter. Malko ieşi repede şi se îndreptă spre uşiţa care dădea în parcarea din spatele hotelului *Mandarin*. Totul se petrecuse fără incidente. Probabil că ostaticii lui încă se mai întrebau ce li se întâmplase. Cinaseră toţi trei în cameră ca nişte

vechi prieteni, fără să-şi spună o vorbă. Şi, oricum, Malko îi speriase destul de tare, ca să fie sigur că nu se vor repezi la telefon imediat după ieşirea lui din cameră…

Era unu noaptea. În parcare se aflau foarte puţine maşini, dar zări un camion-macara cu farurile stinse. Era de culoare galbenă.

Se îndreptă spre el. La volan era Phil Scott, cu Sani alături. Urcă şi el.

— L-aţi furat? întrebă el.

— N-am avut de ales, răspunse nervos australianul. Dacă îţi închipui că a fost uşor…

Porni motorul şi ieşi din parcare. Sani nu scosese o vorbă.

— Unde mergem? întrebă Scott.

— Pe River Valley Road, spuse Malko. Înainte de a ajunge la Hill Street, se face o străduţă care porneşte de la chei spre stânga şi se numeşte Reah Road. Mergem pe ea până la chei. Aveţi echipamentul?

— Da, răspunse Phil Scott.

După mirosul pe care îl degaja, Malko îşi spuse că probabil golise o sticlă întreagă de *Gaston de Lagrange*.

Până la malul râului nu mai schimbară o vorbă. Apa avea o lăţime cam de treizeci de metri şi era acoperită cu sute de jonci, aproape lipite unele de altele. Râul şerpuia de la vest spre est, pe o lungime de aproximativ doi kilometri, separând vechile căsuţe chinezeşti de maiestuoasa clădire a Parlamentului şi de *City Hall*. Pe chei nu era absolut nimeni.

Malko manevră camionul-macara în aşa fel încât spatele acestuia să se afle la nivelul cheiului, deasupra apei. În preajma lor se aflau multe alte camioane. Toate prăvăliile erau închise, iar casele aveau luminile stinse. Malko îi arătă australianului apa neagră. În locul acela, cheiul forma un fel de *istm*. O joncă pântecoasă era ancorată chiar în locul unde urmau ei să acţioneze. Era vopsită într-o nuanţă de verde, dar un verde murdar, după cum observă Malko la lumina lanternei.

— Vă veţi scufunda aici, sub jonca aceasta, spuse Malko. Dedesubt trebuie să fie un seif. Poate s-a îngropat în mâl şi

trebuie desprins şi urcat la suprafaţă.

Australianul privi apa murdară, care mirosea urât.

— Cam cât este de mare? întrebă el. Şi dacă o fi la vreun metru sub mâl, n-avem cum să-l scoatem şi nici măcar cum să-l găsim.

— Nu ştiu, răspunse Malko.

— Bine, mă pregătesc imediat, suspină australianul. Tot materialul se afla în spatele maşinii. Sani îl ajută să-şi fixeze butelia cu oxigen în spate.

Malko supraveghea cheiul pustiu, iar când Scott fu gata, se apropie de el.

— Să ştii că dacă îmi spui că nu este nici un seif acolo, cobor împreună cu tine! Aşa că, fără glume!

Australianul nu răspunse. Malko îl privi cum dispare în apa neagră, cu masca pe figură, cu labele şi butelia de oxigen în spinare. La centură erau agăţate mai multe ustensile submarine, între care şi o lampă.

Începură să se scurgă secunde interminabile. Şi pentru că Phil Scott opera sub jonca verde, nu puteau distinge nimic la suprafaţa apei. Sani aştepta în cabina camionului-macara. Malko se aşeză lângă ea.

— Cum s-a comportat astăzi? întrebă el.

Ea îl privi cu un fel de bucurie nestăpânită în ochi.

— N-a spus nimic. Să ştii că l-ai speriat dimineaţă... Şi este foarte mulţumit că va primi banii, ca şi mine de altfel. Şi o să plecăm chiar în noaptea asta. Cu avionul de Kuala Lumpur. Nu vreau să mă mai întorc niciodată la Singapore.

Se lăsă din nou linişte. Camionul-macara semăna foarte bine cu toate celelalte care staţionau pe chei. Malko încerca să-şi controleze respiraţia, ca să nu fie prea nervos. Se uită la ceas. Australianul coborâse de şapte minute sub jonca verde. I se părea o eternitate.

Auzi la un moment dat un uşor clipocit şi sări din camion, apropiindu-se de apă. Văzu mai întâi lumina gălbuie a lămpii, apoi capul lui Scott care ieşea la suprafaţa apei. Se agăţă cu o mână de chei, iar cu cealaltă îşi scoase masca şi ridică capul spre Malko.

— Ai mare noroc, spuse el. Seiful este prins cu un laţ de

fundul joncii. Altfel, nu-l mai găseai niciodată în mâlul de aici. Cred că n-are mai mult de o sută de kilograme. Trebuie doar să-l tragem la suprafaţă.

Lui Malko îi venea să urle de bucurie.

— Ai nevoie de plasă? întrebă el.

— Nu cred, răspunse Scott. Cufărul are mai multe lanţuri pe părţi şi o să încerc să le agăţ de cele ale macaralei. Hai, daţi-le drumul până la mine, e cam la trei metri adâncime.

Malko se repezi în spatele camionului. Lanţurile atârnau deja deasupra apei. Începu să manevreze troliul cu mâna, coborându-le treptat, într-un zgomot îngrozitor de fierărie. Îşi spuse că o să trezească tot cartierul, dar nu avea de ales.

În sfârşit, Phil Scott apucă un capăt de lanţ şi începu să se scufunde, trăgând de el. La fiecare tur de manivelă, zornăiala lanţului şi scrâşniturile i se păreau lui Malko insuportabile. Australianul trăsese lanţul sub apă şi dispăruse sub joncă. Vacarmul se oprise în sfârşit.

Malko privi casele întunecate din jurul lui. Nu se putea să nu fi trezit pe nimeni. Era convins că mai mulţi ochi îl priveau, dar spera să nu le vină ideea să sune la Poliţie. Lanţul era acum la fundul apei şi Scott se lupta probabil cu seiful.

Lui Malko i se părea că timpul a încremenit pe loc. Sani însă, părea impasibilă. Cu gândurile aiurea, cufundată în propriul ei vis şi păzind geanta cu bani…

Phil Scott urcă atât de repede la suprafaţă, încât Malko nici nu avu timp să-l vadă. Australianul îi întinse mâna.

— Ajută-mă, ce naiba!

Malko se culcă pe burtă pe chei şi îi întinse mâna, ajutându-l să se caţere.

Australianul gâfâia, scuipă de mai multe ori, îşi scoase buteliile, labele şi masca. Sani sări din camion şi-i aduse un prosop.

Pe chei nu se vedea nici ţipenie.

— Hai, încetişor, spuse australianul şi roagă-te lui Dumnezeu să nu se rupă porcăria aia de lanţ…

Malko se urcă în cabină, porni motorul şi declanşă

mecanismul troliului. Acesta începu să se învârtească, făcând un zgomot infernal. Malko stătea cu ochii aţintiţi asupra lanţului întins care urca treptat şi se răsucea în jurul troliului.

În acest timp, Phil Scott se îmbrăcase şi aruncase echipamentul în fundul camionului.

Lui Malko i se păru că trecuse o eternitate până ce văzu apărând la suprafaţa apei o masă neagră, la capătul lanţului. Manevră troliul la maximum, în aşa fel încât seiful să ajungă deasupra cheiului.

Camionul vibra din toate încheieturile.

În sfârşit, Malko opri motorul troliului şi îl blocă în poziţia cea mai înaltă. Pentru câteva secunde, îşi oferi plăcerea de a contempla masa întunecată, ferecată în lanţuri, care se balansa în spatele camionului.

Acesta era obiectul pentru care muriseră atâţia oameni de când venise el la Singapore. Impresia era ameţitoare… Lângă el, Phil Scott mârâi.

— Mai stăm mult aici?…

Ca un automat, Malko porni pe chei, în direcţia nord, supraveghind în retrovizor cufărul care se legăna în spate. Din cauza lui nu putea merge prea repede. Şi, oricum, bătea cam tare la ochi! Pe Valley Road întâlniră un taxi întârziat.

Malko se grăbea acum, nemaiavând răbdare să ajungă mai, repede la John Canon şi să deschidă seiful. Se întoarse spre Scott.

— Voi unde mergeţi?

— La mine, spuse australianul. Ai adus banii?

— Sunt acolo, răspunse Malko.

Australianul luă geanta, o deschise şi băgă mâna între teancurile de bani. Pe chipul lui obosit apăru un zâmbet fugar.

— OK, spuse el, eşti un tip corect.

Se făcu din nou linişte până ce ajunseră pe Anguilla Road. Malko opri fără să coboare. Sani coborî prima, urmată de Phil Scott cu geanta în mână. Înainte de a închide portiera, îi spuse lui Malko ironic:

— După ce termini, să duci hârbul ăsta la *Borneo Motors*.

De acolo l-am furat...

Malko pornise deja. Nu întâlni nici un alt vehicul până la *Bukit Timah*. Se uita din minut în minut la cufărul care se balansa în spatele camionului. Se gândi fugitiv la Sani. Cel puţin moartea lui Tong Lim a fost folositoare pentru ea, realizându-şi astfel visul.

Era atât de preocupat să supravegheze preţiosul seif, încât era cât pe ce să depăşească intrarea de la vila lui John Canon. Frână uşor, intră în grădină şi opri chiar în faţa uşii. La parter, ferestrele erau luminate. Abia oprise motorul camionului, că John Canon şi apăru în prag, cu părul său argintiu, vâlvoi. Era însoţit de un alt bărbat. Malko sări jos şi se îndreptă spre ei.

Capitolul XIX.

Specialistul stătea cu urechea lipită de seiful metalic şi răsucea foarte încet rotiţele, încât lui Malko i se părea că trecuse foarte mult timp de când aşteptau. Lângă el, John Canon fuma ţigară de la ţigară. Cei trei bărbaţi se aflau în garajul americanului, unde duseseră seiful debarasat de lanţuri. Cel care încerca să-l deschidă, era tânăr şi părea competent şi foarte calm. Se ridică la un moment dat, transpirând leoarcă.

— S-a depus multă rugină şi e foarte complicat.

De aproximativ trei ore se chinuia cu seiful acela vechi. Încercase zeci de chei, pe care le avea într-o trusă de piele. Una dintre ele era şi acum în broască.

— Hai să bem ceva, sugeră John Canon.

Simţea că nu-şi mai găseşte locul. Merseră în livingul spaţios şi cam rece, din cauza instalaţiei de climatizare. Malko bău paharul de J&B fără nici o plăcere. Era prea concentrat şi nerăbdător. Americanul se juca gânditor cu paharul de whisky.

Cei doi bărbaţi tresăriră puternic în momentul în care se deschise uşa. Specialistul le zâmbi, epuizat de căldură şi de efort, cu mâinile negre de unsoare.

— Doamne, credeam că n-o să reuşesc să deschid tâmpenia aia! Una dintre rotiţe a fost complet blocată de rugină.

John Canon şi Malko se repeziră în garaj. Uşa seifului era deschisă larg. Malko apucă un teanc de documente. Erau mai mult plicuri galbene, teancuri de dolari americani legate cu elastic, scrisori. Goliră amândoi seiful şi transportară conţinutul în living.

Precaut, John Canon încuie uşa de la intrare şi puse pe măsuţa de lângă el un Colt 45 cu piedica trasă. Specialistul plecase să facă duş.

Malko începu să citească preocupat primul document. Era un contract de vreo zece pagini dactilografiate. John

Canon luase şi el unul şi îşi pusese ochelarii.

Timp de o jumătate de oră nu se auzi decât foşnetul paginilor răsfoite. Pe măsură ce citeau documentele, le schimbau între ei. În sfârşit, şeful Biroului singaporez al CIA ridică privirea şi spuse cu o voce inexpresivă.

— Incredibil! Tong Lim a fost omul KGB-ului în ultimii cinci ani!

Malko luă un teanc de documente.

— Şi uite, în momentul de faţă, KGB-ul este adevăratul proprietar al celor trei bănci californiene cumpărate de *South Asia Land Development*. Capitalul societăţii a fost asigurat în proporţie de 98 la sută de *Moscow Narodny Bank*. Aşadar, ei au fost cei care au cumpărat cele douăzeci de milioane de acţiuni la opt dolari singaporezi fiecare. Şi pe lângă cele trei bănci din California, mai controlează şi vreo douăzeci de societăţi.

— Cred că e cea mai tare lovitură pe care a dat-o KGB-ul, suspină John Canon. Să vezi ce zarvă o să iasă când se va afla…

— E chiar mai tare decât îţi imaginezi, spuse Malko. Şi toate dovezile sunt aici. Au început prin a-i împrumuta bani lui Tong Lim, fără să-i ceară garanţii suficiente. Cu o dobândă de doi la sută pe lună. Mai întâi, pentru proiectul lui de la Sentosa. Apoi, când era agăţat bine şi incapabil să ramburseze împrumutul, l-au şantajat. L-au forţat să fie omul lor pe plan internaţional. Cine dracu’ l-ar fi bănuit pe un om de afaceri chinez din Singapore că lucrează pentru KGB? …

Pentru un moment nu se mai auzi decât foşnetul hârtiilor şi zgomotul climatizorului. La ora aceea înaintată, *Bukit Timah* era absolut liniştită. Malko era fascinat de ceea ce descoperise şi nu putea rămâne indiferent, după întâmplările în care riscase atât de mult. John Canon ridică privirea.

— Ai descoperit motivul pentru care Lim şi-a schimbat atitudinea?

— Cred că da, răspunse Malko. Ruşii au fost prea lacomi. Mai multe scrisori vorbesc despre asta. *Narodny Bank*

începuse să-i ceară înapoi banii pe care îi împrumutase pentru Sentosa. Evident, cu dobândă... Iar Lim nu putea să ramburseze creditul, decât ruinându-se. Atunci ruşii l-au ameninţat că îi retrag garanţiile oferite prin intermediul unei bănci din Panama – evident, controlată de ei – în legătură cu alte afaceri mai vechi de-ale lui. Exact cele prin care reuşise să-şi facă averea. În momentul acela v-a contactat Lim. Probabil că voia să vă vândă povestea lui ca să se răzbune pe ruşi, dar, de fapt, n-o să ştim niciodată ce s-a întâmplat. Decât dacă, într-o zi, vom pune mâna pe arhivele KGB-ului.

John Canon îl asculta uluit.

— Dar nu ruşii au încercat să-l lichideze pe Tong Lim, remarcă el.

Malko îi arătă un act notarial.

— Exact. Cei care au încercat sunt chinezii din Singapore. Pentru că le-a fost frică. Aici se află dovada faptului că autorităţile singaporeze au minţit, camuflând operaţiunea dintre *Narodny Bank* şi Lim. Ei ştiau foarte bine că Banca Sovietică era adevăratul garant al banilor lui Lim. Adică erau, de fapt, singurii care ştiau acest lucru. Când lucrurile au început să se strice, au vrut să facă pierdute toate urmele acestei operaţiuni. Şi erau cât pe ce să reuşească. Probabil că ar fi izbutit, dacă nu s-ar fi lovit de ceilalţi chinezi, de cei ai lui Mao.

Şeful filialei singaporeze a CIA îşi ciufuli furios părul.

— Şi când mă gândesc că agenţii chinezi au fost cei care au scos la lumină afacerea asta! Şi că ne-au ajutat de la început până la sfârşit! Cu toate că guvernul insulei este pe faţă anticomunist...

— Există o explicaţie şi pentru asta, spuse Malko. Singaporezilor le este frică de chinezi. Aşa că îşi caută echilibrul apropiindu-se de ruşi. Ăsta e motivul pentru care a trebuit să închidă ochii...

John Canon jubila.

— Îţi dai seama că asta este dinamită? Tipii de la Consiliul pentru Securitate Naţională or să-mi pupe picioarele! Mai ales că descoperirea asta le oferă un

ascendent extraordinar asupra guvernului de aici!

— Fără sprijinul amicilor noştri maoişti, remarcă Malko, KGB-ul ar fi continuat să opereze prin cele trei bănci californiene. Vezi, aşadar, că Nixon n-a avut numai defecte!

John Canon nu răspunse. Era un democrat convins. În concepţia lui, Richard Nixon era un monstru rezultat din încrucişarea dintre Belzebuth şi un şarpe cu clopoţei…

Începu să adune toate documentele scoase din seif.

— Să ştii că mi-am luat toate precauţiile pentru noaptea asta. Doi dintre marinarii de la ambasadă vor dormi aici. Cu drăgălaşele lor M 16. Iar mâine, ne vor escorta până pe Hill Street.

Malko privea maldărul de documente împrăştiate pe masă. Se gândea că peticele acelea de hârtie au costat vieţile mai multor oameni. Şi toate astea, pentru că într-o zi, la Moscova, un înalt funcţionar sovietic hotărâse să joace *power game*, un joc al puterii… Căscă. După atâta tensiune, simţea că se prăbuşeşte.

— Mă duc să mă culc, anunţă el.

— Foloseşte camera de lângă mine, îl sfătui John Canon.

*

* *

Malko se ridică ţipând, încercând să scape de mâna care îl zgâlţâia. Îi trebuiră câteva secunde să-l recunoască pe John Canon. Americanul era în pijama.

— Eşti căutat la telefon, spuse el. Cred că e Sani.

Era patru dimineaţa… Încă buimac de somn, Malko se repezi în living, la telefon.

— Ce s-a întâmplat, Sani?

Abia recunoscu vocea fetei, care plângea în hohote, cu ţipete de animal rănit. Repeta întruna, „vino, vino” …

El închise telefonul. John Canon îl privea cu atenţie.

— Ce s-a întâmplat?

— Habar n-am, răspunse Malko.

Se îmbrăcă în câteva minute. În momentul în care pleca, John Canon îi întinse revolverul încărcat.

— La maşina mea, spuse el şi fii foarte atent. Ar fi o mare tâmpenie să ţi se întâmple ceva chiar acum…

Până la Orchard Road, Malko nu întâlni nici o altă maşină. Fierbând de nerăbdare, trebui să coboare la răspântia de la Scotts Road, ca să urce apoi spre Anguilla Road.

Traversă grădiniţa alergând şi văzu că în casa lui Phil Scott era lumină. Uşa era deschisă. Bocetele lui Sani se auzeau de afară. El se opri în prag, înainte de a fi văzut de tânăra tamil.

Phil Scott era întins pe burtă, în mijlocul încăperii. Ceafa şi partea de sus a spatelui erau acoperite cu sânge. Parangul cu care fusese lovit se afla pe jos, lângă el.

Era mort.

Îngenuncheată lângă trupul lui, Sani urla, hohotea, îşi frângea mâinile, desfigurată de durere. Când îl văzu pe Malko, se repezi la el.

— Oh, spuse ea, l-am omorât, eu l-am omorât!

— De ce? întrebă Malko.

Ea plânse isteric minute în şir, neputând să vorbească.

— A vrut să plece fără mine. Mi-a spus că n-o să se însoare niciodată cu mine, că în Tahiti nu are nevoie de mine… Că acum are destui bani… Oh, Doamne…

Plângea cu şiroaie de lacrimi. Malko o forţă să se ridice. Ochii albaştri ai lui Phil Scott se decoloraseră puţin. Ca şi ruşii, voise şi el să abuzeze de şansa ce i se oferise.

Şi se gândi că, de fapt, nu mai avea ce face la Singapore.

Geanta cu bani era acolo. O luă şi trase fata din cameră afară, în grădină.

Ea continua să plângă, să ţipe de durere.

Abia în maşină se dezmetici:

— Unde mergem? întrebă printre suspine.

Malko demară.

— Încă nu ştiu, răspunse el. Poate în Tahiti.

Ceva mai departe, trecu prin faţa vilei lui John Canon, fără să încetinească. Sani plângea, fără să se poată opri. Ea fusese ultima victimă a operaţiunii Tong Lim.

SFÂRŞIT.